

ДЖЕФ РОВИН

СМЪРТОНОСНА БИТКА

Част 1 от „Смъртоносна битка“

Превод от английски: Валерий Русинов, 1997

chitanka.info

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

Освен героите, участващи във видеоиграта „Mortal Kombat“, повечето богове, дракони, герои, алхимици, злодеи и фолклорни същества, описани и споменати в този роман, произлизат от богатата митология и история на Китай. Любознателните читатели могат да научат повече за тях, като се допитат до текстове като „Великите цивилизации — Китай“ от Ян Морисън и чудесното съчинение „Алхимия, медицина и религия в Китай от 320 г. сл.Хр.“, особено в английския превод на Джеймс Р. Уеър.

ПРОЛОГ

Корените на едно нещо могат да са добре балансирани, но разклоненията му да са изкривени.

От книгата „Ней Пиен“ на Ко Хун 320 г. сл.Хр.

В началото на времето нищото беше навсякъде и то беше всичко. Нямахше нито материя, нито промяна. Дали това състояние е съществувало в един много кратък миг или в продължение на неизмерима вечност е трудно да се каже, защото времето не съществуваше.

След това се появи Пан Ку.

Казват, че божеството просто само решило да просъществува. Вярно или не, но раждането на бога белязало началото на всички физически неща, началото на растежа, на промяната и на упадъка — началото на времето. В един обхват, който може да е бил мигновение или цяла вечност, самият Пан Ку израснал, укрепнал, после остарял и умрял.

След смъртта на бога частите на неговото тяло се родили за живот като купчина деца. Обладани от своя собствена воля и дух, те се отделили от цялото. Лявото му око се превърнало в слънцето, дясното станало луната. Увита около сърцето му, което затуптяло отново, неговата плът се превърнала в живата земя, реките се образували от кръвта му, а косата му се превърнала в растителност, от най-високите дървеса до най-ленивите треви. Умиращият дъх на Пан Ку обгърнал глобуса, оформен от кожата му и се превърнал във вятъра. Последният му мощен стон станал гръмотевица. Великата му и благородна душа се заселила сред купола на небесата, добила форма и материя и се превърнала в шесторъкия и четирикрак върховен бог Тиен.

Само със силата на своята промисъл Тиен създал останалите богове, а боговете — кресливо ято от егоистични същества — скоро се отегчили и създали същества върху плътта на Пан Ку. Техните индивидуални творчески способности породили всякакви видове четирикраки, крилати и плаващи в морето животни; създания, които воювали и се изяждали взаимно, обичали и мразели, живеели и умирали. Но много скоро примитивните навици и страсти на животинските раси престанали да забавляват боговете, затова те създали хората.

Някои от боговете изпитвали просто любопитство и забава при странния вид на сложните, припкащи по земята техни създания. Други от тях ги намирали за привлекателни, защото макар действията им много да наподобявали тези на животните, създадени преди тях, мнозина от човеците проявявали воля и желание да бъдат по-различни... по-одухотворени, повече приличащи на боговете, които ги били сътворили.

От своето седалище в небесата Тиен гледал с интерес и симпатия действията на новороденото човечество. Затова с едно духване на ноздрите си той изпращал ветровете, които тласкали облаците и носели дъждовете, дето подхранвали оризовите полета, изхранващи хората по Земята. И неговите поданици, хората, му се прекланяли за това. Като търсили и намерили какъв е произходът на ветровете — сказание, което ще бъде разказано друг път — те обявили планината Ифукубе в областта Гуандонг в Югоизточен Китай за негова свещена планина.

Тиен не се разгневил, когато домът му бил разкрит, защото боговете били направили хората любопитни. Но той изпратил послания в сънища и чрез тези видения призовал отбрана група от мъдри мъже и жени да дойдат и да пазят неговата планина, да се грижат никой смъртен да не може да се доближи до по-ниските върхове, където живеели по-нисшите богове... или да се опитва да намери път през тях към собствените му селения. Ако някой успее в подобно начинание, той се закълел, че ще накаже непокорните хора, като спре ветровете, изхранващи човечеството.

Петнадесет човешки души обърнали внимание на тези негови послания, дошли от различни райони на страната и се заселили в пещери в подножията на Ифукубе. Като им се явил отново в сънища,

богът-господар направил своите върховни жреци безсмъртни и им дал закони, които те провъзгласили пред по-нисши жреци. И в продължение на векове, въпреки че многобройни поклонници се стичали, за да изразят своето преклонение към планината и да платят оброк пред бога, и въпреки че странници гледали към нея с огромна възхита, никой не се осмелявал да се катери по нея.

Понякога пронизващата облаците планина се разтрепервала от неприязънта на Тиен, друг път почервявала от неговия гняв, от време на време се огрявала от отразената светлина на неговата радост. Когато бил спокоен, тя отразявала душевния му мир с разноцветна дъга.

Преди пет хиляди години богатият и благодарен Жълт Император на Цветното Кралство издигнал първия храм в чест на бог. Той не се смятал за достатъчно достоен да почете самия Тиен, затова издигнал светилището в чест на Шан Ти, Бог на Планините и Реките. Скоро и други владетели построили храмове на различни богове, но никога на самия Тиен. И възникнал неписан закон, според които, макар фигурата на Тиен с осемте крайника да можела да се изобразява с глина или с туш, лицето му никога не трябвало да се показва, нито да се описва, дори със слова. Защото как можели смъртните хора да схванат и предадат излъчването, мъдростта и вечната природа на очите и устата на Тиен, изражението на величавата му глава?

И все пак хора на изкуството и свети хора обсъждали как би трябвало да изглежда Тиен. Малцина от тях дори се опитали да го опишат, опирайки се на благородните и вълшебни черти на по-нисшите богове, като излагали своите платна в селата и позволявали на всички — от учени до поети и трудови хора, да напишат стих до тези изображения, идеи как отделни хора могат да опишат Тиен чрез своето вътрешно око или как могат да доловят неговия образ, обмисляйки с духовно съсредоточение много начини, чрез които богът покровителства света:

*„Виж тези очи и представи си ги дълбоки.
Щом се отворят, ражда се животът.
Заплачат ли — идва смъртта.
Има ли други две устни, изричащи по-могъщи слова,*

На чии криле душите могат да летят по-високо от птиците?

Носът му движи въздуха, който храни всичко.

Семената напролет, ледените капки на водопада.“

В продължение на векове религията към Тиен се разраствала и почитането му чрез изящно изкуство и поезия се превръщали едновременно в страст и форма на изтънчен отдих за много люде. Мнозина приемали, че не само е забранено да се знае как изглежда ликът на Тиен, но че ликът му може би просто е непознаваем — подобно на заслепяващия образ на слънцето или на скритата страна на луната.

Мнозина приемали това... но не всички.

По-нататък хората се чудели как ли е изглеждал по-старият бог, чието сърце тупти в центъра на тукашния свят.

Жреци от много секти, които почитали Тиен, започнали да вярват, че камерите на това сърце излъчвали аури, които са бяла, черна, синя и червена.

Синята камера била коридорът към нашия свят.

Бялата отваряла пътя към селенията на Тиен.

Черната била коридор към обиталището на мъртвите.

А червената...

Червената била прагът към Външния свят, домът на най-великите загадки.

ПЪРВА ЧАСТ
ЧУ-ЙЪНГ В ПРОВИНЦИЯ ТАН-ЯН, 480 Г.
СЛ.ХР.

ПЪРВА ГЛАВА

— Но защо трябва да правиш това? — виеше Чен, стиснала здраво ръката на своя племенник през ръкава на кафявата му роба. — Поне знаеш ли защо?

Благородните черти на лицето на Кун Лао се изкривиха от досада.

— Разбира се, че знам, лельо Чен — каза той. Спря се по средата на пътя към вратата на бамбуковата им колиба и заразтрива леко ръката си от рамото до китката с намерение да отмести пръстите ѝ. — Отивам, за да уча.

— Би ли тръгнал и през езерото, само за да се научиш как се дави човек? — попита тя и отново бързо го сграбчи. — Би ли се хвърлил и от покрива на храма в Жакичан само за да разбереш, че не можеш да летиш?

Кун Лао се намръщи.

— Не е същото. Аз съм виждал хора, които се давят и знам също така, че не съм нито птица, нито пеперуда. Но никога не съм виждал бог.

— Няма и да видиш! — кресна тя. — Ще умреш, още преди да си стигнал и до най-нисшия кръг богове.

— Вие откъде знаете — попита я той. — След като никой досега не се е опитвал? Жреците не са лъгали.

— Жреците не се опитват да се изкачват на планината — каза тя и от присвитите ѝ очи надолу по сбръчканите ѝ, проядени от времето бузи се затъркаляха сълзи. — Освен това светците са били призовани. А ти не си. Ти спря да носиш вода с ведрата, спря се на сред селския площад и просто реши: „Ах!... Време е аз, нищожният Кун Лао, който носи вода от кладенеца за ведрата на моите съселяни, да ида и да си поговоря с Тиен.“

— Не беше само това — отвърна снажният младеж с мощно телосложение и се навъси още повече.

— Да — каза тя. — Лудост с размерите на планината Ифукубе.

— Не, скъпа ми лельо — отвърна Кун Лао. Той сграбчи дългата опашка на черната си коса, спускаща се на гърба му, и я поднесе пред очите на леля си. — Каж ми... какво виждаш?

Тя го изгледа озадачена.

— Виждам... виждам косата на полуделия си племенник.

— И какво още? — Той размаха опашката пред лицето ѝ.

— Виждам бяла лента, вързана на края ѝ, вместо черната, която носиш обикновено. — Тя го погледна в очите. — Не разбирам...

Той поклати глава.

— Не мога да си го обясня.

Чен хвана ръцете на младежа и здраво ги стисна.

— Защо трябва да бъдеш като своя баща — попита го тя, — благословен с любознателност, но неумерен, неспособен да се вслуша в здравия разум? Загубих го, загубих и твоя чичо. Не искам да загубя и теб!

— Няма да ме загубиш — обеща ѝ той. — Баща ми беше припрян, аз не съм. Не бях ли аз, който го предупреди да не смесва онези прахове и да не ги запалва?

— Да — каза тя. — А след като погребяхме онова, което бе останало от него, не беше ли ти, който се изкатери на височините, събра още от онези камъни, стри ги и ги смеси, и ги запали?

— Да — призна той. — Поучих се от баща си да променя пропорциите на сместа. И сега нашето село разполага със средство да се защитава срещу нашествениците. Монасите в храма на Ордена на светлината повече няма да се страхуват от нападенията на фанатици и магьосници. Ние разполагаме със своя собствена магия! Ние израстваме, учейки се и се учим, като проявяваме дързост!

Кун Лао погали влажната буза на жената, която го беше отгледала, след като майка му почина, раждайки по-малкия му брат Чан; после се обърна и отново тръгна към вратата. Но дребната женица го стисна здраво и петите на сандалите ѝ се забиха в пръстения под, а той я повлече две крачки, преди да спре.

— Лельо Чен! — извика той.

— Не искам да те загубя! — изплака тя, стисна рамото му и го дръпна грубо назад, при което жълтото пауново перо, вплетено в сивата ѝ коса, се изтърси.

Кун Лао се наведе с въздишка, вдигна перото и нежно го постави на мястото му. После погледна мъничката жена, която го държеше, увила се около него като змия. Изглеждаше още по-смалена в своя „хаол“, свободно падаща копринена дреха, срязана отстрани, с дълги тесни ръкави. Тя винаги я обличаше — сватбената си дреха в годишнината от смъртта на своя съпруг Пайпу, събирач на данъци, който беше пребит до смърт в един град, където не искаха да платят на своя принц-господар. После градът беше сринат заради своето непокорство, но това не върна нейния Пайпу.

Кун Лао нямаше никакво желание да се бори с нея, най-малко точно днес. Но това, което беше прочел в селото, го бе накарало да осъзнае, че времето на страха беше приключило. Че идва зората на нова ера, през която смъртните ще извършат по-велики дела от това да падат ничком пред олтарите на своите богове. Че настъпва време да се стори нещо по-голямо от това просто да приемаш митовете и знанията, които предлагаха монасите в храма на Ордена на светлината.

— Нека поне да поговорим — помоли го леля му. — Кажи ми защо трябва да ходиш там. Не можеш ли да започнеш своите проучвания в светилищата на другите богове?

— Ако ти кажа — попита я Кун Лао, — ще ме пуснеш ли?

— Ще се опитам да те вразумя — призна тя, — но ако ми кажеш, няма да те дърпам повече.

Младият мъж обмисли предложението ѝ и кимна.

Чен пусна Кун и той придърпа кафявата си униформа върху раменете си.

— Убеден съм, лельо Чен, че Тиен е само едно от по-нисшите божества.

Закръгленото лице на жената сякаш се удължи, подобно на туш върху копринен лист, стичащ се надолу при дъжд. Трябваше да минат няколко секунди, преди да успее отново да проговори:

— Ти... наистина си луд. И ако монасите те чуят, ще легнеш до баща си още преди да се е мръкнало.

— Едва ли — каза Кун Лао. — Мисля, че съм избраникът, който трябваше да разбере това.

Той погледна през вдигнатите щори към яркото, вдигнало се вече високо утринно слънце, белите му зъби сякаш заблестяха сред розовия

ореол на закръглените му бузи, големите му, кафяви очи също блеснаха.

— Призори — промълви той почти с благоговение, — когато си свърших работата и отидох да видя дали са се появили нови стихове на площада, видях окачено парченце плат, на което пишеше:

*„Той не може да умре и все пак жив не е наистина.
Той повече от всичко е, а всичкото е Пан Ку.“*

Кун Лао изгледа леля си и я попита:

— Чувала ли си някога това име?

Тя поклати глава.

— Нито пък аз — каза той. — Но докато се връщах вкъщи разбрах, че никога няма да намеря покой, докато не разбере кой или какво е Пан Ку.

— Защо? — попита тя. — Той може да бъде кой ли не... какво ли не. „Не може да умре и все пак жив не е.“ Това може да се отнася за онези подобни на камъни дървеса, които някакви хора са намерили. Пан Ку може да е името на човека, който ги е открил, или на селището, където са намерени. Може би написалият тези стихове е искал да каже, че Тиен е по-стар от такива вкаменени форми на живот.

— Ти си умна — усмихна се Кун Лао. — Но в тази история има нещо повече. Всяка заран се срещаме с яйчарката Ли, сядаме и си приказваме.

Лицето на Чен светна.

— Това момиче Ли проявява интерес към теб?

— Дватама проявяваме интерес един към друг — отвърна Кун Лао с нотка на нетърпение. — Но работата не е в това. Тази заран, след като прочетох тези стихове, я заведох да ѝ ги покажа. Но тя не можа да ги види.

— Защо?

— Според нея парчето плат просто е празно. Реши, че я дразня, затова извика д-р Чоу, който се връщаше от визитация. Той също видя празно парче плат и настоя, че на него няма никакъв надпис.

— Д-р Чоу пие оризово вино, но двама души не са се съгласили с теб.

— Не надуших миризма на вино от него — отвърна Кун Лао, — но не това е важното. Този надпис не съм си го измислил. Той беше там.

Чен се замисли за малко, а после тръгна към вратата.

— Заведи ме до площада. Искам да видя този надпис.

— Няма нужда — каза Кун Лао, — ти вече го видя.

Тя се спря и го изгледа с любопитство. Той отново размаха опашката на косата си пред лицето ѝ.

— Превръзката — каза тя, пресегна се и свали парчето плат, което придържаше косата му. Отвърза го, после погледна едната страна на квадратно изрязаната тъкан, после от другата страна, и отново го обърна.

— Ли и д-р Чоу са прави — каза тя. — Тук няма никакъв надпис.

— Напротив, има — настоя Кун Лао и отметна косата си на тила.

— Има и аз наистина възнамерявам да разбера какво означава той и защо никой друг не може да го види.

Той нежно взе парчето плат от ръцете на леля си и отново върза косата си на опашка. Чен го изгледа с тъжните си очи.

— Ако тръгнеш — каза тя, — никога повече няма да те видя.

— Разбира се, че ще се видим, Майко — каза той, изпълвайки почетното обръщение, с което показваше уважението си към нея. — Ще се върна преди да е изтекъл този месец.

— Твоят брат ще тъгува за теб.

— Моят брат — усмихна се Кун Лао — ще бъде твърде зает със строителството на своите мостове от бамбук и желязо над пропастите и реките, за да забележи, че съм заминал.

— Не. Като се върне от Жълтата река, той ще се натъжи за теб.

— И ще му мине — каза Кун Лао, — когато се залови с работата си на канала при Ханчоу.

Чен се разплака, докато галеше със загрубелите си пръсти брадичката и бузите на своя племенник.

— Момчето ми, защо точно ти трябва да се опитваш да опознаеш боговете? Защо не се задоволиш с радостите на смъртния живот? Да полегнеш на гръб сред полето и да се загледаш към залязващото слънце. Да ухажваш Ли, да четеш, да се грижиш за посевите, докато отраснат. Някога толкова обичаше да рисуваш...

Кун Лао се приближи до леля си.

— Бих предпочел да разбера как и защо слънцето се движи, вместо да наблюдавам залеза му. Колкото до другите неща, любовта увяхва, а дърветата умират. Картините избледняват или се превръщат в стари реликви. Познанието е единственото нещо, което наистина можем да си предадем един на друг, единственото, което можем да продължаваме да градим.

Младият мъж се обърна и взе от дървената закачалка синя роба и я наметна върху кафявата, която беше облякъл. Втората роба беше покъса от първата, стигаше само до коленете му. Беше избродирана със зелени и златисти дракони и трънесте кафяви лози, а на гърба си имаше малка червена качулка.

Като целуна леля си по челото, избягвайки погледа ѝ, Кун Лао се сбогува с нея. После се обърна и отвори бамбуковата врата. Тя се разлюля на кожените си панти и той пристъпи на ярката слънчева светлина.

— Ти грешиш — извика Чен, ситнейки през прага, и сълзите се застичаха по бузите ѝ, докато гледаше как се отдалечава. — Твоят баща е мъртъв вече от две години, но аз все още го обичам, толкова, колкото и преди. Любовта не умира... изкуството вдъхновява... а дърветата пускат семена в земята, за да израснат отново. Ще научиш, синко, че съм права.

Кун Лао я погледна през рамо и отново се усмихна.

— В такъв случай и това е познание, скъпа ми лельо Чен. Така или иначе, аз ще се върна по-мъдър.

— Ако изобщо се върнеш — каза Чен.

Тя му обърна гръб, затръшна вратата след себе си и риданията ѝ заглъхнаха, докато Кун Лао бавно се отдалечаваше от малката колиба. Поспря се, за да си откъсне две праскови, пъкна ги в дълбокия джоб на горната си дреха и продължи напред към морето, съжалявайки за скръбта, която беше причинил, но с утехата, че това, което му предстоеше да извърши, би изпълнило сърцето на татко му с гордост.

Но той не можеше да знае за очите, които го наблюдаваха иззад храма на Ордена на светлината. Очи, които бяха толкова яркокафяви, че приличаха на златни...

ВТОРА ГЛАВА

Народът се зове Чън Куо, Централният народ, според своето население. Известен е още като Китай, наречен така на името на династическата фамилия Чин (Чина), императори, които са успели да обединят страната и нейните обитатели в 221 г. пр.Хр., успявайки в това, в което предишни владетели са се провалили, още от времето на династията Чоу в 1000 г. пр.Хр. и династията Шан преди тях.

След обединението по времето на Чин, Чина (Китай) бе управляван от династията Хан, към която Кун Лао не изпитваше особено уважение. Те и техните принцове бяха отрязали толкова много от придобивките, спечелени от хората по времето на Чин, ограничавайки нацията от останалата част на света и онова, което ставаше там.

Китай е толкова просторен, казваха емисарите им, толкова богат на ресурси и на хора, за какво са ни останалите?

Те са глупаци, казваше си Кун Лао. Но сега, докато се движеше през страната на запад, през равнината, покрита на места с петна от жълт пясък, наслоен от някакво отдавнашно наводнение, той трябваше да си признае, че географията на неговата родна земя беше толкова разнообразна, колкото страната му беше просторна. Беше чел описания на замръзнали земи и на странни обитатели по планините на Тибет и беше видял със собствените си очи горещите блата на земите, граничещи с Китайско море. Като момче неговите родители се бяха преместили в Чу-Йънг, бяха пропътували от района на реката Ян Цзъ и бяха пресекли веригите на Великите планини — включително покрай веригата на планината Ифукубе. Спомняше си за странните и удивителни създания, които беше видял там: дългоопашатите фазани, приличащите на кози антилопи, маймуните със сплескани муцуни и гигантските мечки с черни и бели ивици, дъвчещи бамбукови клони по склоновете на Облачната гора.

Беше се удивлявал защо тези забележителни твари се намираха само тук, защо само на боговете беше позволено да разполагат с тях. Баща му беше казал: „Така е, защото те са богове, синко. Те са създали

тези животни за собствено забавление.“ Но отговорът му не беше удовлетворил младия Кун Лао.

Защо боговете трябва да са толкова егоистични? Защо не са пожелали да издигнат другите свои творения, тези, на които са дали умове и души?

Той се беше научил да смесва бои, използвайки пръст и мазнини, и да изобразява на картини тези зверове и боговете...

Веднъж дори се беше осмелил да изобрази лика на самия Тиен, който бързо след това бе унищожил. Ако го бяха намерили, семейството му щеше да бъде прогонено от селището. Те имаха голям късмет, че бяха пристигнали тъкмо когато беше починал предишният водоносец, който се оказа бездетен. Кун Лао не искаше да стане виновенник затова, че баща му е загубил поминъка си.

Но въпреки това Кун Лао знаеше, че баща му често се чудеше как ли изглеждат боговете. Той имаше навика да седи през нощта навън пред колибата, да се взира замислен в звездите и да пуши лула. Веднъж дори Кун Лао го беше видял изправен, вдигнал ръце към луната, да ѝ говори: „Защо не можем да те достигнем... да те прегърнем? Защо птиците не стигат до теб? Защо ти си само една, а не сте много — да не би ти да си само една от звездите, която е слязла по-близо до нас, за да ни осигури светлина в тъмната нощ?“

Понякога старият Лао седеше в компанията на един просяк, мъж, облечен в черно наметало от кожа и с вълнена подплата. Кун Лао никога не беше виждал лицето му или чувал гласа му, но беше виждал отвътре през прозореца на къщата как двамата седят и пушат в нощта. Или ако имаше плодове по дръвчетата или зеленчуци в земята, старият Лао даваше по някой друг на просяка. Кун Лао така и не разбра за какво си говореха двамата мъже, нито попита. Ако баща му беше пожелал той да узнае, щеше сам да му каже.

Кун Лао така и не сподели със своята леля защо баща му беше толкова обладан от страстта към гърмящите прахове. Веднъж момчето бе видяло рисунки, които баща му криеше, на големи гладки камъни, на лодки и на столове, излитащи към небесата върху облаци от огън.

Старият Лао искаше да полети натам. Искаше да изнамери и да впрегне сила, която да му позволи да полети, освободен от земята.

„Ти тръгна по свой път“, мислеше си Кун Лао, докато крачеше към далечните, призрачни подножия на веригата Ифукубе. „Аз ще

следвам моя.“

Изморен, но без намерение да спира, докато слънцето се снишаваше надолу и се свечеряваше, Кун Лао вдигна един дебел клон, лежащ в основата на изсъхнало и самотно дърво. Той откърши със стъпалото на сандала си сухите вейки и започна да използва оголения ствол на клона като тояга, продължавайки напред към бързо гаснещия отблясък на запад.

А докато крачеше напред, почти златните очи продължаваха да го наблюдават — този път не отзад, а от стръмнина далече пред него.

ТРЕТА ГЛАВА

На четвъртия ден от неговото пътешествие върху него се изсипа тъмен и проливен дъжд и Кун Лао се облегна на влажните скали на хълма. Той постави товара си върху влажния мъхест камък, заслони очите си с ръце и се огледа наоколо, за да намери някаква ниша, дърво или по-голяма скала, която би могла да му послужи като заслон.

Но по разкаляната пътека сред ниските възвишения не се виждаше нищо такова, освен скалистата хлъзгава стена вляво от него и стръмния, обрасъл с шубрак скалист склон вдясно. Нито имаше нещо за ядене. Двете праскови в джоба му и няколкото гърчещи се ларви, които беше намерил по пътя му, го бяха изхранили първия ден. На втория беше успял да хване и да си изпече един фазан, излиняла, стара твар, която сякаш с радост беше приела да прекърши врата ѝ. Шепата диви къпини бяха единственото, което бе намерил на третия и четвъртия ден, и сега вече изпитваше значителен недостиг на енергия. Беше гладен и не можеше да прецени кое е по-лошото — стомахът му, който се гърчеше и отчаяно го зовеше или главата му, която беше олекнала и трудно откликваше на собствените му призови.

Той въздъхна и отметна дългата черна опашка на косата си.

„Де да беше само гладът“, каза си той, докато се мъчеше да съсредоточи погледа си върху заобикалящия го пейзаж. Беше премръзнал, защото вълнената му блуза и долната риза бяха подгизнали от дъжда, а гърбът го болеше от дългото вървене и от изкачването, което беше предприел. Въпреки че се чувстваше обвързан от традицията да оплаква своя баща всеки ден в продължение на три години, той знаеше, че ако сега спре и коленичеше, за да произнесе молитвата си, никога повече нямаше да може да се изправи. Като помоли в ума си стария Лао да му прости, той се облегна на скалата и докато студеният дъжд продължаваше да го бие в лицето, а светкавиците да разкъсват нощното небе, произнесе няколко думи в памет на своя баща.

— Писано е от великия философ и алхимик Ко Хунг — каза той. — „Да отбегнеш бедствието може да се сравни с щастието на птиците

и животните, избегнали групата ловци, или с това на тревите и дърветата, останали неизгорени, когато някой голям пожар ги подмине.“ Ти не се оказа такъв щастливец, татко... Но въпреки това ти беше по-щастлив от мнозина други, защото притежаваше буден ум и търсец дух. Ще те обичам и ще те почитам винаги.

След като се извърна на север, към родното място на своя баща, близо до Шенян и направи дълбок поклон, Кун Лао за миг остана прав, в мълчание, а после взе вързопа си и реши да се опита да продължи напред по този мъчителен път.

„В края на краищата имам ли друг избор?“ — зачуди се той. Зад него нямаше нищо, а пред него съществуваха само някакви смътни надежди. Ако не тайнствените пещери на светците, то поне някаква храна, спътник, колиба или поток с прясна вода. Откакто беше тръгнал, той пълнеше меха си с вода от чистите, леденостудени планински ручей и ако се наложеше, можеше да използва робата си, за да се опита да си хване някоя риба. Без друго, ако я натопеше в някоя река, едва ли щеше да стане по-мокра.

Той продължи напред, воден от светкавиците, като стъпваше колебливо, докато излезе на някаква разкаляна просека, като използваше пръта, за да изпробва здравината на почвата пред себе си. Беше изгубил всякаква представа колко път е изминал или колко нависоко се е изкачил, когато изведнъж пред него с трясък избухна ярка светкавица, от която гърбът му се разтрепери и освети високо пред него силуета на някакъв мъж.

Дали наистина беше мъж?

Кун Лао се спря. В краткия миг, в който я беше зърнал, фигурата му се беше сторила поне с една глава по-висока от всички хора, които беше виждал в живота си. А очите му светеха като златни под периферията на коничната му сламена шапка.

Друга светкавица проряза небето и този път той видя мъжа по-ясно. Фигурата стоеше изправена, с ръце вдигнати встрани, с високо повдигната брадичка, с изправен гръб и гордо изпънати рамене, стойка на благородник... или на бог. Диплите на снежнобялата му туника и свободно падащите гънки на широките бели крачоли, покриващи краката му, се полюшваха на нежни вълни сред вятъра, а дългият син пояс, увит около кръста, се вееше леко встрани, гънеше се бавно като гребен на морски талаз, сякаш поройният дъжд не ги докосваше.

Пътникът изтри облените си с дъждовни капки очи с изцапаното опако на ръкава на блузата си. Взря се пред себе си и видя, че наистина поройният дъжд изобщо не докосваше човека пред него. Дъждът сякаш се изпаряваше, докато падаше около него, или пък парата се излъчваше от самия човек. Кун Лао не беше сигурен.

Мълния отново разцепи небето и като остави вързопа си на земята, пътникът леко се поклони. Като селянин той знаеше колко е опасно да не се спазват правилата на етикецията — беше чувал за много селяни, които бяха загубвали главите си, защото не бяха проявявали почит към човек с по-висок сан или към благородник. Но не само това беше причината да стори поклон на този човек, фигурата пред него внушаваше уважение, и то не само заради изящното облекло и осанка, които Кун Лао бе успял да забележи в тези кратки проблясвания на небесните мълнии. Дори сега, сред настъпилия мрак, Кун Лао буквално усещаше присъствието на човека, което беше едновременно властно, плашещо и странно познато.

Кун Лао започна да отброява времето с пулса на сърцето си и после по интервалите на гръмотевичния тътен. Величествената фигура пред него не проговаряше и Кун Лао също мълчеше. Той само стоеше изправен, с наведена в поклон глава, и изчакваше, треперейки от вятъра, който се забиваше в лицето му през планинската просека. Нозете му бяха почти изтръпнали от студената кал, проникнала през кожените ремъци на сандалите му.

Най-сетне очите на величествената фигура се промениха от златисти в блестящо, ледено сини и тя заговори.

— Кун Лао — произнесе един глас, едновременно отекващ и странно въздушен, сякаш се издигаше от всички посоки едновременно. — Ти ще дойдеш с мен.

По закръглените зачервени бузи на младежа се стичаха дъждовни капки, докато той се взираше в мрака.

— Ваше благородие — промълви младежът, — откъде знаете името ми?

— Познавам те от много, много години — заяви гласът. — Наблюдавам те още от малко момче.

Мълния избухна зад фигурата и в краткия миг пред очите на Кун Лао изникна наметало, което сякаш беше там и едновременно го нямаше, черна вълнена мантия и гугла, покрити с кожа. Въпреки

многого изминали години, Кун Лао го позна и вдигна напред треперещата си ръка, сочейки към фигурата.

— Просякът...

— Баща ти не беше избраният — каза той. — Ти си избраният. Ти осъзна двойствеността на нещата.

— Нима? — попита удивен Кун Лао.

Величествената глава кимна и онези светли, синьо-бели очи сякаш разкъсаха душата на Кун Лао.

— Веднъж ти опря ухото си в ствола на едно дърво и се опита да чуеш сърдечния пулс на земята. Спомняш ли си, Кун Лао?

— Спомням си — отвърна той.

— Онази нощ небето бе разцепено от единствена стрела на мълния, която порази дървото и го унищожи. А ти се уплаши.

— Да — каза Кун Лао. — Ужасно се изплаших.

Изведнъж той забеляза, че дъждът замря, въпреки че студеният мрак остана.

— За да успокоиш своите страхове, ти започна да мислиш за мълниите — продължи величествената фигура. — И ти разбра, че мълнията, която унищожава, също така носи светлина... че всяко нещо си има две страни. Мрак, светлина. Страх, смелост. Живот, смърт — яките челюсти на фигурата сякаш за миг се озариха от усмивка — ... просяк, бог.

Тънките вежди на Кун Лао се вдигнаха нагоре в почуда.

— Вие... вие сте... сте...

Още докато Кун Лао произнасяше това, фигурата засвети на фона на мрачното небе и постепенно се разтвори в пращящи валма от белезникав огън. Ледената светлина заслепи Кун Лао, но той заслони очи с гърба на дланите си и през разтворените пръсти и видя как огнените кълба светлина се сляха в едно, светлината се удължи, изостри се и се изви като блестяща змия на височина до раменете му.

— Приближи се към мен — отекна от всички посоки звучният глас на фигурата.

— Но аз... не мога!

— Помисли, Кун Лао. Ти видя моето послание на селския площад и повярва, че е истинско, въпреки твърденията на останалите. Сега ти трябва да научиш повече за нас и за великия Пан Ку. Но трябва да дойдеш при мен. Трябва да намериш сили.

Все още заслони очите си, но напълно неспособен да се помръдне, Кун Лао си каза: „Всяко нещо си има две страни. Страх към непознатото и смелостта да го откриеш.“ Той се съсредоточи, за да може да закрачи стъпка по стъпка, повдигна единия си крак от калта, която издаде всмукващ плясък, постави го пред себе си, после вдигна другия и го постави пред първия. Започна бавно да се приближава към светлината и докато го правеше, бе смътно осенен от спомен как се чувства бебето, когато прохожда за първи път.

Стъпка по стъпка, и още, и още, той се приближаваше към ярката светлина, която се гънеше и плющеше като камшик пред него. Той застана на по-малко от една протегната ръка разстояние и усети пулсиращия зной, който се издигаше на вълни от светлината и със сетни сили си наложи да направи последните две крачки.

Когато младият мъж пристъпи плътно до извиращата от земята светлина, тя се заизвива около него, под мишците му, около кръста и нозете му, поглъщайки го и повдигайки го от земята, а после изведнъж го понесе нагоре в небето с такава сила и ярост, от която умът и сетивата му се завъртяха. И когато най-сетне силата се укроти — след миг или може би след цял живот, той забеляза пред себе си величествен палат, който сякаш му стори поклон, гостоприемно го посрещна и му отдаде почит като на благороден гост...

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Дългите изнурителни години на работа на Шан Цунг приближаваха своя край.

Той беше прекарал повече от десет години на остров Шимура в Източнокитайските морета, сред руините на древния храм Шао Лин, на склона на планината Такаши. Години, през които беше изучавал ръкописите, откраднати от неговите агенти от алхимици и магьосници по целия свят. Години, през които беше провеждал опити с минерали и течности, с огън и кръв. Години, през които се беше мъчил да отгатне заклинанието и формулата, които могат да отворят коридора между нашия свят, Майчиното царство и владенията на демоните, Отвъдния свят.

Съществуваха толкова много приказки... толкова митове... толкова слухове. Гръцкият философ от четвърти век пр.Хр. Йонкъл беше написал на един свитък, че светът на смъртните и „тъмните зони“ възникнали, когато богинята Гея умряла, като нейното тяло се превърнало в нашия свят, докато нейните зли, неродени деца били хвърлени в студеното пространство, за да създадат тъмните зони. Това донякъде съвпаднаше с легендата за Пан Ку — макар Шан Цунг никога да не беше чел някъде, че Пан Ку е виновен за възникването на Отвъдния свят.

„Би ли могло да е така?“ мислеше си той, коленичил върху тъмния мръсен мраморен под на своята лаборатория. Шан Цунг продължаваше да пръска шепа черен прах в кръг около себе си, смес, съставена от изровените и стрити кости на мъртъвци и фосфорен прах от стените на пещерите, обитавани от идиотите — жреци в подножията на планината Ифукубе. „Би ли могло наистина да се окаже, чудеше се той, че дори първият и най-велик бог е бил подчинен на Йън и Ян?“ Йън беше отрицателното, тъмното и женското; Ян беше положителното, светлото и мъжкото. Взаимодействието между тези две качества влияеше предопределящо на всички събития и всички твари, от най-дребното насекомо до хората, които само си въобразяваха, че имат по-голямо значение от всичко останало.

Съществуваха толкова много идеи, философии и религии. Египетският писар Амхотеп е написал, че е бил в състояние да се придвижва през преградите между тукашния свят и „божествения свят“ само като вкушал от плесента по стените на гробниците и като се държал за ръка с новопочиналите. Японският алхимик Мосура Радон е твърдял, че е стигнал до „зоната на мъртвите“, като изпил една смес, благодарение на която могъл да запази съзнанието си, докато сънувал, и така отивал там, където пожелал. Един писар от Сирийското царство, Енкмиша, се кълне, че владетелят на отвъдното стои натопен до кръста в басейн, пълен с кръвта на седем различни твари, и представлявал демон, съставен от белезите на всички тях: тяло на кон, рога на бик, криле на орел, нозе на вълк, опашка на змия, очи на котка и глас на човек.

„Толкова много теории“, мислеше си Шан Цунг. Той се усмихна. На фона на тъмните му, дълбоко хлътнали очи и на издължените му, покрити с изсъхнала кожа скули, усмивката му приличаше на ухилен череп. Той се надяваше, че само след няколко минути ще успее да разбере кои от тези теории са верни, ако изобщо имаше такива, и кои са лъжливи.

След като завърши кръга, Шан Цунг се изправи. Висок и тънък, с блестяща черна коса, спускаща се права надолу по гърба му, магьосникът огледа грижливо своето творение. В кръга нямаше пролуки. В писанията на всички вълшебници се срещаше едно постоянно предупреждение. Както предупреждаваше например един африкански шаман, „Оставиш ли на демона пролука, през която да може да прокара дори един косъм, и той ще ти извади окото и ще те ослепи с него.“

Никакви пролуки, и съставките бяха смесени в правилни пропорции, според единодушните инструкции, които бе прочел във всички алхимични трудове. До него, вътре в кръга, имаше запален мангал, чиито въглени червенееха под аморфния огън, и чиято желязна маша също светеше, нажежена почти до бяло. Извън рухналия храм слънцето залязваше зад хоризонта и пълната луна вече бе изгряла в небето. Моментът беше подходящ: двете очи на Пен Ку бяха над него и гледаха надолу.

Всичко се намиреше в готовност, включително самия Шан Цунг. Преди години той беше напуснал службата си на събирач на данъци, бе

фалшифицирал своята смърт, като уби и обезобрази друг човек и беше променил името си, за да може да продължи това, което бе направил братът на неговата съпруга, Лао — да експериментира... да проучва... да търси познанието.

Винг беше имал късмет. Беше получил работа, която му отнемаше малко време и имаше деца, които можеха да му помагат, тъй че му оставаше достатъчно време да прекарва нощите си у дома и да прави опити. Защото, доколкото си спомняше, Шан се беше опитвал да прави същото, тласкан от най-ранните си възпоминания, откъслечни спомени от мъчителни сънища, от кошмари, които го караха да става посред нощ, да изследва, да открива, да разбира. Видения, които изглежда бяха отпечатъци от предишните му животи, хвърляха зловонни изпарения на отровни течности, изливащи се върху осветени на свещ ръкописи, копаеха в гробове и убиваха, за да се сдобият с пресни човешки души...

От време на време той се залавяше да изследва древни рула с ръкописи, да посещава далечни храмове, да прави опити с треви, минерали и корени, смесвайки ги, за да проучи тяхното действие. Но когато Винг беше убит при експлозията, неговото нещастие беше нещастие и за Шан. Двамата сина на Винг станаха пълни сираци и вместо да даде децата на жреците в храма, съпругата на Шан настоя сами да отгледат дългоносия им племенник Кун и малкия му брат Чан.

Шан Цунг се изпълни със злъч, спомняйки си за препирните, които избухваха между двамата заради тези момчета. Не заради пари, защото децата бяха повече от трудолюбиви и продължаваха да работят като водоносци за селото. Спореха за неговите изследвания. Чен настояваше, че ровенето в делата на боговете и на мъртвите беше опасно не само за него, но създава нездрава среда за момчетата. После, преди пет години, точно два месеца след смъртта на Винг, тя изчака мъжът ѝ да отиде да събира данъците от селото Амико. Когато той замина, тя продаде неговите инструменти и делви, прахове и рула с ръкописи. Когато се върна в ранните часове на деня, Шан разбра какво е сторила тя и напусна. Открадна си обратно ръкописите от библиотеката на храма, прибра ги в двуколката си и потегли, докато не стигна до брега на Източнокитайско море. Там той си купи лодка и отплава към една зона, вечно покрита с мъгли. Въпреки че рибарите го бяха предупредили да не се осмелява да влиза в тази зона, той беше

уверен, че тя сигурно крие в себе си онова, към което се стремеше — изолацията. Никой мореплавател с чувство на отговорност не би подкарал своя съд през мъглите, а суеверието щеше да пази местните жители надалеч.

Беше отплавал късно заранта и беше настъпил късен следобед на следващия ден, преди упоритото гребане и милостивите течения да довлечат Шан до ширналия се пред очите му нов дом. Когато съзря почти неестествено ясният пейзаж сред околната мъгла, слънцето вече бе прехвърлило централния връх на острова и нарязаната сянка на планинската верига хвърляше върху останалата част на острова дълбок, непроницаем мрак. Когато слезе на брега и пристъпи по странните, горещи, червеникави пясъци, Шан изпита по-дълбоко и по-смущаващо чувство на изолация, отколкото когато и да било. Не само че островът изглеждаше незаселен — никакви птици не кръжаха край бреговете му, никакви насекоми не лазеха по стволите на мъртвите дървета, никакви риби не се показваха на водната повърхност — но освен това той надуваше нещо, което можеше да се изрази само с понятието неправилност. Сенките не бяха просто тъмни, те сякаш изпиваха цвета и здравето от всичко, до което се докосваха. Въздухът беше влажен, студен и понякога — ефект на попиващата се от мъглата слънчева светлина?

— Шан Цунг можеше да се закълне, че перспективата беше не геометрична, а сякаш течна. Нещата изглеждаха по-близки или по-далечни, отколкото всъщност бяха, дори предметите в краката му. Дървеса, които отдалече изглеждаха изправени, отблизо се оказваха превити и сгърчени. Скали и канари, които отдалече изглеждаха остри и назъбени, отблизо се оказваха огладени. Само сред руните на храма линиите, извивките и пространствата изглеждаха правилни и точни. Сякаш това рухнало здание беше построено като крепост, като духовен бастион, издигнат срещу някакво разрушително влияние — макар че, ако се съдеше по състоянието му и по архитектурата в стил Династия Чоу, битката очевидно е била изгубена преди много векове.

Шан пое дълбоко въздух. Времето за спомени и изследвания беше приключило. Едновременно обнадежден и уплашен, той протегна дългата си ръка надясно и пръстите му обгърнаха дръжката на машата от слонова кост. Падна на колене, докосна с металния връх заобикалящия го в кръг прах и когато пламъците лумнаха около него,

зарецитира фразите, които достоверният Амхотеп беше твърдял, че е използвал:

*„Към земята отвъдна, отвъдна желая да тръгна,
Далеч от този нищожен сегашен свят.
Към царството безвременно, където хаосът е ред,
Където тъмнината е светлик и където демоните
обитават.
Разтвори ръце, Господарю на Отвъдното,
Да прегърнеш своя поданик. Чуй молитвата ми.“*

Мигът, в който последните думи се отрониха от устните му, Шан съзря колко бързо пламъците се превърнаха от стена в истинско море. Те лумнаха с такава ярост, каквато никога не беше си представял, и се понесоха встрани и надалече, не просто поглъщайки храма, а заличавайки го, пламтящи дори отвъд границите на самия остров, ако изобщо можеше да се види някаква суша, освен пламъци. В няколко мига огънят се разпростря не само докъдето стигаше погледът му, но докъдето можеше да стигне въображението му.

А после Шан Цунг не просто помириша с ноздрите си зловонната, влажна миризма — той я почувства. Той почувства някакво присъствие, вдигна поглед нагоре и съзря маси от жълта и червена материя, цели облаци или планини от нея. И сред тях, някъде отдалече, той видя две бели сфери, които се разшириха и после изчезнаха, оставяйки след себе си непроницаем мрак над пламъците.

ПЕТА ГЛАВА

— Още един?

— Да, Господарю.

— Не онзи, когото вече видяхме... Не поредния провал.

— Не, Господарю.

— Сигурен ли си?

— Да, Господарю.

Почти невидима ръка се протегна и сграбчи малкия жълт демон за единия рог. Тя повдигна дебелия, съпротивляващо се дяволче във въздуха и малките му крачета с остри нокти на пръстите заритаха под червената му роба.

— Напълно ли си сигурен?

— Да, Господарю — промълви демонът с цялата самоувереност, която можеше да си предаде, която точно в този момент не беше много. Големите му, бели като облак очи се ококориха още повече, отразявайки пламъците, които горяха над скалите и водите, в пещерите и ямите около тях. — Господарю, сам го видях и съм убеден, че това е той. Този, когото ти изпрати... не някой от безумните претенденти.

Жестокият, невъобразимо стар Шао Кан, Властелинът на Отвъдния свят, Господарят на Фуриите и цар на тъмните науки, приближи гърчещия се под ръката му демон към себе си.

— Рутхай — произнесе той с дълбок и изпепеляващо горещ глас, — синът на моята сестра, знаеш ли какво ще направя с теб, ако си сгрешил?

Капчици кървава пот избиха по тънката му като пергамент жълта плът. Той сбра двете си треперещи ръце и ги протегна умолително напред:

— Да, Господарю, Вие ще... ще...

От устата на тъмния силует, който представляваше Господаря на демона, изригна бял облак. Тънкият и прозрачен облак докосна увенчаните с дълги пръсти ръце на Рутхай и кожата им посиня. Ръцете спряха да треперят, след като леденият дъх ги замрази.

— Ще те замразя, регент Рутхай, а после ще те сложа на бавен огън и ще те оставя да се стопиш. А когато се превърнеш в пихтия, ще загася огъня и щете оставя превърнат в безгръбначна, неподвижна маса за цяла вечност.

Шао Кан се надвеси, черните му очи блеснаха яростно в тъмночервено.

— Повтарям — сигурен ли си?

— Той... той... той... — Рутхай запрегльща с мъка.

— ... Той е в х-храма Ш-Шимура, Г-г-господарю.

Очите на царя на демона отново почерняха. На лицето му се мярнаха остри, жълти зъби, когато той издиша горещ дъх към ръцете на Рутхай, затопляйки ги — и бегла усмивка, когато гигантът-монарх постави своя регент на земята. Сред гигантската долина отекна шумоленето на огромна невидима мантия, когато Господарят на злото отново седна. Неизброимите огънове наоколо смътно осветиха изсечения в каменната стена на долината огромен трон.

— Махни се от пътя — заповяда Шао Кан.

Рутхай закима усърдно и започна да се кланя, отстъпвайки назад. Червена лава потече на дълги, пръскащи огнени искри реки в зейналата земя пред очите му. Царят на мрака се размърда, вдигна ръката си, която се очерта на фона на червените пламъци и беше поне три пъти по-голяма от ръста на Рутхай. От нея се протегна властен пръст и от дългия му изострен нокът се плъзна огнен език. Той се блъсна в земята и на повърхността се появи огнен басейн с размерите на тлъстото, ужасено лице на Рутхай.

Сред пламъка се виждаше мъничка, коленичила фигура — тъмна пръст с човешки очертания, която Рутхай едва съзираше. Регентът премести погледа си от бучката пръст към повелителя на демоните, чиито тъмни очи отново почервеняха. Робата на Рутхай бе прогизнала от пот и беше станала два пъти по-тежка от преди. Ако Шао Кан не проговореше скоро, Рутхай щеше наистина да се превърне в пихтия, дори да беше прав, дори ако това наистина се окажеше смъртната форма на демона, който бе изпратен през цепнатината преди пет века. Тази пролука бе създадена от един глупак на име Амхотеп, който се бе натъкнал слепешката на верните думи, но така и не беше успял да налучка вярната формула след цял живот, прекаран в изпитания.

„Прах от мумия вместо костна прах“, помисли си Рутхай и поклати закръглената си глава, чиито червени мускули прозираха през дебелия му кожа. „Глупостта на простосмъртните“.

Тънките, синкавочерни устни на повелителя на дяволите този път се изпънаха в нещо, което съвсем определено приличаше на усмивка.

— Шан — каза той. — Чудех се какво ли е станало с теб. Ти беше отпратен преди десет човешки живота.

Въпреки че мъничката човешка фигура заговори с още по-тънък гласец, Рутхай наостри мъничкото си, щръкнало ухо към земята и успя да долови неговия отговор.

— Аз... аз не си спомням нищо...

— Спомняш си — изръмжа Шао Кан към все още коленичили пръстен човек. — В сънищата. Всеки път, когато поредната ти смъртна форма умираше, ти отнасяше със себе си нещо от онова, което беше научил. Това знание се връщаше в теб, докато спеше, така както бях планирал.

— Вие... сте планирал — каза Шан. — А аз... — той замълча, сякаш не можеше напълно да осъзнае онова, което се беше случило. — Аз съм в Отвъдния свят... Господарю... Кан?

Рутхай се засмя, отчасти заради вълнението на дребното същество, но повече заради това, че създанието си беше спомнило името на господаря. Това беше той и Господарят нямаше да го накаже. Рутхай вече бе започнал да обмисля как ли ще изглежда вечността, разтопен на дъното на една клетка.

Тъмните очи на Шао Кан почервеняха:

— Ти се намиращ в подножието на трона на Отвъдния свят — изтътна Кан. — Намиращ се пред Господаря на Смъртта и на магическите области на Шокан. Ти беше мой регент, Шан, смела и вярна ми сянка, изпратена на мисия.

— Да — каза Шан. — С мисия да отворя портал между владенията. За да ти осигуря възможност да изпратиш през него орди от демони и да... завладееш Майчино царство.

— Точно така — отвърна Шао Кан, усмивката му се разшири и острите му зъби пробляснаха с кървава слюнка между тях. — Пан Ку никога не е мислил, че нещата ще се развият така, че да се появят две владения. Неговото тяло образува едното, а смъртта, която напусна

тялото му, оформи другото — нашето царство. Животът и смъртта трябва да се съединят, за да изчезнат всички двойствености. В този космос трябва да има само един ред. И това трябва да бъде моят ред.

— Сега си спомних всичко, Господарю — каза Шан. — Но аз те провалих. Този портал — той простря широко ръце пред себе си — не е достатъчно широк. Аз... аз го направих за тази мизерна човешка форма, която населявам сега.

Някъде от дълбините на гиганта изригна смях.

— Ти не си ме провалил — отвърна Шао Кан. — Използвайки своя малък човешки ум и форма, ти постави началото. Закъсняло — добави той, — но добро начало.

— Какво трябва да направя? — попита Шан.

Шао Кан се наведе още повече.

— Трябва да събираш души. Всички те са останки от духа на Пан Ку, раздробени и отслабени, но възстановими. Трябва да изнамериш начин да ги събираш на острова и да ги използваш за разширяването на портала.

Очите на Царя на демоните представляваха вихреца се маса от червено и черно, когато се извърнаха и погледнаха към своя сегашен регент. Дебелият демон отново стори дълбок поклон и потръпна.

— Ела тук — заповяда му Шао Кан.

— Да, Господарю.

Много по-дребният от господаря си демон пристъпи на плоските си дебели пети. Когато се приближи, мощни невидими ръце го сграбчиха за кръста и го повесиха над малкия кръг.

— Шан — каза Шао Кан. — През отвора, който направи, ще ти изпратя Рутхай да ти покаже как да използваш душите, които ще събираш. Той ще обитава вътре в кръга, който си очертал под нозете си, и ще ти помага и в други неща.

Гигантът пусна демона, който падна сред пламъците и зарева от болка, след което самият той се превърна в пламък. После господарят на мрака протегна едната си ръка и я простря през морето от пламъци, грейнали около Шан Цунг. Пламъците потръпнаха и замряха и димът се разнесе надалеч от тленната форма на демона.

— Преди пет века — каза Шао Кан — аз те изпратих на този остров сред море от пламъци и оттогава той е обкръжен от мъгли. Сега мъглите отново са гъсти. Нека те да крият онова, което вършиш там...

Да го крият от очите на децата на Майчиното владение. — Бърните на дяволския цар се извърнаха надолу. — Аз непрестанно ще те наблюдавам, но ти няма да можеш да ме виждаш. Усилията ти ще бъдат продължителни, винаги ще има такива, които ще се опитват да те спрат. Монасите и жреците от Ордена на светлината ще се опитат да ти се противопоставят, както направиха, когато построиха този храм. Богът — изчадие Тиен, моят брат, ще се опитва да те спре. А има и един, почти смъртен, който бе взет от Бога на Гръмотевиците, за да разпространява разни лъжи за достойнството на червеи и хора... и да ти се противопоставя. — Очите на Шао Кан блеснаха в изпепеляващо червено, когато той погледна надолу към своя слуга. — Ако ме провалиш... Ако им позволиш да те спрат, моето наказание ще бъде толкова горчиво, колкото и вечно. Разбра ли ме, Шан Цунг?

— Разбрах, Господарю Кан, и съм решен да успея. Не за да съхраня себе си, а за да ви служа.

Устните на гиганта още веднъж се разляха в усмивка.

— Постъпих правилно, като избрах теб, мой някогашен регенте. Направи, каквото поисках от теб, и наградата ти ще бъде княжество... Ще властваш над земите на Шокан и над всички тамошни магически сили. — След това Шао Кан отново се навъси. — Но запомни. За да поддържаш отворен портала между двете владения, както ти заповядвам, това ще струва човешки души. Ако няма души, които си спечелил, тогава ще трябва да се жертва част от собствената ти душа, за да го поддържаш отворен. Времето има малко значение за мен и аз ще бъда достатъчно търпелив към теб, но не и вечно. Ти разполагаш с време да успееш, докато умре тази твоя сегашна тленна обвивка.

След тези думи гигантската ръка махна още веднъж на Шан Цунг, след което гигантът седна на трона и се превърна в неподвижна, но жива сянка сред свят от пламъци.

ШЕСТА ГЛАВА

„Колко странно беше това“, помисли си Кун Лао, след като привърши утринните си молитви и седна с кръстосани крака върху канарата, попивайки хладния въздух на предутринния здрач, с длани, притиснати под брадичката, вдигнати палци и затворени клепачи. „Да ме доведат тук заради моя ум и дух и въпреки това да бъда зачетен да остана петнадесет години заради моята сила и заради уменията ми в бойните изкуства.“

Отново се проявяваше двойствеността на нещата. Макар тя да се изявяваше във всичко, тук тя изглеждаше по-странна от всякога.

Сякаш не бяха минали петнадесет години, откакто за първи път бе видял очите на Райдън — или във всеки случай високата седем стъпки човешка фигура, която страховитият бог на гръмотевиците беше придобил, когато беше слязъл от облаците около планината Ифукубе, за да се появи сред смъртните. Кун Лао често се чудеше как ли изглежда Райдън в естествен вид, дали той беше единствената светлинна нишка, която го беше отнесла през пещерите на жреците към селенията на боговете, или пък той беше цялата мълния, проблясваща навсякъде. Сега това сякаш нямаше особено значение. Това, което беше важно бе не как изглеждаше Райдън, а колко благороден беше неговият дух — характерът и силата му, които се проявяваха всяка година по това време, когато той се появяваше от плът и кръв, готов за битка.

И той се биеше, помисли си Кун Лао, с помощта на летящите си мълнии, със своята въздушна торпедна атака и със способността си да се телепортира — същият талант, който му беше дал възможност да се появява и да изчезва и да наблюдава Кун Лао през всичките онези години в Чуйън.

Като отвори очите си само няколко мига преди червеният диск на слънцето да се издигне над далечния хоризонт, монахът от Ордена на светлината, най-почитаният жрец от всички, се надигна леко от земята, без да използва за опора ръце или колене, а като използваше единствено силата на краката си. Чистата му бяла роба се раздипли от

лека бриз, той вдигна ръце нагоре към издигащото се слънце, докато то сменяше цвета си от оранжево през златно към жълто. Той си спомни златния блясък в очите на Райдън, когато го видя за първи път; как от тях се излъчваше топлина и едновременно с това леден пламък — слънцето и луната — в едно същество.

Двойствеността.

В този случай обаче те представляваха наследството на Пан Ку, богът, чието тяло се беше превърнало в земята, слънцето и луната. Единствен сред боговете Райдън носеше в себе си паметта за богародител. Дори Тиен не притежаваше знанието, с което Райдън разполагаше.

А после Райдън го предаде на него. При онова място точно зад него, в Храма на Бога на гръмотевиците, на планината Ифукубе. В продължение почти на една година, под сводове от замръзнали мълнии, те седяха в столове от масивно злато, зад колони, изваяни в планинската скала от древни монаси, и богът му беше предал всичко, което сам знаеше за Пан Ку. Ако нещо се случеше с него, Богът на гръмотевиците искаше някой да знае какъв е произходът на света. Някой, който да може да обхване величието на този разказ и да научи други. Някой, който ще може да издигне духовете на монасите и жреците, които ще го чуят, и да ги вдъхнови да предадат сказанието на други хора.

Ако нещо се случеше с Райдън. Кун Лао се замисли. Това беше възможно, нали? Особено сега, когато над тях беше надвиснал ужасът. Ужасът на злото, което трябваше да съществува навсякъде, където съществуваше доброто.

Когато слънцето се издигна напълно, то стопли главата, от която Кун Лао отдавна беше обръснал младежката си коса. То стопли бузите, които все още усещаха докосването на пръстите на леля му, въпреки годините, през които бяха разделени — години, през които той беше копнял да се върне при нея, макар и да знаеше, че не може, защото предишният му живот беше приключил. Тя щеше само да иска от него да остане, а това той не можеше да направи.

Но най-вече слънцето стопли амулета, който Кун Лао носеше на врата си, Мек бял кръг, проблясващ в златисто и сменящ непрекъснато формата си, окачен на обикновена кожена огърлица. Амулетът беше изработен от самия Райдън векове преди това и му бе връчен от

жреците от Ордена на светлината, които му бяха казали, че е къс от слънцето и къс от луната, двете дихотомни части на Пан Ку. Висшите жреци бяха дарили Кун Лао с амулета, когато го заведоха в своите пещери и той се зае с обучението си, водено от самия Райдън. Втората си година на планината той прекара сред тях, на хляб и преварена вода, в стопляните от огнищата пещери, научавайки, че тези святи мъже не бяха като своите събратя в селища подобни на Чу-Йън. Те бяха наистина духовни, заинтересовани от науката и познанието, а не да държат под контрол населението чрез суеверия и ритуали.

Тази втора година за Кун Лао бе посветена на неговото обучение в пътищата на Ордена на светлината, на неговия пръв досег със събраните писания научени и свети личности от различни епохи и от различни краища на света, и на неговото въвеждане в страховитото, възбуждащо и тайнствено изпитание на Смъртоносната битка — великият турнир, провеждан в храма Шао Лин на склона на планината Такаши, на остров Шимура в Източнокитайските морета.

В началото на своята трета година Кун Лао беше дошъл обратно тук, в Храма на Бога на гръмотевиците, за да размишлява над всяко от писанията на философи и майстори в бойните изкуства, събрани от върховните жреци. За да обмисли и да напише сагата за Пан Ку. И за да изрази върху рула от ръкописи собствените си разсъждения. С посредничеството на жреците той разпространи тези писания сред поклонниците, които идваха да изразят своето благоговение, давайки им съвети за всичко — от духовността през медицинските познания до изкуството. Те от своя страна ги отнасяха в храмовете, които бяха западнали заради дребнавата местна политика и разногласията, и бяха забравили за истинските цели на Ордена на светлината.

Съществуваше обаче още една задача, която Кун Лао предстоеше да изпълни, за която Райдън му беше споменал, но така и не беше му я обяснил и Кун Лао разбираше, че не бива да настоява. Когато Богът на гръмотевиците станеше готов да му я каже, едва тогава той щеше да я проумее...

Само веднъж в годината Кун Лао можеше да напусне това място, и то за да подложи отново на изпитание своята нарастваща физическа мощ срещу борци от целия свят. И това време на годината сега беше настъпило.

Кун Лао пое дълбоко въздух. Всяка година, преди всяка битка, той си помисляше за поражението, но никога за смъртта. Амулетът му даваше сила и го предпазваше от унищожение, предимство, което притежаваше само той и безсмъртният Райдън. Но тази година щеше да бъде по-различна. Тази година можеше да се окаже невъзможно да запази титлата си на Велик Шампион. Тази година му предстоеше да се срещне с нов претендент, и от всичко, което Кун Лао беше видял и чул, той знаеше, че тази година имаше вероятност да загуби.

Кун Лао се обърна и погледна към храма. Щеше да бъде лошо, ако се остави да го победят, но много повече щеше да го притесни, ако амулетът попаднеше в ръцете на някой злодей. Искаше му се, ако можеше, да върне амулета на Райдън, но знаеше, че това е невъзможно — нещо, което един бог е подарил на смъртните, никога не може да бъде върнато, защото тогава то губи своята божественост. Само ако го докоснеше, богът щеше да престане да бъде бог и да се превърне в смъртен.

Нямаше никакъв избор, въпреки че решението му можеше да доведе до много по-голяма загуба, отколкото самият турнир. Това, което предстоеше да извърши Кун Лао, можеше да струва собствения му живот. А с неговата смърт епохата на Просветлението, на която Райдън разчиташе, можеше също така да приключи.

Пристъпвайки през тесния проход към скалистата стена, свързваща входа с храма, Кун Лао изпъна лакти встрани, застана с лице към скалата, събра мислите си и със светкавичен удар замахна със сгъвката на левия си юмрук, после с десния, към коравия гранит. Парчета от скалата се разлетяха във всички посоки, но изразът на лицето на Кун Лао не се промени, плътта на ръцете му не се разкървави. Той отново изпъна лакти и стегнатите му юмруци отново политнаха напред, изкъртвайки нови парчета от камъка.

Третата серия удари изпълниха задачата. Когато Кун Лао приключи, той нежно свали амулета от врата си, постави го в нишата, която юмруците му бяха издълбали в каменната шиста, събра откъртени каменни отломъци и внимателно ги постави на мястото им, така че скъпоценният талисман да остане напълно прикрит. Той се загледа дълго в скалата, произнесе безмълвна молитва и след това бавно — много бавно — отиде до храма.

Изпитваше усещането, че някаква съществена част от самия него е умряла, но знаеше, че е постъпил правилно. Кун Лао започна да събира оскъдните си вещи за своето едноседмично пътуване до планината Такаши.

СЕДМА ГЛАВА

Остров Шимура представляваше странно място, скрито зад гъста мъгла, която сякаш отблъскваше слънчевата светлина, чайките и дори морските вълни надалече. Неприветлив масив сред гладко като стъклена повърхност море, Шимура бе осветен от мъгливо слънце и винаги изглеждаше студен. Поне така изглеждаше на Кун Лао. Той никога не беше питал някой от останалите участници как им изглежда на тях, защото не беше хубаво изобщо да разговаря с тях. Това бяха хората, с които трябваше да се бие. Ако научеше нещо за тях като индивиди, това можеше да го затрудни, когато се наложеше да ги нападне като противници. Когато трябваше да удари нечия китка и вероятно да я прекърши, той предпочиташе да не знае, че това е ръката на човек, който си изкарва прехраната като шивач или създава красота като художник. Хората идваха тук, за да се състезават в най-великия турнир на света, да изложат на изпитание своите умения срещу най-достойните противници и това беше единственото, което Кун Лао имаше нужда да знае.

По време на турнира господарят на острова, странният Шан Цунг, изпращаше до брега на континента джонки с къси весла, за да докарат участниците. Джонките пристигаха два пъти на ден през двата дни преди началото на състезанията и за удобство на бойците биваха издигани колиби с храна и напитки, докато чакаха реда си, както и стобори за конете и мулетата.

Кун Лао пристигаше пеш в нощта преди началото на Смъртоносна битка. Беше минавал по маршрута вече тринадесет пъти и познаваше пътищата много добре — макар този път поддържането на равномерен ход да му се стори доста уморително. Той знаеше защо: не защото бе остарял, защото победителят в Смъртоносната битка не остаряваше в продължение на една година до следващото състезание, а Кун Лао не беше остарявал в продължение на дузина години плюс една. Той изпитваше необичайната умора, защото бе изоставил амулета си. За предстоящия двубой това никак не беше добре, въпреки че Кун Лао беше решен да се бие по-упорито от всякога срещу най-

познатите му противници, всеки от които междувременно бе остарял с една година.

Но това, което го безпокоеше тази година, бяха непознатите му противници. Два дена преди това Райдън му се беше явил по своя забележителен, но забулен начин. Сред избухналата в ясното небе мълния Богът на гръмотевиците се появи пред него и каза само:

— Подобие на Тиен ще бъде представено на Такаши, но не като приятел.

Тъй като единствените изображения на Тиен показваха създание с много крайници, Кун Лао се зачуди дали пред него ще се изправи нещо повече от черна магия — дали загадъчният Шан Цунг криеше този път нещо ново в своя просторен и блестящ храм. Това не би го изненадало. В продължение на тринадесет години Шан Цунг беше заставал срещу Кун Лао на финала на Смъртоносната битка и всеки път Кун Лао беше спечелвал двубоя. След като претърпяваше поредната си загуба, Шан Цунг награждаваше победителя с победната благословия на Шао Лин, след което напускаше, без да промълви нито дума повече. И всяка година, когато Кун Лао идваше отново, неговият домакин изглеждаше значително по-стар, по-мършав и сбръчкан, очите му с по-малко блясък и косата му по-побеляла.

Кун Лао седеше на брега, първо под залязващото слънце, а сетне под звездите, и чакаше лодката. Загледа се в бялата лента, която бе завързал на китката си — парчето плат, което бе намерил на селския площад преди толкова много години. След като не можеше да притежава своя амулет, искаше с него да бъде този символ, невидимото послание, което беше причината за неговото пътешествие до планината Ифукубе.

Той се загледа в огряната от луната мъгла, стелеща се и проблясваща над морето. Кун Лао никога не беше изпитвал притеснение от това, че побеждаваше в Смъртоносната битка с помощта на своя амулет. Толкова много участници идваха въоръжени с различни магии, някои под формата на талисмани, други под формата на дихания на нечия сила от отвъдния свят, така че амулетът му беше необходим просто за да бъде равен на тях. Самият Шан Цунг разполагаше с резерви от енергия, които бяха впечатляващи и произлизаха не от този свят. Под негова власт бяха пламъкът и мъглата. Без мълниците и ослепителната слънчева светлина, които

Райдън беше вградил в амулета, Кун Лао не би победил Шан Цунг нито веднъж, камо ли тринадесет пъти.

„Не трябва да мислиш за това“, сгълча се той сам. Въпреки че за първи път щеше да участва без помощта на магическия амулет, Кун Лао все пак разполагаше със своите умения и вътрешната си енергия. И те винаги бяха оценявани много високо. След като не можеше да изтощи Шан Цунг или сам да издържи на неговите огнени удари или на ослепителната мъгла, то той трябваше да победи своя противник бързо, преди да му се наложеше да се противопостави на онези сили.

Носът на джонката с неговата ясно очертана глава на дракон изплува сред мъглата и бавно започна да се носи към него като морска змия. Тя се издигаше и спускаше сред вълните, а морето сякаш просъскваше всеки път, когато изостреният ствол на морския съд го пробождаше и под носа на дракона се издигаше пяна като валма дим.

Кун Лао се изправи и вдигна от пясъка кожената си багажна торба, без да обръща внимание, нито да поглежда към другите двама състезатели, които бяха излезли от колибите си и се приближиха до брега. Когато лодката се приближи до брега, тя се обърна на десен борд и две покрити с черни мантии фигури хвърлиха дъска на пясъка. Лицата им бяха скрити под качулки и фигурите работеха бързо, въпреки че движенията им изглеждаха бавни. Сякаш се намираха извън времевите граници на нашия свят и въпреки това го обитаваха.

Въпреки че се намираше най-близо до дъската, Кун Лао пусна другите двама да се качат първи — етикет, който той никога не нарушаваше. Веднага след като се качиха на борда, без още да е вдигната дъската, те потеглиха обратно към острова. Турнирът беше организиран изключително ефективно — от мига, в който пристигнеха първите участници до заминаването на последния.

След шестте денонощия непрекъснато ходене беше приятно да седиш и да те возят. Кун Лао седеше върху чергата, застлана на люшкащата се нагоре-надолу палуба, и се наслаждаваше на вълнението, докато джонката се приближаваше и после бе погълната от мъглата, след което бързо се успокои и заплава гладко и равномерно по появилата се гладка морска повърхност. Морският съд се спря до полукръглия пристан, който, ако се погледнеше от върха на храма, наподобяваше драконовата глава на носа на джонката. Или може би това беше ефект от осветлението на фенерите, поставени по

протежение на пристана. Кун Лао беше открил, че островът е изпълнен с илюзорни картини като тази, въпреки че му беше трудно да си ги обясни.

Когато стигаха до брега, екипажите на джонките не слизаха на кея, въпреки че сякаш изчезваха. Новопрстигналите биваха посрещани от младежи в бели наметала, които носеха багажа им по виещата се планинска пътека нагоре към храма. Борците язدهа на мулета пред тях и забелязваха, че пътят не беше толкова извит при изкачването, колкото изглеждаше откъм брега. Животните знаеха пътя и не се налагаше да бъдат подтиквани — нещо, което винаги беше удивлявало Кун Лао, защото обикновено мулетата не бяха толкова умни и послушни. В това той също подозираше някаква магия, защото веднъж беше помолил Райдън да му изпрати мълния по време на изкачването и в мига на просветването ѝ беше видял не глава на муле, а подобие на дракон.

Появата на този образ не беше изненадала Кун Лао. Народът му почиташе много видове „лън“, или дракони. Съществуваха имперските дракони, които символизираха Императора и които единствени бяха удостоени с пет шипа на лапите си; останалите имаха по четири. Небесните дракони пазеха селенията на боговете, въздушните дракони помагаша на Тиен и на неговите божества да държат под контрол ветровете и дъждовете, земните дракони се грижеха за почвата, реките и моретата, а страховитите дракони на съкровищата пазеха богатствата на богове и демони. Драконът на остров Шимура, с неговата конска глава и заострени люспи, които се къдреха по дългата му шия и по главата му, беше дракон на съкровищата.

Когато пред погледа му изникна храмът и дворецът, кацнали на ръба на една стръмна планинска урва, лунната светлина хвърли призрачен отблясък и Кун Лао усети, че го побиват студени тръпки.

Този път всичко беше по-различно и работата не беше само в това, че амулетът му липсваше. Той усети нечие омерзително присъствие, каквото не беше изпитвал преди — може би някой нов борец. Той хвърли поглед към двете високи пагоди, които служеха за жилищни помещения на двореца, и очите му затърсиха отворени прозорци или някакви сенки по изрисуваните стени. Но не забележа нищо необичайно. Погледът му се премести върху внушителния палат от мрамор и злато между тях, с осветените от фенери множество

нефритени принцеси в естествен ръст, издялани от слонова кост дракони, пазачи на съкровищата, алабастрови стрелци, ониксови жребци и бойни колесници. После погледна към по-стария мрачен и снишен храм пред двореца.

Никъде Кун Лао не забеляза нищо особено, но нещо ново и заплашително определено присъстваше там. Нещо с изключителна мощ и много опасно.

Нещо, което не беше от този свят.

ОСМА ГЛАВА

Външно Шан Цунг изглеждаше спокоен както всякога, докато изричаше думите, които пазеха вратата към лабораторията му заключена. Вътрешно обаче той се разкъсваше от болка.

Дългата му суха бяла коса висеше надолу по гърба му, а кожата му, някога гладка като морските води, заобикалящи този остров, сега представляваше паяжина от тънки линии и малки бръчици. Въпреки че стойката му все още беше изправена и снажна и че очите му бяха ясни както винаги, бе очевидно, че той живееше под огромно бреме.

— Трябва да ме пуснеш — прошепна той съвсем тихо. — Отвори се, отвори се, отвори се.

От вътрешната страна на вратата прещрака цяла редица ключалки и масивният каменен блок се отвори навътре, бавно, закрепен на панти с размера на подлакътниците на Шан Цунг.

Шан се плъзна вътре, обърна се и произнесе:

— Аз съм вече вътре. Затвори се, затвори се, затвори се.

При този сигнал вратата спря да се отваря и се задвижи в обратна посока. Когато се затвори, редицата от седем ключалки се затвориха сами, прещраквайки една по една.

Шан Цунг се обърна и застана с лице към мангала, който гореше без пламък, в центъра на стария кръг, оформен на пода в средата на помещението. Там вътре, в портала между Майчиното царство и Отвъдния свят, времето беше застинало. Пламъкът беше замръзнал като огромен червен палмов лист и продължаваше да свети, въпреки че не поглъщаше никакво гориво. Кръгът от прах също си стоеше на мястото, където беше очертан първоначално, въпреки че беше покрит с мазно и дебело кехлибарено покритие, есенцията на нещастния демон, който Шао Кан му бе изпратил тук преди тринадесет години.

Шан Цунг пристъпи към кръга и когато се приближи достатъчно близо, за да може телесната му топлина да активизира праха, времето отново се възстанови. Пламъкът отново запраща, прашинките, които бяха застинали във въздуха, отново се раздвижиха... и помещението се изпълни със стон, едновременно отчаян и луд.

— Ша-а-а-а-а-а-а-а-а-ан!

— Добър вечер, Рутхай.

— Ко-га-а-а-а-а-а-а! Ко-о-о-о-о-га-а-а!

— Днес, Рутхай — каза магьосникът, когато се опря до кръга. — Благодарение на теб... днес.

— Дне-е-е-е-е-с — въздъхна гласът, после се задави, после простена. — Ще мога... да се върна-а-а-а-а-а.... днес.

— Надявам се — каза Шан Цунг тържествено, докато влизаше в свещения портал. — Надявам се.

От тринадесет години насам всичко беше въпрос на най-упорита гордост. След като си беше припомнил кой е всъщност и се беше закълел да служи на Шао Кан, Шан Цунг беше слязъл на континента и с помощта на остро парче бамбук прерязваше гърлата на самотни пътници. С магическото заклинание, осигурено му от Рутхай, улавяше в мрежа техни души, напускащите телата и ги донасяше на острова, за да гради прохода между двата свята. Но за негова голяма изненада и разочарование пролуката не можеше да се разшири.

В онова време, преди изолацията, заточението и носталгията по предишния му дом го бяха влудили, Рутхай му беше обяснил, че не всяка душа може да се използва, за да се разтвори порталът достатъчно, че да улесни преминаването на Шао Кан с неговите демони и фурии.

— Защо не ми се каза по-рано? — Шан Цунг си спомняше как беше изръмжал на демона.

— Защото само опитът може да ни научи на някои неща — му бе отвърнал Рутхай.

Този глупав демон грешеше в много неща, но за това се бе оказал прав. Дори Рутхай първоначално не знаеше, че могат да се използват само избрани души. Едва след като Шан Цунг слезе отново на брега на континента и започна да чака с месеци, докато намери и убие някой воин, учител или свят човек и да започне да отпраща техните души през портала, той и Рутхай научиха, че за разширяването му могат да се използват само душите на големи личности.

Уви, той разбра, че тяхното намиране отнемаше много време. С помощта на избухливия прах Шан Цунг бе взривил една плаваща кухня, която плаваше по крайбрежието и плени душите на седемте давящи се готвачи. След като ги покри с наметала и ги превърна в свои

роби, той приведе в действие техните свръхестествени същности, за да възстанови древния храм Шао Лин на острова и след това да го разшири, включвайки в комплекса двореца и двете еднакви пагоди.

Докато те работеха, прилагайки магия, за да копаят, да режат и да поставят камъните на мястото им, Шан се съсредоточи да измисли как да привлича при себе си най-храбрите борци от цял свят, да ги докарва на остров Шимура, където техните души, все още пресни, можеха да бъдат отпращани към храма и да отслабват невъзвратно преградата между двете измерения.

Така му хрумна идеята за Смъртоносната битка и тази идея трябваше да свърши работа.

С помощта на сънища Шан се свърза с воители от познати и непознати земи, призова ги, поведе ги към Източнокитайското море и ги възправи един срещу друг, за да установи кой е най-силният дух на територията на Майчиното царство. Идеята беше той самият да победи и като победи, да отнеме живота и душата на воителя, който оцелееше след предходните двубои и се издигнеше до последния кръг, вторият най-могъщ по сила, отстъпващ само на него.

Но тогава се срещна и застана лице в лице пред проклетия Върховен жрец на Ордена на светлината, Кун Лао, точно както Шао Кан му беше намекнал, че може да се случи.

Само припомнянето на това име, както сега, беше достатъчно, за да се изпълни сърцето му с гняв и да възпламени изтерзаната му и непълна душа.

Първата им битка беше най-яроствната. Разбира се, че беше, припомни си Шан Цунг. Кун Лао тогава все още не знаеше нищо за необикновените способности на Шан, за неговата власт да хвърля огнени копия и валма от дим, а и самият Шан тогава беше много по-млад — по-млад с тринадесет години — и далеч по-силен. Кун Лао се беше борил последователно в десет все по-жестоки и по-трудни състезания, преди най-сетне да се изправи срещу домакина.

Шан Цунг все още виждаше като на живо покрития с отоци, но с почти несъкрусима гордост Кун Лао, изправен там, с ляв крак пристъпил встрани, за опора, дясно стъпало изнесено напред, готов да нанесе удар, с десница, свита в юмрук и изпъната встрани до хълбока му, ляв подлакътник извит пред торса, вкочанена ръка, готова да отблъсне.

И Шан си спомни как бе преминала тази битка в блестящата Зала на шампионите в новопостроения дворец. Спомни всяко движение и всеки нюанс.

Кун Лао бе пристъпил напред и когато стори това, Шан се беше завъртял около оста си и беше плеснал с длани. Между двамата мъже избухна ослепителна бяла светлина и засвистя във въздуха в продължение на седем дълги секунди.

Шан притвори очи. Дори днес, след тринайсет години, той все още помнеше приятната горещина на нейното избухване, блясъка, който щеше да освети пътя му към шампионската титла...

Кун Лао беше изритал и отскочил слепешката, а Шан светкавично се извъртя наляво, извън обсега му, ръцете му все още пушеха от огненото кълбо. Все още заслепен, Кун Лао бе кръстосал подлакътниците си в защита, пред лицето си, но Шан бе подскочил над тях и бе нанесъл удар с пета в слепоочието на противника си. Тогава Кун Лао падна по гръб и Шан се приземи с коляно върху гръдния му кош.

— Не можеш да блокираш това, което не виждаш!

Той си спомни как се беше засмял, уверен в победата си. Преди съперникът му да успее да се съвземе, Шан сви пръстите на дясната си ръка и заби длан в основата на носа на Кун. Очите на младия мъж се бяха завъртели, когато неговата скъпоценна, свята кръв се плисна върху твърдия мраморен под. И докато гледаше как тя се пръска във всички посоки, Шан почти усети как душата на Кун Лао излиза от своите окови.

Тогава Шан се беше изправил, бе забил поглед надолу в Кун Лао, който се мъчеше да изправи гърба си от пода. Със зловеща усмивка Шан бе стоварил още един удар в корема на своя съперник, изкарвайки въздуха му.

— Не мърдай повече — беше му казал Шан. — Наслади се на слепотата си, за да не можеш да видиш как отнемам твоя мизерен живот.

И тогава, докато Шан се надвесваше над него, Кун Лао изведнъж се пресегна, сграбчи левия крак на своя противник зад шината и здраво удари с лявата си длан в дясното коляно на Шан. Кракът на нападателя се огъна и той се срути, Кун Лао мигновено се изтърколи странично, изхвърли двата си крака във въздуха и докато падаше, хвана Шан в

ножица. После Кун Лао склучи около него краката си и ги стисна, докато Шан падаше на пода, опитвайки се да се откопчи от хватката му.

Шан Цунг примигна, спомняйки си за болката, която изпита...

Лицата на двамата мъже се бяха изчервили, докато лежаха така, вкопчени един в друг.

Шан Цунг и сега потрепери, когато си спомни думите, които Кун Лао бе произнесъл:

— Някои хора, макар и със зрение, все пак са слепи — беше му казал той, прекършвайки го още по-здраво. — Винаги има неща, които човек не забелязва.

Кун Лао представляваше една малка златна рибка, която се наслаждаваше да плува в езерцето на собствената си благочестивост и праведност, но в този случай не грешеше. След това, което Шан беше сметнал за бърза победа, той беше загубил, тъй като амулетът — проклетото лунно-слънчево украшение — изпи силата му, докато двамата лежаха вплетени един в друг. И тя наистина се оказа бърза победа... макар и не за него.

Кун Лао и Шан Цунг се бяха срещали във всеки от последвалите дванадесет турнира. Шан Цунг седеше на своя трон в Залата на шампионите и наблюдаваше всеки двубой, докато Кун Лао напредваше към неизбежния финал. И тогава, неизтощен от битки, Шан Цунг се възправяше срещу своя уморен съперник. Всяка година Шан Цунг излизаше на тепиха уверен в победата си, защото беше използвал треви и корени, за да усили своите магически способности, беше тренирал упорито, за да вкорави още повече своята плът и жили, беше си осигурявал причина да победи, като уверяваше Шао Кан, че тази година най-сетне великата душа на Кун Лао ще бъде използвана за разширяването на пролуката.

Но всяка година Кун Лао го побеждаваше. Понякога бързо, както по време на първото им състезание. Друг път след битки, които траеха цял ден и цяла нощ, измъквайки победа от привидно сигурното си поражение. Амулетът му помагаше, разбира се, но все пак Шан Цунг знаеше, че има нещо повече от това. Въпреки че и двамата излизаха с воля да победят, Кун Лао притежаваше сърце на бог. Докато Шан беше изпратен на мисия от бог, което не беше едно и също.

Явно не беше едно и също.

Макар през тези тринадесет години тяхното противоборство да беше въпрос на чест, нещата повече не стояха така. Тази година, след като неговата душа беше изпаднала в забележителен безпорядък, след като тялото му бе по-отслабнало от всякога, Шан Цунг бе решил този път да не се бие. Тази година някой — или по-точно нещо — щеше да се бие вместо него и да разгроми проклетия Кун Лао. И след като техният шампион бъде победен, Райдън и самият Тиен ще трябва да вземат участие в турнира. А когато и те паднеха, техните души щяха...

„Гледай да не надскочиш сам себе си, непредпазливо куче!“ — сгълча се Шан Цунг.

Той изпита умора, когато застана тук, за пръв път след последната Смъртоносна битка преди една година. Всеки път, когато загубваше, Шан Цунг идваше на същото това място и отдаваше част от душата си, за да запази портала отворен.

Беше му хрумвало, разбира се, да не се подчини на заповедите на Шао Кан — да остави портала да се затвори и след това да го отвори отново, когато събере достатъчно души. Но в паника, която го беше тласнала към пътеката на лудостта, Рутхай му бе изтъкнал, че ако отворът между двата свята се затвореше, докато все още се намира от тази страна, Майчиното царство ще се унищожи заедно с всичко, което се намираще тук — включително и тях двамата.

— Как е възможно това? — беше го попитал Шан Цунг.

— Това е в същността на материята — беше му обяснил Рутхай. — Демонът може да напусне яйцето или душата човешката плът, но нито черупката, нито плътта могат да се пресекат. Ако го сторят, духовният корен на света-дом ще се прекъсне и частиците, които съставят цялата материя, ще се разкъсат една от друга и ще унищожат следите на всичко.

Макар да се намираще тук, пленник на върха на кръга, Рутхай все още беше вкоренен към Отвъдния свят. Но ако коридорът се затвореше, той щеше да се превърне в едно мазно петно. Само ако бог прекосеше от едно владение в друго и преобразуваше тукашния живот и материя, двата свята можеха да се смесят.

Така че Шан Цунг заставаеше тук, докато вятър от другата страна на процепа не го изтегляше и завърташе като във водовъртеж. Той устояваше на това повличане и едва след като изпиташе остър плесник или дълга и мъчителна прорязваща болка — защото всеки път беше

различно — той разбираше, че е отдал отново част от себе си, за да се поддържа коридорът отворен и е свободен да си върви... до следващото си поражение.

Въпросът на гордост се изразяваше в това, че тъкмо той трябваше да победи Кун Лао, да получи права над могъщата душа на Върховния жрец и да я използва, за да разшири отвора между двата свята. Но това нямаше да го бъде, затова с помощта на Рутхай той бе съставил нов план и го беше представил пред височайшия им повелител. Когато коленичи, притиснал разтворените си длани в пода и се приготви отново да се изправи пред лицето на Шао Кан, Шан Цунг беше убеден, че това, което им предстоеше да извършат, бе единственото правилно решение. За Шао Кан не бяха важни толкова средствата, колкото резултатите.

— Велики Повелителю — промълви Шан, когато почувства, макар да не можеше да я види, горещата, потискаща сянка, падаща върху него.

— Какво има, плъх такъв? — каза Шао Кан.

Думите болезнено го нараниха, но Шан отвърна:

— Почитаеми Императоре, дойдох, за да ви уверя, че тази година Кун Лао ще бъде победен.

— Обещавал си ми го и преди.

— Правил съм го, о, Велики, вярно е — каза Шан. — Но тази година надеждите ми са възобновени. Аз не само ще позволя на другия ви слуга да се заеме с Върховния жрец на Ордена на светлината и да го прекърши завинаги, слугата, който е силен там, където аз не съм...

— Ти в много отношения си слаб, Шан...

— Заслужил съм упрека ви, Господарю — престори се на разкаян Шан. — Но след този ден вие ще се гордеете с това, което сме постигнали. Защото не само че Принцът ще се сражава за вас, но Кун Лао е пристигнал без източника на премогъщата си сила, вълшебния амулет, подарен му от...

— Твоето дърдорене ме отегчава, зайче. Единственото, което има значение, е господството над Майчиното царство.

— И вие ще го получите — обеща Шан. — Скоро.

— Върви — каза Шао Кан. — Останало е много малко от душата ти, Шан, и би ми било неприятно ако се наложи да я обсебя. Ако го направя — изръмжа той, — на теб също ще ти бъде крайно неприятно,

защото твоята вечна същност ще бъде използвана не в качеството на владетел на провинциите Шокан, а като язва върху езика на моя женски дракон Твиглет, която ще я кара да бълва срещу теб огън всеки миг или завинаги.

— Разбирам, о, Превелики — отвърна с робско покорство Шан Цунг, навеждайки се толкова ниско, че устните му докоснаха пода. — Мислех, Повелителю, че душите, които ти изпратих в замяна...

— Много малко ме удовлетвори. Пиратите сега плават сред яростно море и в него пламтящи саби нанасят жежки рани, които мигом ги жигосват. Ах, как крещат нещастниците, когато остриетата се измъкват от пламтящата им плът. Но тези души не помогнаха на Принца. Те едва разшириха портала, колкото да мога да напъхам туловището му. Трябваше да го набутам...

— Приемете моето покорно извинение, Повелителю.

— Както Рутхай ще ти обясни, когато нещастният дявол стане достатъчно разумен, за да може да говори, това е възможно най-неприятното изпитание.

— Разбирам, Ваше Могъщество — каза Шан Цунг — но аз ви уверявам, че Принцът е под мой контрол.

— Контрол? — Шао Кан се разкиска. — Не можеш да държиш Принца под контрол. Можеш само да му намериш още по-предизвикателен противник и след това да се отстраниш от пътя му. Ако аз самият можех да го контролирам напълно, щях да го отпратя там много отдавна, на твое място.

И когато сенчестото присъствие на великия господар изчезна и Шан Цунг се изправи на нозе, той усети, че е сигурен в това. Защото през един таен отвор той беше наблюдавал Кун Лао, когато пристигна в своята стая в северната пагода, беше видял как тринадесеткратният шампион беше дошъл без своя амулет и около него вееше вледеняващ страх... Имаше вид на човек, комуто предстоеше да загуби за пръв път своята Смъртоносна битка и да страда, онемял и безпомощен, докато неговата душа бъде откъсната от разбитото му тяло и бъде използвана като първия камък в настилката по пътя на демоните...

ДЕВЕТА ГЛАВА

Заранта на всяка Смъртоносна битка Кун Лао си имаше ритуал.

Шампионът ставаше много преди зори, молеше се чак до след изгрев-слънце, после се събличаше до кръста и прекарваше трънен клон през тялото си, шипков трън, откъснат от шубраците в подножието на планината Ифукубе. Тънките повърхностни рани не отнемаха от силата му, но Кун Лао знаеше, че ако плътта му е разранена, той щеше да реагира много по-бързо и да се предпазва от нараняване.

Украсен с тази тънка кървава паяжина, Кун Лао не вкусваше от плодовете и месото, поставени на прага на стаята му, не отпиваше от нектарите в сребърните кани. Седнал на терасата на своята просторна шампионска стая на долния етаж и смирил своя дух, докато хладните морски ветрове го обгръщаха, той изяждаше двете оскъдни оризови питки, приготвени му от монасите от Ордена на светлината. Беше добре да усеща как ноктите на глада го дращеха по време на турнира. Това му помагаше да стои нащрек — изправен там, жив за мига.

След като привършеше храната си, той оставаше да поседи там, замислен за божеството, в името на което се бореше... и в този ден, зачуден за ужасното присъствие, което бе усетил някъде из помещенията над него, когато бе пристигнал, и продължи да го усеща в съня си, по време на най-дълбоките си молитви, дори сега.

А после, когато огромната камбана отекна в двора пред палата, мястото на първоначалните схватки, той отиде на турнира, облечен в своите сандали, широка риза, гащи и с осанката на шампион.

Само около врата си и по гърдите Кун Лао се чувстваше гол...

ДЕСЕТА ГЛАВА

Дворът на палата представляваше гигантски овал, изграден от камъни, с огромен орнамент от черна кост, изобразяващ дракона на Шан. Говореше се, че костта не е боядисана, а е направена от рогата на самия дракон, звяр, който обитавал някакъв друг свят.

Каменните скамейки се извисяваха на двеста длани и обграждаха двора от три страни. Те бързо се изпълниха с дузини участници, очакващи своя ред да се бият, и със загадъчните прислуги на Шан Цунг, които никога не вдигаха своите качулки, за да гледат и никога не показваха вълнение или враждебност, дори когато техният господар биваше победен. Каменни дракони, от чиито уста бълваше огън, обграждаха стената зад най-горния ред седалки, за да може турнирът да продължи и през нощта; жълто-оранжеви знамена със силуета на черния дракон върху тях висяха по пилони, забити в гърба на всяка от каменните статуи. Зад драконите, на дългата западна фасада, се виждаха лумналите в червено колонади на храма, чийто покрив беше съграден от дебели зелени плочи и повторение на драконовия мотив от черни плочи.

На четвъртата страна на двора, над огромната порта, през която преминаваха участниците в състезанието, се намираше тронът на Шан. Тронът беше изработен от желязо, изобразяващо човешки кости, смазан със съхранена по загадъчен начин китова мас и покрит с наметало от кожата на свещената мечка — панда, кожа, каквато само човек като Шан можеше да си позволи да отнеме. Навес от непозната материя, поддържан от колона, съградена от зъби на акула, го предпазваше от забуленото в мъгла слънце. Някои твърдяха, че материята била от човешка плът, но малцина смятаха, че дори злокобният Шан би си позволил подобна зловеща демонстрация. Кун Лао не спадаше в числото на малцината.

Шампионът не пристигна с церемония, макар че имаше право да си я поиска, нито зае специално отредената му седалка в средата на най-долния ред. Той предпочиташе да идва и да си отива като всички други участници. Беше убеден, че честта трябва да се извоюва всяка

година отново, а не да се пренася от предишния турнир. Но той не беше призоваван да се бие, преди да бъдат елиминирани всички, с изключение на тримата най-изкусни майстори на бойното изкуство.

Първоначалните турове винаги бяха интересни и възбуждащи, докато електризиращата смесица от ветерани и новодошли се биеше в серия от елиминации в три отделени една от друга зони. Както победените, така и победителите се връщаха по местата си, след като турът свършеше, като първите гледаха и се учеха, а вторите очакваха следващия кръг.

Към полунощ бе подбрано триото, което трябваше да се бие на финалните рундове. Кун Лао бе поканен да се бие с всеки един от тях. Въпреки тяхната изключителна сила и факта, че двама от тримата бяха новодошли на Смъртоносната битка, Кун Лао бързо се справи с всички тях. Първият от тях, мускулесто същество, който наричаше себе си Остроготът Улфила, не използва бойни умения, а го нападна яростно с бодлив боздуган и щит и се изтощи бързо. Другият, Махада, стар противник на Кун Лао, маурианец, който рецитираше ведическия „Химн на сътворението“, докато се биеше, му оказа благородна съпротива, но загуби няколко зъба по време на състезанието... и заедно с тях своята способност да изрича химна, както и своята самоувереност. Третият съперник, римски майстор в юмручния бой на име Тойзарус, създаде на Кун Лао известни затруднения, след като го прикова към земята, но болката от раните, които шампионът сам си беше нанесъл, се добави към силата на замаха, с който той успя да отхвърли предизвикалия го противник. В миналото, спомни си Кун Лао, амулетът изобщо нямаше да позволи да изпадне в такова положение.

И през целия този дълъг ден Кун Лао продължаваше да усеща присъствието на нещо могъщо, въпреки че до този момент той нито беше видял, нито беше чул, нито подушил някой, който можеше да бъде причина за неговото безпокойство.

След като надви Тойзарус с мощен раменен удар, който изкара въздуха от дробовете му и крайниците му увиснаха безпомощни, Кун Лао се обърна към своя домакин, поклони се, разтвори крака, насочи напред ръце и зачака. Последва продължителна пауза, след която Шан Цунг се усмихна — Кун Лао го виждаше усмихнат за пръв път.

— Твоята победа е впечатляваща — каза домакинът. — Още повече, че забелязваме, че за пръв път участваш без помощта на магия.

— Религията не е магия — отвърна му Кун Лао.

— Много спорна гледна точка, която ще обсъдим друг път — каза Шан Цунг и усмивката се задържа на лицето му. — Това, което привлече нашето внимание и уважение е, че ти спечели без помощта на своя амулет. — Очите на преждевременно състарилия се магьосник се присвиха и гъстите му бели вежди се събраха към центъра. — Спечели... до този момент. Все пак, предстои ти още една битка.

— Както виждаш — каза Кун Лао, — аз те очаквам.

Шан Цунг го изгледа за миг, после сви пръст към една покрита с качулка фигура, застанала вдясно от него.

— Ветрило — каза той.

Фигурата бръкна в робата си и извади нагънато ветрило, направено от оризова хартия. Той го разклати. Въпреки че движенията му бяха бавни и леки, знамената на далечната стена се развяха.

Усмивката на Шан Цунг се разшири. Лишеното от свежест, неестествено ухилване на това лице, наподобяващо мъртвешки череп, накара Кун Лао да изпита безпокойство.

— Нима не знаеш — попита Шан Цунг, — че тази година съм решил да не участвам в двубоя.

— Искрено съжалявам да чуя това.

— Вярвам ти — отговори Шан Цунг. — Желаш ли да пристъпиш напред и да получиш благословията на победата?

Кун Лао остана неподвижен в своята бойна поза.

— Ти знаеш, че това е против правилата на Смъртоносната битка. Трябва да има битка между шампиона и неговия домакин... или, ако домакинът не е в състояние, между шампиона и шампиона на домакина.

— Разбира се — каза Шан Цунг. — Иначе победителят не получава върховната награда — скъпоценния дар да не остарява до следващата Смъртоносна битка.

Кун Лао поклати глава.

— Не за това се бия и съм сигурен, че не това е причината, поради която повечето хора са тук. Те се борят за чест, не за друга награда.

Сега той усещаше присъствието по-силно от всякога. Каквото трябваше да се случи, който и да се появеше, щеше да стане скоро.

— Може би си прав — призна Шан Цунг. Усмивката му се люшна и се сгърчи. — Каква е ползата от целия ни живот, ако ни липсва чест... Ако не можем да властваме над своите души.

Шан Цунг махна с ръка на слугата си, после продължи да гледа втренчено Кун Лао, като плесна веднъж с ръцете си. Извън двора се чу пъшкане, като на тежко натоварен волски впряг, а след това дрънчене и тропане, сякаш се дръпнаха вериги и след това паднаха. След тях последва тътнещ звук на нечии тежки стъпки в мрака, зад драконовите пламъци.

— Решил съм — каза Шан Цунг — да... а-а, се оттегля за една година. Вече не съм млад, Кун Лао, и чувствам, че ще бъде най-добре поне тази година да оставя някой друг да се бие вместо мен.

Тътенът се усили, когато сред мрака започна да израства една доста масивна фигура. Очертанията ѝ наподобяваха човешки, но тя се възправяше на повече от осем фута височина и имаше — поне така изглеждаше — не обичайните два чифта крайници, а повече.

Когато съществото се приближи, Кун Лао усети, че злокобното присъствие се усили многократно, сякаш сред тях се беше спуснало някакво велико зло. По-зло и от самия Шан Цунг, който в края на краищата все пак беше смъртен човек.

А това ново същество не беше. Когато то наведе титаничната си глава, за да мине през портата и после се изправи сред осветения от пламъците двор, червените му очи огледаха редовете със седалки. Последваха уплашени викове от страна на мнозина от героите, които бяха събрани там, и нови, когато туловището с бронзова кожа изръмжа, най-горният чифт от четирите му мощни, мускулести ръце затупаха по гърдите му, а долните две се протегнаха нетърпеливо към Кун Лао. Мускулите на подлакътниците на четирите му ръце се изпънаха, стегнати в железните гривни над китките, и всеки от трите му дебели пръста на двете долни ръце се изви в нападателна готовност. Острите уши на новодошлия помръднаха с явно наслаждение, когато то се вслуша в ужасените викове на победените воители.

След като Кун Лао не трепна, съществото поклати презрително огромната си глава. Дългата му, вързана на опашка черна коса се развя свободно зад нея и почти лишената му от устни паст се разтвори

широко, показвайки бели зъби и два огромни остри кучешки зъба с лъскава слюнка между тях.

Гигантът нетърпеливо запремества тежестта си от крак на крак, ясно очертаните му коремни мускули се изпъваха под един червен кожен колан, закопчан с тока, изобразяваща символите на Йън и Ян, а мускулите на слонските му нозе запотръпваха под синьото парче плат на слабините му.

Чудовището — защото това бе единствената дума, която можа да хрумне на Кун Лао — имаше по два мощни предни нокътя на всяко стъпало и по един заден, и всичките шест задраскаха сърдито върху пода на арената. Сивите наколенници, които носеше, щяха всеки момент да се пръснат от огромното налягане на изпъващите се под тях сухожилия.

Очите на Шан Цунг светнаха лукаво.

— Кун Лао... Искам да те запозная с моя шампион, синът на цар Борбак и на царица Май, Принцът на Куатан и Върховен главнокомандващ на Армиите на царствата на Шокан.

Кун Лао наблюдаваше как устата на бруталното зло се стисна от ярост.

— Но ако оттук нататък можеш изобщо да говориш, свободен си да го наричаш с името, което му е дадено — Горо.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Ако.

Хиляди ако прелитаха през мозъка на Кун Лао, когато гигантът започна да пристъпва напред. Ако той беше намерил достатъчно самоувереност да вземе своя амулет, щеше да има по-добри шансове срещу новия си съперник. Ако беше приел шампионската титла без благословията, както правилата всъщност позволяваха, неговата чест и може би неговият живот нямаше да бъдат подложени на изпитание. Ако беше настоял да се бори с Шан Цунг, на което имаше право, тогава той със сигурност щеше да победи, защото някогашният майстор на бойните изкуства се бе превърнал в развалина.

Ако.

С рев, който разлюля пламъците от устата на драконите и тътнещи стъпки, които разтърсиха самия двор, Горо налетя срещу своя противник.

Като опитен воин-жрец на Ордена на светлината и шампион на Смъртоносната битка, Кун Лао не остана на място да изчака и поеме атаката. Той се затича срещу своя надвишаващ го многократно с размерите си съперник с разкъсващ вик, който изригна някъде от собствените му дълбини. Викът беше толкова изненадващ, така смразяващ, че дори бруталното лице на Горо изрази изненада. Но това не го спря. Двамата воители продължиха с тътен да се приближават един към друг.

Подобен колкото на човек, толкова и на дракон, звярът не беше толкова бърз, колкото Кун Лао и шампионът усети, че това можеше да бъде единственото му предимство. В мига, в който Горо се оказа в обсега му, Кун Лао се изви, падна на ръце и на едното си коляно и изпъна другия си крак зад него в усилие да препъне гиганта и да го свали на пода. Вместо това Горо се наведе и посрещна нападението с долната си дясна ръка. Стегнатият му крайник блокира ритника, докато останалите три ръце се протегнаха да сграбчат противника.

Кун Лао погледна бързо зад себе си, засече една от ръцете на Горо със сгънат ритник, после се сви на топка и направи мълниеносно

задно салто между широко разтворените крака на гиганта. Изправяйки се бързо зад него, шампионът отскочи нависоко и нанесе ритник в кръста на Горо. Тълпата изрева от възторг, когато ръцете на титана литнаха нагоре и главата му отскочи назад.

Но ударът сякаш само разгневи звяра, вместо да го уязви. Когато Кун Лао отскочи и се опита да нанесе втори мълниеносен ритник, Горо се закрепил здраво на единия си изпънат напред крак и изрита със задния, засичайки Кун Лао във въздуха. Ритникът му събори шампиона по гръб, въпреки че той успя да се изтърколи, използвайки инерцията, и се приземи сгънат върху камъните на тепиха.

Горо се обърна с лице към него и нападна отново. Този път Кун Лао изчака, после легна плътно по гръб, с повдигнати лакти, с широко разтворени длани, плътно опрени в пода встрани от главата му. Отблъсквайки се с ръце, той изрита напред с двете си стегнати стъпала, силно удряйки Горо в корема.

От устната паст на Принца се изтръгна леко пъшкане — но Кун Лао разбра от масата мускули, които беше поразил, че Горо не беше пострадал от удара. Нещо по-лошо, преди да успее да издърпа краката си, четири масивни ръце се заключиха и ги сграбчиха от двете страни. Повдигайки във въздуха Кун Лао, чийто гръб се озова пред него, Горо изрита майстора на бойните изкуства между раменните плешки.

Ударът изкара дъха му и Кун Лао разбра, че не може да си поеме въздух. Когато Горо изрита отново, Кун Лао усети въздушния тласък и бързо се изви нагоре, сграбчи собствените си глезени и — все още увиснал в ръцете на Горо — се издърпа нагоре и над протегнатия крак. Възползвайки се от мигновената загуба на равновесие на Горо, Кун Лао изрита здраво със стъпалата си надолу, освобождавайки се от прегръдката на гиганта и срутвайки се силно надолу върху все още протегнатия крак на Принца.

Горо изпъшка от болка, а тълпата зарева одобрително, щом Кун Лао се приземи. Жрецът на Ордена на светлината моментално използва крака като трамплин, за да отскочи нагоре и далече от Горо. Той се приземи встрани от противника си, малко разнебитен, но с кръстосани отпред ръце, все още готов да се бие.

Принцът се извърна към него, но Кун Лао беше бърз и нанесе удар с петата на крака си в дясното коляно на Горо. Гигантът се олюля — но отново неговите четири мощни ръце и невероятният им обхват се

оказаха огромно предимство. Падайки, Горо успя да сграбчи ръцете на Кун Лао. Горо събори шампиона със себе си, без да остави на Кун Лао възможност за ответна маневра, освен да склочи ножица с краката си около врата на Горо. Обитателят на Отвъдния свят пусна ръцете на Кун Лао и лесно разтвори краката му — и продължи да дърпа, сякаш жертвата му не беше нищо повече от изсъхнал клон.

Крецейки от болката, която прониза слабините му, и успял да вкара ръцете си под себе си, Кун Лао избута с едната, изви се като тирбушон и гърчейки се, успя да се отскубне от хватката на Горо.

Разгневеният гигант затупа по каменния под последователно с четирите си юмрука и след това се протегна да сграбчи отново Кун Лао, който през това време се мъчеше да се изправи на нозете си, които усещаше слаби като стръкове блатна тръстика.

Но въпреки това успя да се изправи и когато Горо се приближи до него с надвесена глава, налитащ като животно, Кун Лао отскочи заднешком и встрани — после се спря, докато онзи все още се крепеше на ръцете си и рязко се отхвърли с изпънати стъпала към титана. Стъпалата му се приземиха във врата на Горо, брадичката му се блъсна в здравата плоча от драконовия символ и от нея се плисна зеленикава кръв.

Горо се изправи с широко отворени очи, горящи като нажежени въглени и Кун Лао разбра, че нараняването на съперника, без да може да му нанесе завършващ удар, беше грешка.

Разлюлял яростно глава, Горо заплющя с дългата опашка на косата си толкова бързо, че ако го докоснеше, Кун Лао подозираше, че ще прекърши гърба му. Отскачайки няколко пъти назад, Кун Лао се озова с гръб към най-долния ред седалки откъм южната страна на арената. Докато зрителите се разбягваха, а Кун Лао се опитваше да избегне свистящата коса, Горо насочи напред четирите си юмрука. Три от тях се блъснаха в камъка и го разтрошиха, четвъртият засегна лявото рамо на Кун Лао, докато той отскачаше, за да избегне другите три.

Шампионът изстена, когато твърдата плът и още по-твърдата кост го прикова в камъка. Задържайки Кун Лао там, Горо прибра останалите си три юмрука и го заудря безмилостно. Въпреки че Кун Лао успяваше да отмести лицето си от някои от ударите и да отклони

други със силната странична защита на ръката си, много от тях попаднаха в целта, удряйки торса, корема, краката и раменете му.

Изпитващ болка навсякъде, Кун Лао усети, че рефлексите му се забавят, че сетивата му отслабват. Последваха нови удари, но той вече усещаше само тътена, не и болката. С плувнали в кръв очи той забеляза как Шан Цунг се изправи пред трона си, вгледан как неговият слуга го премазва. Видя собствените му длани, свити в юмруци; колко явно му се искаше да бъде на мястото на Горо и той да изпълнява наказанието.

— Убий го! — дочу Кун Лао нечий вик. Дали беше Шан Цунг? — Сърцето му — дочу той. — Дай ми сърцето му!

Изведнъж ударите спряха.

Кун Лао политна напред и със свръхчовешко усилие успя да се задържи на нозете си.

„Не бъди куче“ — каза си той. Той остана така, изправен, цялото му тяло над коленете се тресеше, ръцете, вдигнати в безполезна защита, с взиращи се окървавени очи, с потръпващи уши, вслушващи се в движенията на Горо, които щяха да последват.

Кун Лао смътно долавяше очертанятията на бронзовото туловище пред себе си, а червените му очи бяха заслепени от кръвта и потта, през които Кун Лао продължаваше да се вира.

И той видя как Горо разтвори широко уста, видя изпъкналата маса на жестоките бели зъби.

„Бяло върху златно“, помисли си Кун Лао, докато очертанятията на Горо се размазваха заради капките пот и кръвта в очите му. „Също като амулета“.

Странната, вечно повтаряща се двойственост на всички неща беше последната мисъл, пронизала ума на Кун Лао, когато три от мощните ръце на Горо го сграбчиха, а четвъртата се пресегна към гръдния му кош, с протегнати пръсти, готови да получат наградата си — не благословията от Шан Цунг, а великото и благородно сърце на Върховния жрец на Ордена на светлината...

Почти на шестстотин мили разстояние, в една колиба до строежа на един мост, работата по който бързо приближаваше към своя край, един силен млад мъж гледаше как съпругата му ражда техния син.

Обляно в кръв, бебето изплака, когато старата акушерка го плесна по дупето и измъкна от устата му следродилната тъкан.

Тя постави новороденото върху мека пелена и го уви с нея, после подаде детето на майка му. Старицата се усмихна на младата жена и после погледна навъсено бащата на бебето.

— Заслужаваш пердах затова, че си я довел тук в това състояние — каза тя.

Чан Лао се усмихна.

— Аз... пердах? Жена ми настоя да дойде с мен, докато работя на този мост. Аз я помолих да си остане вкъщи.

— Помолил я — изсумтя старицата. — Какво става с тези млади жени напоследък? — Тя размаха пръст срещу Чан Лао. — Ти трябва да определяш какво да прави, а тя трябва да прави това, което ѝ се каже.

— В нашето семейство не е така — промълви тихо Ми Лао. Тя целуна бебето по влажното ушенце и погали черната косица по темето му. — Ние винаги сме се уважавали взаимно. — Очите ѝ срещнаха погледа на съпруга ѝ. — Не си ли ми казвал винаги, че твоят по-голям брат се е отнасял с теб като с равен, въпреки разликата във възрастта ви?

— В работата, както и в играта — отбеляза Чан Лао — нямаше по-честен от Кун Лао.

Когато акушерката привърши с почистването, младият мъж се приближи до своята жена. Той прегърна Ми и техния син.

Ми се усмихна.

— Аз бях права, а ти не — каза тя. — Имаме син, Чан. Моят баща все още е жив... Дали да не го наречем Винг Лао, на името на твоя баща?

Чан погледна към новия живот, за чието създаване той беше допринесъл. Въпреки радостната възбуда от вида на своето първородно дете, сгушено в прегръдката на жена му, Чан усети внезапна, необяснима студена тръпка.

— Би ли имала нещо против, Ми, ако запазим това име за нашия втори син?

— Втори? — засмя се Ми. — Винаги ли трябва да се държиш като инженер, който мисли вече за следващия си проект?

— Не става дума за това — каза Чан. — Изведнъж усетих... по някаква причина се чувствам задължен да кръстя момчето на името на

своя брат.

Лицето на Ми помръкна.

— Но ти не си го виждал от четиринадесет години. Той избяга, за да намери... какво беше?

— Един бог — отвърна той сухо. — Поне така ми каза бедната ни леля. Тя така и не можа да преживее загубата му и почина една година след неговото заминаване.

— Един бог — каза Ми. — И ти искаш да дадеш на своя син името на някой, който е бил толкова луд, че да тръгне да търси бог.

Чан кимна.

— Да. Не знам защо, но така искам.

— Щом твоето желание е такова — отвърна тя, — тогава съм съгласна. Ще кръстя нашия син Кун Лао.

Когато тя произнесе това име, бебето изведнъж притихна.

А някъде в далечината отекна гръмотевичен тътен.

ВТОРА ЧАСТ
РАЙОН ТЯНЪН, КИТАЙ — ПО НАШЕ
ВРЕМЕ

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Това беше една от най-идиотските истории, които Кано беше чувал през живота си. Може би затова проклетото нещо беше лишено от всякакъв смисъл и заради това след поредния дълъг ден в поход, след четирите дълги дни в поход, те се бяха озовали изгубени на това толкова отдалечено място, което не приличаше на никое друго, където беше стъпвал.

Наемник, изнудвач, побойник срещу заплащане и член на страховитата банда на Черния Дракон, американецът с японски произход поклати глава, докато малката му група наемни главорези си пробиваше път през тъмните лесове и гъсти шубраци в един мразовит планински район на Китай — гори, за които той беше сигурен, че никое двукрако същество не беше ги прекосявало, откакто Конфуций е бил още в пелени. Във всеки случай не и смахнатият, който му беше връчил тази карта, когато го нае.

„Карта, нарисувана от някакво бебе. Глупости.“ Сигурно беше продиктувана от куче, което я е чуло от някоя гугутка.

Тъпа работа, разбира се, но Кано беше чувал какви ли не хубавци през своите тридесет и пет години, тридесет от които бяха посветени на престъпленията. Докато екипът му се тътреше след него, той се забавляваше, припомняйки си някои от тези истории. Като например, когато го пратиха да прибере едни просрочени заеми от нафукана телевизионна звезда, изпаднал в голямо затруднение.

„Имущественият отдел прибра парите ми, вместо ментетата, които използвахме на сцената“, бе изскимтял актьорът, докато Кано стискаше реверите на якето му. „Просто ми дай възможност до утре, ще си ги върна!“

Кано му даде точно три секунди, за да изпадне в много по-голямо затруднение, като го хвърли от ръба на каньона Колдуотър върху един покрив, на около двеста фута по-долу. И знаете ли какво се получи? Оня приятел с героичната осанка се приземи по такъв начин, че къщата, една от онези вили-ментета, дето се строят надвиснали над пропастта на пилони, се срути надолу по останалата част на процепа,

поглъщайки актьора сред грамаден облак от парчетии и прах. На другия ден всички вестници гъмжаха от заглавия от рода на: „Актьор събаря къща“ и „Една звезда умира, перуката му оцелява“.

После онази кандидатка за политическа кариера, която беше заела пачка пари, за да я изберат. Когато Кано отиде да ги прибере, дамата каза, че работодателят на Кано ще трябва да почака — била ги дала на една жрица на Вуду, за да осигури благоденствие на нейния район. Кано я остави да живее, защото беше дама, но прибра картината на Джеймс Макнил Уистлър, окачена в офиса ѝ. Шефът му хареса портрета на нечие куче Цербер и всички бяха щастливи — с изключение на дамата, която бе обвинена в кражба и я изритаха от офиса. Смешното в тази история беше, че районът ѝ наистина процъфтя.

Но тази история... тази направо можеше да спечели Годишната награда за най-голяма идиотщина. Преди хиляда и петстотин години някакво бебе, което още не можело да продума и две думи, набутва пръстчето си в шишето с мастило, което баща му използва, за да чертае бент или каквото по дяволите представляваше онова нещо под картата. После хлапакът се скатава и когато баща му се връща от тоалетната или от онова, което е вършел в момента, той вижда завършената карта... върху същото това парче козя кожа. И след това наистина става идиотско. Бащата бил убеден, че картата е продиктувана на бебето от някакъв мъртъв тип и цялото семейство хуква да търси онова, което било отбелязано от малкото пръстче нагоре по склоновете на тази воняща планина. Никой не знае какво се е случило с тях и как тази карта се е озовала в ръцете на типа, който нае Кано. Но старият фукльо, Шан Цунг, му беше предплатил два милиона американски гущера, тъй че кой беше той, та да му каже: „На мене ли... тоз разказ си го измъкнал от «Хикс-файловете».“

Кано се намръщи, когато един от четиримата мъже и жената зад него започнаха да се оплакват, че е стъпил на козе лайно.

— Ей! — извика Кано и извърна сивото си лице към мъжа. — Престани! Мразя да ми мрънкат, когато мисля.

— Все едно твойто мислене ще ни помогне нещо — излая му в отговор ниският дългокос младеж.

Мускулите на Кано се напрегнаха под бялата му грейка.

— К'во искаш да кажеш с т'ва?

— Искам да кажа, Шефе — отвърна Мориарти, — че едва ли можем да се загубим повече от това.

Изречението още не беше се изляло от устата на мъжа, когато Кано се завъртя и с боен вик изстреля ритника си в челюстта му. Мориарти едва го избегна, като се изви назад и ръцете му се завъртяха във въздуха, мъчейки се отчаяно да запази равновесие върху стръмния склон. Кано се приземи и го изгледа, докато се бореше. Лявото око на шефа, с нормален кафяв цвят, гледаше сърдито, но дясното му, изкуствено око за инфрачервено наблюдение, закрепено на мястото с метална пластинка, светна от гняв.

Един от спътниците на Мориарти, Майкъл Шнайдър, най-сетне протегна косматата си лапа, сграбчи го за предницата на потния и оплескан с храна пуловер „Джет Ли“ и го издърпа назад.

— Благодаря ти, Шнайдс — каза Мориарти и хвърли поглед назад към пропастта. Ако беше паднал, щеше да се изпързала по протежение на двеста ярда гори и най-накрая да падне през пропастта в реката, течаща долу.

— Няма защо — каза очилатият Шнайдър, чиято глава беше плешива, с изключение на късата, посивяла конска опашка. — Само запомни, че си ми длъжник, това е всичко.

— Няма да забравя — каза Мориарти. — За разлика от някои шегаджии, правилата на играта са ми ясни.

Кано продължаваше да гледа кръвнишки човека си. Ръцете му бяха свити в юмруци и дори кафявата му, високо подстригана коса и двудневната четина на лицето му сякаш бяха настръхнали.

— Ако с това искаше да ми кажеш, че се разделяме, плюя на теб — каза Кано. — И следващия път, когато се опиташ да ми кажеш к'во да правя, Мориарти, ще разбия плоската ти глава. Следващия път, когато решиш да ми се правиш на Колумб. Ясно ли е?

— Да, шефе — изсумтя Мориарти.

Карабината М-44 се бе изплъзнала от рамото му и бе паднала на лакътя му. След като я намести обратно и се увери, че полуавтоматът Стърлинг МК 4 стои на другото, той изръмжа на Кано.

— Само дето нямаше нужда да правиш това, побъркан циклоп такъв. Не си измислях. Загубихме се, нали?

— Прав си — съгласи се Кано. — Но грешката е в тази скапана карта, не моя. Не забелязах някой от вас да мрънка, когато казах да

тръгнем насам. — Той размаха картата. — Не забелязах някой от вас да вижда в нея повече смисъл. О, не, тъпако — не ми се наложи да ти посегна. Направих го, защото така ми харесва. Искях да те погледам как си правиш аеробиката.

— Тъй ли? — отвърна Мориарти. Той пристъпи няколко крачки напред и погледна в човешкото око на Кано. — Е, може да сме братя от Черния Дракон и всичко останало, но ако се опиташ да ми подложиш крак отново, по-добре си помисли. Иначе аз ще ти скоча.

— Така ли? Много пък си бил печен — изрева Кано. Той напъха картата в колана на джинсите си. — Хайде, скочи ми. С ръце или с ножове, както искаш. Хайде да видим дали си истински Черен Дракон, който може да скочи на водача си.

Преди Мориарти да успее да се помръдне, убиецът с червеното око му нанесе мълниеносни ритник в дясното рамо — давайки си сметка, че Мориарти беше левак и не желаейки да нарани лявата му ръка на стрелец. Това място беше толкова отдалечено от всякаква цивилизация, че Кано си представяше, че ще трябва да намери някой Йети, който да му замести Мориарти.

За разлика от предишния ритник, този засегна Мориарти, който се строполи на земята и се изтърколи на около седем ярда надолу, приземявайки се върху раницата си.

— Миризлива гад! — изрева той и ръката му затършува, за да докопа МК 4, която се беше озовала под гърба му.

— Не смей! — изкрещя Кано, скочи надолу по склона и се приземи до него със свит в коляното крак, чийто ботуш се изпъна под челюстта на наемника. — Освен ако не искаш да пръсна скапания ти череп.

Кано усети остра болка на врата си.

— Само да се опиташ — произнесе женският глас, — ще трябва да изритаме твоята глава.

Кано извърна очи към Джилда Щал. Подобната на статуетка русокоса бивша балерина от САЩ беше опряла острието на своя деветинчов ловен нож в плътта му. Той беше чул от човека, който му я препоръча за тази работа, че е в състояние да изпълни обещанието си — човекът я видял веднъж как отрязва главата на един свой противник с единствен удар на същия този нож и как изритва все още кървящата глава на забележителното разстояние от седемдесет ярда.

— Дръпни се, Джили — каза Кано с отпаднал глас. — Това не е твоя работа.

— Прав си — каза тя с твърд глас, и големите ѝ кафяви очи го изгледаха неодобрително. — Но намирането на онзи амулет, пристигането ти на острова и прибирането на възнаграждението е моя работа и ти и твоят приятел ще си свършите работата.

— Аз само защитавам честта си.

Джилда изсумтя.

— Твоята чест се намира в същата папка, където стоят хубавата ти външност и мозъкът ти на Доктор на науките — онази, на която пише „Добри пожелания.“

— Внимавай, маце. Сега ти се бъркаш в моята чест...

— О-о-о-о — измърмори тя. — Как ли пък се осмелявам? Дали да не те извиня? Или още по-добре, защо пък ти да не се извиниш?

Тя извърна ножа така, че острието му се опря по протежението на врата му и след това се надвеси, тъй че сочните ѝ устни се допряха до ухото му. Той усети горещия ѝ дъх, когато тя каза:

— Признай си, едро и лошо момче... Ти просто искаше да се сбиеш.

— Да — изсъска той. — Обичам да се бия. — Веждите му се смръщиха, засенчвайки блясъка на изкуственото му око. Смесицата от изкуствена и инфрачервена светлина, която се изливаше в мозъка му, го караше да се чувства като човек-тигър и ноктите го засърбяха да нападне. — Много обичам.

— Тогава чуй съвета ми — прошепна Джилда и устните ѝ почти се допряха до ухото му, а ножът ѝ се придвижи по долната му челюст и около врата му. — Прави го, когато не си на работа. Запомни, Кано... Дамите не обичат типове, които не се държат кавалерски... и професионално.

Кано преглътна с мъка, усещайки ръба на ножа, който се опираше в адамовата му ябълка. Той погледна надолу към Мориарти. Металният връх на ботуша на Кано все още се опираше в меката плът под брадичката на бандита.

— Добре — каза той и с неохота свали крака си. — Ставай, размекнат мозък.

Кано се извърна и след като подаде ръка на падналия мъж и му помогна да се изправи, Джилда се присъедини към групата.

— Джили! — извика Кано зад нея.

Тя се спря и извърна наполовина глава към него. Блестящата зелена превръзка на главата ѝ просветна под лъчите на залязващото слънце, в пълен контраст с олющеното ѝ от вятър и дъжд кожено пилотско яке.

— Не си мисли, че само щот'си дама няма да те нападна — предупреди я Кано. — Ти извади нож срещу мене. Ще го запомня.

— Много добре — отвърна Джилда и продължи да крачи. — Значи няма да се наложи да го правя отново.

„Мръсна хитра кучка!“ помисли си Кано, решен да ѝ даде добър урок — макар не тук и не сега. Мориарти и Шнайдър вече бяха готови да се обърнат срещу него и той не искаше да прекалява с късмета си. Сени и Ву можеха да схванат с дебелите си глави и да решат задачката, като му се нахвърлят заедно с тях тримата, за да получат дял от лъвския му пай.

Кано издърпа картата от колана си и продължи нагоре по склона, чудейки се как се бе озовал в тази ситуация. Да контролираш членове на смъртоносната банда на Черните Дракони само по себе си беше трудна задача, дори при нормални обстоятелства, но да запазиш върховенството си над тази смесица от Черни Дракони и глави-пъпеша — това беше почти невъзможно. Най-доверените членове на бандата с азиатски произход бяха отказали да се присъединят към Кано, усещайки, че тази история си беше вятър и мъгла и че той не само нямаше да намери амулета, но и че нямаше да доживее да си прибере възнаграждението, което Шан Цунг му беше обещал, след като му достави бижутото. Разбира се, никой от тях не разбра, че ставаше дума за три милиона долара, иначе щяха да размислят.

Но Кано беше повярвал на пратеника на Цунг, гиганта, който беше го навестил в апартамента му в Хонконг. Дори самият той не беше се осмелил да каже на облечения в шлифер тип, който се изправи пред него в осемфутовия си ръст с вид на игуана, че всичко това е пълен балон — да не говорим за брътвежите за скритото слънце и луна, за лодкаря, който щял да ги чака в онова село край Източнокитайско море, за острова, скрит в мъгла и за някакъв си господар, който не искал да бъде разочарован.

На всичко отгоре Кано пребиваваше в Хонконг, само защото не разполагаше с пари, за да се премести на друго място. Беше прогонен

както от Япония, така и от Съединените Щати и го издирваха в още тридесет и пет държави. В този момент, ако го бяха поканили марсианци да им помогне да завладеят Венера, той щеше да отиде — стига да му платяха в брой, с щатски долари.

И все пак той съжаляваше, че не беше дошъл тук с титулярните си партньори, с които беше работил. Фей Хун, Пияният Майстор от Корея. Конор, царят на сабите от Шотландия. Онези бяха професионалисти. Шнайдър и Мориарти бяха новаци, краткосрочни оперативни сътрудници, препоръчани му като приятели на един от водачите в обществото на Черните Дракони. Бяха се включили, без да са доказали качества в солови изпълнения и това беше тяхната първа задача. Кано беше започнал да си създава впечатлението, че в дългосрочна перспектива те щяха да се окажат губещи.

Другите двама мъже в групата бяха улегнали професионалисти, макар че Кано усещаше, че Джим Ву беше малко прекалено улегнал за собствения му вкус. Бивш телохранител от Пекин, работил за Мао Цзе Дун, сменял различни професии след смъртта на водача, Ву отдавна беше надхвърлил възрастта за пенсиониране, въпреки че ентусиазмът му бе удивителен, рефлексите му бяха почти за изхвърляне. Ако не беше точността му в мятането на звездички и способността му да нагъне вестник толкова здраво, че да го превърне в нож — плюс факта, че никой не беше се юрнал да вземе участие в малкото приключение на Кано — Ву едва ли щеше да се озове тук.

Сенменьони беше друг чайник, тип без никакъв полеви опит и никакви физически способности. Бивш банкер и дългогодишен кабинетен плъх, „Сени“ беше направил грешката да се гмурне в златната треска през осемдесетте години, когато алчността се беше превърнала в ключов фактор на десетилетието. Беше се опарил много сериозно с контрабандна търговия и бе успял да се отърве от затвора, съгласявайки се да стане счетоводител на Черните Дракони. Това, което го беше довело на този малък купон, беше способността му да говори на двадесет милиона езика, зрението му, което беше остро като зъби на акула и фактът, че беше готов да носи на гърба си много повече от своя дял от продуктите, които им трябваха. Във всяко друго отношение той беше Мистър Безполезен.

И най-накрая идваше Джили.

Кано се беше натъкнал на нея чрез един двоен агент, хонконгски полицаи, който получаваше заплата от китайския клон на обществото на Черните Драconi. Човекът на закона му беше казал, че е страхотна — и се беше оказал прав — въпреки че Кано имаше сериозни резерви дали да я вземе в групата си. Веднъж му се беше наложило да работи с една такава дама, много отдавна, разбира се. След като бяха отвлечли заедно с Либи Хол, „Освободителката“, някакъв боливийски публицист, завлякъл с големи заеми богаташи в Ла Пас, Кано се беше опитал да ѝ даде четиридесет процента от възнаграждението ѝ и да задържи за себе си останалите шестдесет процента. Горедолу каквото се канеше да направи и сега, само дето беше по-щедър, щото си падаше по готината блондинка. По дяволите, беше си помислил той, тя е само двадесет и две годишно хлапе, едва сега започваше, а той беше ветеран.

Когато се беше опитал да я склони на десет процента отстъпка, за малко да загуби останалото му естествено око. Беше се заклел да не работи повече с жени, щото те не можеха да се споразумеят с теб, когато имате разногласия — те просто забиват дългия си маникюр в окото ти. От друга страна трябваше да признае, че Либи беше една от най-верните му партньори от всички, с които беше работил и имаше чувството, че Джили щеше да се окаже същата.

Кано определено вярваше на нея много повече, отколкото на думите на оня дългуч. Селото Чу-Йън... планината Ифукубе. Имена, които не бяха използвани от десет века. Щяха да го водят единствено тълкуванията на онзи тип с осемфутовия ръст по другите бележки на картата. „Защо онова дрисливо бебе не беше поставило по-смислени бележки по тази карта“

С част от съзнанието Кано си помисли, че трябваше да последва първоначалния си порив — да прибере пачките с двата милиона и да си купи някъде остров. Но макар високият да не му беше казал много, Кано знаеше, че един ден старият ушат гущер щеше да изскочи от прибоа в залива и да го скърши като сух чатал. По-добре да свърши това, за което му се плащаше, да гушне петте милиона, да даде на всеки от останалите Черни Драconi да речем по двеста бона и с четирите милиона да си купи някой по-голям остров.

Не можеше да се отърве от мисълта какво ли щеше да направи Джили, когато разбере колко всъщност му бяха платили. Не че това

имаше значение. Тя нямаше да... Пък и да го направеше, винаги можеше да се върне при оня доктор Ротванг в Мюнхен и да си купи ново ухо, ръка или каквото там му се наложеше. Пак можеше да си купи някой хубав остров и за три милиона...

— Шефе!

Сени се беше забързал зад Кано и го потупа по рамото. Ръцете на Кано мълниеносно посегнаха към двете украсени дръжки на камите, пъхнати в ножниците на колана му. За секунда убиецът се беше извърнал и беше кръстосал остриетата им под брадичката на niskия кръглолик бивш banker.

— Не, не! — извика Сенменьони. — Не ме коли. Виждам нещо. — Той посочи с треперещия си пръст към върха на склона. — Там горе!

Кано извъртя ножовете и ги пъхна обратно в ножниците, докато се обръщаше. Присвил очи под залязващото слънце, той забеляза нещо, което го накара да се усмихне... Ако изкривеното, озъбено изражение на долната част на лицето му можеше да се нарече усмивка.

— Айде — каза той и се забърза напред. — Намирисвам добра новина.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Горо — каза Шан Цунг, докато се носеше по пода на трапезарията на двореца — лодкарят получил ли е някаква вест от твоя човек Кано?

— Не — отвърна гигантът, чийто глас тътнеше като до фортисимо на пиано. — И Кано не беше мой човек, господарю Шан. Той беше един човек... единственият човек.

— Това ме тревожи — каза Шан Цунг, докато една качулата сянка издърпваше неговия стол от злато и слонова кост. Господарят на Смъртоносна битка седна и поклати бавно малката си глава. — Вече минаха пет дена.

— Очаквах, че ще минат поне толкова, докато намерят родовото селище на Кун Лао — каза Горо.

— Ако то все още съществува. Той каза, че ще изпрати вестител, когато се увери, че го е намерил.

— Шерпът каза, че селото съществува — подчерта Шан Цунг. — Въпреки че сега се води под някакво друго име.

— Шерпът — каза Горо — би казал какво ли не, само и само да спаси живота си.

— Аз му повярвах — каза Шан Цунг. — Човекът беше прекалено глупав, за да лъже. — Той постави кокалестите си ръце върху облегалките на стола. Ръкавите на разкошно избродираната му в зелено и златно роба се спуснаха почти до пода. — Поне пет дена, докато намерят жилището и след това много повече дни, може би седмици, докато намерят планината. След хиляда и петстотин години търсене и чудене, Горо, защо тези последни дни ми изглеждат толкова мудни?

— Защото наградата е толкова близо — отвърна Горо със своя скрибуцащ биволски глас. Той стовари туловището си в един огромен железен стол в края на дългата маса, скована от дървени трупи.

— Винаги е така. По време на битки в Отвъдния свят никога не съм съжалявал за противник, който ми бяга с дни, само за онези, които са се измъквали от ръцете ми в последния момент. В любовта моите

женски винаги са ми липсвали повече, когато ми е предстояло да ги видя, отколкото когато съм ги напускал.

— Може би си прав — каза Шан Цунг. — Каж ми пак, защо Кано беше най-подходящият човек за тази работа... Защо ние с теб не можахме да намерим човека, когото исках.

Горо бръкна в по-малката от двете бамбукови клетки, поставени на масата, извади от нея малка, ритача крастава жаба и постави главата ѝ в устата си. После отхапа.

— Защото човекът, когото търсеше, Суб-Зеро от нинджите на Лин Куей, не беше на разположение.

— Знам това — каза Шан Цунг. Виещият му като тръстикова свирка глас беше станал нетърпелив. — Защо не беше на разположение?

Горо използва дебелия си пръст, за да напъха останалата част от краставата жаба в устата си и след като разклати клетката, за да види какво беше останало в нея, бръкна с пръсти сред гърчещия се слой североамерикански змийчета и измъкна един тритон.

— Защото той уби един наемен убиец на име Скорпион и после се скри. Никой не знае в кой район на Китай е сега, дори останалите членове на Лин Куей.

Шан Цунг поклати глава.

— Но ти си сигурен в потеклото на този другия, Кано?

Горо изяде едно от змийчетата и кимна.

— След като не можах да намеря Суб-Зеро, научих, че Специалните сили на САЩ и същевременно благодневното Общество на Белия Лотос го издирват. Той имаше нужда от парите — но по-важното е, че имаше нужда от предизвикателството. Той ми заприлича на Кинтаро, военачалник в моята армия в Отвъдния свят. Той обичаше да се бие срещу заплащане, но ако нямаше заплащане, пак обичаше да се бие. — Раздвоеният език на Горо облиза устните му. — Тези вносни змии са вкусни.

— А това общество, към което той се числи — каза Шан Цунг. — Черните Дракони?

Горо напъха втора змия в устата си и засмука дългата зеленикава твар. Избута с горния чифт ръце клетката с предястия и дръпна към себе си по-голямата клетка с основното меню с долния си чифт ръце, след което отвори капака. Червените му очи се разшириха от възторг,

когато огледа съдържанието. Очите му се спряха на един мексикански брониран гущер и той пъкна горната си десница в клетката.

— Те са една група, възникнала в Токио след онова, което наричат Втора световна война — поясни Гoro. — Кано бил едва петгодишен, когато го намерили, сираче, което обирало както американски войници, така и местни жители. Извадил голям късмет, като обрал един от техните членове, който се възхитил на уменията му и го прибрал при тях.

— Жесток свят, както се казва — отрони Шан Цунг.

Той погледна през портика към хълмовете, спускащи се надолу към брега на острова.

Гледката не беше по-различна, отколкото преди хиляда и петстотин години, когато двамата с Гoro бяха дошли тук, за да отпразнуват смъртта на Кун Лао. Нито пък той и Гoro се бяха променили. Вместо да се провеждат всяка година, турнирите Смъртоносна битка сега се провеждаха веднъж на едно поколение, в съответствие с различната времева рамка, която съществуваше в Отвъдния свят. Непрекъснатият низ от триумфи на Гoro беше осигурил и на двамата същата възраст, на която бяха, когато сърцето и душата на Кун Лао бяха изтръгнати и хвърлени през портала на Шао Кан.

„Де да имаше някакъв начин да си възвърна изгубените части на своята душа“, помисли си Шан Цунг. Но се постара да не мисли за това. Каквото беше загубено, беше загубено завинаги — въпреки че амулетът можеше до голяма степен да го компенсира, ако се намереше.

— Но ние ще построим един по-добър свят, Гoro — каза Шан Цунг. — С душите, които ти събра през годините на своите победи в Смъртоносна битка, ние вече разполагаме с почти достатъчно, за да дадем възможност на Шао Кан да прекоси границата.

Той се вгледа в гигантския шоканец, който си похапваше живо влечуго. Въпреки че отровната твар бе ухапала Гoro преди той да го разкъса на две, обитателят на Отвъдния свят беше имунизиран срещу отровата.

— Щом веднъж Повелителят на Мрака пристигне тук със своите орди от демони и фурии, той ще преустрои това мизерно място. И когато го направи, ние с теб също ще укрепнем. Ти с помощта на Кинтаро и своята армия от Салини... Аз с помощта на амулета. —

Очите на Шан Цунг се присвиха. — Стига този глупак да успее да го намери.

— Ще го намери — изсумтя Горо, докато тъпчеше широко отворената си уста с едно чудовище от поречието на реката Хилу в Южно Мексико. — Той знае, че ако се провали, няма къде да се скрие. За разлика от човеците, които го издирват, аз ще го намеря.

Шан Цунг вдигна металния капак на своето блюдо, вдигна с ръка костените пръчки и започна да подбира парченцата сварено козешко, плуващи в сос. Избра си едно парченце и бавно го задъвка, мислейки си за шерпа, който беше намерил картата сред планините и я беше продал на един от участниците в последната Смъртоносна битка... някакъв американец, който смяташе, че тази антика ще му донесе добра сума в Съединените Щати и беше отказал да я продаде на домакина. Останките на американеца все още лежах на три места по крайбрежния плаж, където Горо ги беше запокитил оттук. Лежаха до лишения от крайници труп на шерпа, който така и не можа да си спомни къде точно беше намерил картата.

„Старият як“, помисли си Шан Цунг. „Толкова много време прекарано в пушене на треви и никакво внимание какво става наоколо.“ Този начин на живот щеше да се промени, когато Шао Кан установеше своята власт, с Шан Цунг и Горо на негова страна. Нямах да се допуска никаква леност... Хората щяха да бъдат принудени да строят, да се учат и да служат. А ако не го правят, щяха да бъдат одирани и изгаряни живи.

Шан Цунг не изпитваше никакъв апетит, но се насили да хапне, докато размишляваше за бъдещето, очаквайки лодката, която щеше да доведе при него Кано и амулета.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Още щом ги видя, овчарчето изостави стадото си и се затича към селото. Краката му се движеха лудо, ръцете му се мятаха във въздуха, гласът му беше писклив.

— Господарю Лао! — пищеше Чин Чин. — Господарю Лао, елате бързо!

Повечето жители на селото си бяха по домовете и кротко вечеряха, така че чува виковете на момчето, което винаги закъсняваше с прибирането на стадото си — този път за тяхно нещастие. Защото, ако не беше стояло на възвишението, пътеката, по която вървяха пътниците, нямаше да се пресече с неговата и петимата зловещи на вид мъже, заедно с жената, нямаше да се изкачват точно сега нагоре по склона, на път към тяхното село.

— Господарю Лао! Моля ви, елате!

Юношата тичаше, препъвайки се в полите на своята дълга дреха от свинска кожа, докато си проправяше път през колибите, някои от които бяха изградени от дърво, други от слама, няколко от тухли, отправяйки се към храма край площада на селото.

Когато стигна до голямата бронзова врата на древната постройка, от нея излезе мъж с мощно телосложение, дълга черна коса, спускаща се на опашка по раменете му и облечен в тънка бяла роба. Въпреки че на лицето му се беше изписала загриженост, мъжът не изглеждаше разтревожен. Светлокафявите му очи не създаваха впечатление, че изобщо биха могли да изразят паника или страх, или каквото и да е друго, освен свръхестественото спокойствие, когато той извърна лице към момчето.

— Какво има, младежо Чин? — попита мъжът със спокоен, но твърд глас.

Останал без дъх и с широко отворени очи, младежът посочи с вдървена ръка зад себе си.

— Насам идват чужденци, отче Кун Лао! Нагоре по нашия хълм се изкачват злокобни на вид странници!

— Хълмът не е наш, синко — отвърна свещеникът. — Той принадлежи на всеки, който реши да мине по него. А външният вид често подвежда — каза той и потупа младежа по рамото. — Но хайде, ела. Да отидем и поздравим гостите — и да приберем стадото ти, преди отново да се е пръснало.

Като затвори вратата на храма на Ордена на светлината и махна с ръка на хората да се приберат по домовете си, високият босоног свещеник последва момчето сред бързо потъмняващия вечерен здрач по калния път на селцето. Почти четвърт миля от пътя беше покрит с шубраци и едри валчести камъни. Кун Лао и момчето посрещнаха новодошлите по средата на тази просека и свещеникът направи поклон на спускащия се Кано.

— Добре дошли — каза върховният жрец и се поклони ниско. — Моето име е Кун Лао.

Кано изгледа мъжа отгоре до долу.

— Теб не ти ли е студено, бе? — попита той и се заразтрива с ръка. — Аз замръзвам, а съм облечен дебело и под якето.

— В храма гори огнище — каза Кун Лао и протегна ръка зад себе си. — И топла супа в казана. Чувствайте се всички поканени да ги споделите с нас.

— Казан — промърмори Мориарти. — Мислех, че само вещиците използват такива.

— Млък! — изсъска Кано през свитите си устни. — Къде са ти маниерите?

— Там, където е твоят усет за посока — изръмжа Мориарти.

— К'во каза? — изгледа го с пламнал поглед Кано. Но видя, че Джилда е застанала между двамата с ръка върху дръжката на камата си и погледът му омекна.

— Свещенико — каза Джилда, — приемаме вашето предложение и ви благодарим за гостоприемството. Ако ни покажете пътя...

— С удоволствие — отвърна Кун Лао. — Тук рядко идват посетители и с нетърпение очаквам да ми разкажете за външния свят.

— „Рядко“ сигурно е меко казано — вметна Кано и даде знак на групата си да тръгнат напред, след като свещеникът се обърна и пое към селото.

Водачът на бандата се озъби на Чин Чин, който подскочи и догони Кун Лао, вцепенен от злоещото червено око на Кано.

Докато пресичаха голото поле, Сенменъони с бързи стъпки догони Кун Лао.

— Господине — обади се четиридесетгодишният мъж с изтъняваща червеникава коса и кучешка физиономия. — Вие току-що проговорихте на групата ни на английски.

— Да — отвърна Кун Лао. — Освен религия, аз уча хората в селото на чужди езици. Това им дава възможност да проникнат в традициите и културите на много раси. Вие всички сте английски говорещи, нали?

— Така е — отвърна Сени. — Но е необичайно да чуеш да се говори английски из тия провинции. Обикновено човек чува тук кантонски или мандарински диалекти...

— Аз говоря и на тях, разбира се — каза Кун Лао. — Езиците са моята страст.

— Моята също! — възкликна бившият счетоводител.

— Не и моя — обади се Кано и се набута между двамата мъже. — Сени, дръпни се на задна линия, преди да си почнал да плещиш на тибетски, монголски или на някакви други подобни говна. Искам да си поговоря с тоя отец тук.

Сенменъони се отдръпна назад с кисело лице. Кано духна в ръцете си и извърна обраслото си с мъх лице към техния домакин.

— Тъй — каза Кано. — Впрочем, как се казва това ваше градче?

— Сегашното му име е Вуху — каза Кун Лао.

— Сегашното? — учуди се Кано. — Искаш да кажеш, че е имало и други имена?

— Много други — поясни свещеникът. — В зависимост от това кой е управлявал страната в един или друг период. Докато Мао беше жив, се наричахме Цзедунгу. Преди той да дойде на власт, селото ни беше известно като Текамаки.

— Да си чувал случайно за някакво място на име Чу-Йън? — попита Кано.

— Чувал съм — усмихна се Кун Лао. — Това е било името на нашето село, когато било основано, още в 300 г. сл.Хр.

Грубото лице на Кано придоби вид, сякаш изведнъж го огря слънчев лъч.

— Майтапиш се.

— Не — отвърна Кун Лао.

— Да-а — каза Кано и се обърна да погледне тайфата си с два вдигнати нагоре палеца. — Дойдохме тук, надявайки се да намерим посоката към Чу-Йън... без да се надяваме, че всъщност ще намерим самото място!

— Е — каза Кун Лао, след като влязоха в селото, — всъщност го намерихте. Мога ли да попитам защо сте толкова заинтересовани да дойдете тук?

— Можеш — каза Кано. Той измъкна картата от колана си и я подаде на Кун Лао. — Свързано е с ей тази шантава карта...

— Съжалявам — каза Кун Лао, примигвайки над козята кожа. — Тук е много тъмно.

— Ах, да. — Кано щракна с пръсти зад гърба си. — Фенерчето, Сени. Забравих, Кунгфу, че не всички си имат инфра оченце.

Сенменъони притича с малко фенерче и Кано го включи. Той обърна конуса на жълтата светлина към картата.

— Виж тук — каза Кано и посочи с мърлявия си пръст — малкото петънце ей-тук е Чу-Йън. Значи ние сме тук. А сега ето там — мръсният му пръст се придвижи до един избелял мастилен отпечатък на малък пръст. — Тук ние трябва да намерим някакво украшенище. Това поиска типът, който ме нае. Това, което трябва да разбере, е, къде точно се намира този отпечатък. Коя планина, искам да кажа. Или може би пещера. Кой, по дяволите, би могъл да знае, това имам пред вид...

Кун Лао поклати глава.

— И за мен е загадка. Планинският масив е голям. Наоколо има много планини и още повече пещери.

— Но, Господарю Лао — обади се овчарчето, надничайки зад гърба му. — Според мен тук пише, че е планината Ифукубе.

— Ти знаеш ли я? — попита го Кано.

Овчарчето премести погледа си от картата към Кано и после към Кун Лао. Лицето на господаря, обикновено спокойно и мило, беше необичайно помръкнало. Долната устна на Чин Чин се разтрепери.

— Ъ-ъ... не — отвърна овчарчето и отстъпи няколко крачки назад. — Не, господине, не я знам.

Червеното око на Кано прониза изплашените зелени очи на овчарчето.

— Бузите ти и челото май се изчервиха — каза той. — Чудя се от какво ли ще е?

— Болен съм — каза момчето. — Имам треска...

— Мисля си, че май лъжеш.

— Не! — каза овчарчето. — Обърках се...

— Той не лъже — прекъсна ги Кун Лао. — Вашата карта наистина казва, че това е планината Ифукубе. Но никой не знае коя планина е това. Нейната идентичност е погълната от пясъците на времето.

— Колко поетично — каза Кано. Той отново щракна с пръсти. — Мориарти! Напред, ходом — марш!

Бандитът се запрепъва сред увеличаващия се мрак.

— Да?

— По твои избор... Вземи едно от пушката, с дуло в носа на козаря и го отпрати към селото с мозъка напред.

— Ясно — каза Мориарти и издърпа карабината М-44 от рамото си.

Джилда пристъпи напред.

— Кано, помисли какво правиш. Нямаме нужда от тях. Можем да го намерим сами.

— По-спокойно, мадам — каза Кано. — Тоя тип идва тук и ми се прави отначало на някой си Джоъл Грей от „Вилкомен“, а после си навива обратно червеното килимче. Искам да разбера защо.

— Защото насочваш оръжие в главата на момчето! — каза Джилда.

— Тц — каза Кано. — Тук има нещо повече. Все едно, ти на чия страна си? — Очите на Кано се извърнаха към Кун Лао. — Е, Кунгфу? Тази карта не ти ли се струва вече мъничко по-позната?

Свещеникът погледна към Чин Чин, чиито очи бяха заприличали на две малки луни, големи и грейнали, докато стоеше, замръзнал като статуя.

— Вие изобщо нямате понятие какво правите — каза свещеникът с гробовен глас.

— Разбира се, че имам, дърдорко — отвърна Кано. — Каним се да намалим населението на Китай с едно овчарче, освен ако не вземеш да ми се правиш на Ранд Макнали.

Изражението на Кун Лао беше гробно.

— Вие сте изпратени от Шан Цунг, нали?

— Това е секретна информация — каза Кано. — Сега к'во ще кажеш, господинчо? Ще ни помогнеш ли или да боядисаме градчето в червено?

Кун Лао изгледа бандитите един по един.

— Ще ви помогна — каза той. — Но ви уверявам... Каквото и да очаквате да получите от Шан Цунг и неговото чудовище Горо, ще останете разочаровани.

Кано взе картата от ръцете на Кун Лао и я сгъна в колана си.

— Това си е моя грижа. А ти се погрижи да ни намериш правилната посока и да ни приготвиш малко кльопачка за из път. Ще порботиш малко като туристически гид.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Извисяващите се небостъргачи блестяха на залеза.

Прозорците на офисите все още бяха осветени, а по улиците долу бавно се нижеха потоци от коли и свиреха клаксони, част от служителите напускаха огромното сити. По тротоарите бизнесмени и туристи, купувачи и улични търговци, бездомни и богаташи, всички се движеха в гъмжаща, калейдоскопична човешка маса.

А после една-единствена мълния разцепи облачното небе, побърза, мощна и продължителна от всякоя друга, която хората бяха виждали досега. Миг по късно през дълбоките каменни и стоманени долини на ситито отека гръмотевичен тътен, достигащ дори до мазетата и разклонените тунели на огромното метро на ситито.

За миг хората замряха и понеже бяха утихнали, чува другия рев. Той дойде откъм морето, разтърсващо земята ръмжене на океана, връхлитащ върху себе си, отново и отново, придружено от рева на вятъра. Хората, които се намираха близо до пристанището, го забелязаха първи, вълните почти докосваха облаците, яростните ветрове късаха платнища от пяна по гребените им, гемии и танкери, яhti и баржи, океански лайнери и рибарски лодки бяха подхвърлени и завъртени във въздуха, една през друга, докато водната стена неумолимо се придвижваше напред.

Водата по крайбрежната линия изчезна, засмукана от връхлитащата вълна и после тя удари върху града, превръщайки тухлите в прах, стоманените греди в кибритени клечки, хората в трупове, унищожавайки ситито и многобройните му предградия, отнемайки живота на над десет милиона души...

Лиу Кан се събуди в шок. Дишаше тежко и беше потен. Огледа се, за да се съвземе, тъмните му очи бяха изпълнени със сълзи.

„Отново същият сън“ — помисли си той. — „Няма ли най-последно да свърши?“

Този път поне не беше викал. Той погледна към другите двама члена на обществото на Белия лотос, които дележа палатката му. Те все още спяха, при това дълбоко. Не изпитваше завист към Гай Лай или

към Уилсън Тонг. В живота си не изпитваше заради това нещо завист към никого, но му се искаше като тях да прекара поне една нощ без тези сънища за Армагедон. Той измъкна една бойна звезда от колана си и я заподхвърля с ръка, сякаш беше монета. Това винаги го успокояваше.

И все пак тъкмо чрез сънищата той научаваше дали има нужда от неговата намеса и ако имаше, къде. Те бяха средството, чрез което боговете му говореха.

„Стига да благоволяха да не му говорят всяка нощ“ — помисли си Лиу Кан.

Той прокара по челото си мократа кърпа, която държеше до постелята си само за тази цел. След като отри с нея потните капки по кафявата си коса, Лиу натисна един бутон на ръчния си часовник и мъничката светлина на циферблата замига: десет и тридесет. Беше спал само един час. Тази сънища не само бяха зачестили, но бяха започнали да се появяват все по-рано през нощта.

Той се прозя и отново се изтегна в постелята. Вдигна китката с часовника пред лицето си и натисна втори бутон. Цифрата 2 засвети и той се усмихна. Цифрата показваше, че неговият съюзник бе тръгнал в тази посока. Защото те двамата бяха екип... може би най-необикновената и смела двойка в цялата история на борбата с престъпността.

Той натисна бутона, за да угаси светещата цифра и се извърна настрана, все още усмихнат. Когато се роди преди двадесет и четири години в Китай, син на бедните Ли и Лин Канг, Лиу изобщо не беше очаквал, че от него ще излезе нещо повече от дърводелец като неговия баща. Но когато стана момче беше възхитен от Ордена на светлината и под настойничеството на един търпелив и грижлив свещеник на име Кун Лао той изучи древните текстове и опозна пътищата към доброто и праведността.

А след това под крилото си го взе онзи просяк. Лиу Кан никога не спомена пред родителите си за него, тъй като те със сигурност нямаше да го одобрят. Но този просяк идваше в храма всеки ден и в скрития вътрешен двор го учеше на бойните изкуства.

Кун Лао винаги се беше надявал, че Лиу ще остане в храма и ще стане свещеник, но младежът имаше други намерения. В сънищата си — и в графичните ескизи, които правеше за собствено удоволствие —

той виждаше злодеи и престъпни общества, които превръщаха в агония живота на хората, и започна да се замисля дали би могъл да помогне на тези хора по някакъв начин. Въоръжен със своите познания и умения, той прекоси океана и се озова в Съединените Щати, където се присъедини към Обществото на Белия лотос, банда от поправили се бивши престъпници, все китайски емигранти, и доброволно сътрудничащи им мъже и жени от всички слоеве на обществото. Тяхната цел беше да действат в рамките на закона, но извън съдилищата, за залавянето на криминални престъпници, извършили убийства, и да се грижат за въздаването на справедливост. И макар външно Кун Лао да беше изразил своето недоволство за това, че Лиу отнасяше със себе си познанията, придобити в Чу-Йън, Лиу винаги чувстваше, че учителят тайно в себе си беше доволен, че той се стараеше да превърне този свят в едно по-добро място за живеене.

Сега Лиу се беше завърнал в Китай, по следите не на един, а на двама от най-прочутите злодеи в целия свят. Единият беше Кано, най-сетне изпълзял от бърлогата, където дълго се беше крил и беше много вероятно да бъде заловен в поредното си престъпление. Възпирането на този човек и на членовете на Обществото на Черните дракони щеше да бъде истински триумф. Другият злодей обаче — Шан Цунг, беше съвсем различно нещо. Тази загадъчна личност обитаваше някакъв остров в Източнокитайско море, където според слуховете беше организатор и домакин на таен турнир, известен като Смъртоносна битка. В това нямаше нищо незаконно само по себе си, въпреки че според слуховете по време на състезанията загивали хора. Но в сънища, в смътни видения той беше предупреден, че Шан Цунг стои зад последното начинание на Кано. Това, което замисляха двамата, беше от изключително значение както за Обществото на Белия лотос, така и за Специалните сили на САЩ, екип от превъзходно обучени оперативни сътрудници, работещи под прикритие. Лиу беше открил местонахождението на Кано, но не беше успял да внедри свой агент сред бандата му главорези.

Но сред тях имаше агент, който сега се намираще в посока на цифрата 2 върху циферблата на ръчния му часовник. Агент, чиято задача беше да не допусне никой да умре... освен ако не е един от Черните Дракони. Агентът беше оперативен сътрудник на САЩ и се казваше Соня Блейд.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Беше станало доста напечено, но Соня бе готова за действие. Въпреки че нарежданията бяха да се остави Кано да я отведе при Шан Цунг, тя бе готова да отстрани него и Мориарти и да не допусне овчарчето да загине.

За щастие Кун Лао се беше подчинил и кризата бе отклонена. Тя можеше да продължи да играе ролята, която беше избрала — тази на супер престъпничката Джилда Щал.

Беше видяла изплашените лица на селяните, надничачи зад тъмните прозорци, докато преминаваха през уличките на Вуху, разбра колко се бояха всички те за благополучието на Кун Лао, разбра колко важен за тях беше неговият живот. Зачуди се дали би могло да съществува по-велико усещане от това, че влияеш на живота на толкова много хора по такъв положителен начин.

Кун Лао беше отвел бандата до храма, където ги покани в просторната библиотека в центъра на многовековното здание. Там Кано беше завързал врата на овчарчето с дълга кожена връв, а другия ѝ край беше завързал за врата на Мориарти, давайки му указание да ликвидира момчето, ако Кун Лао направи нещо подозрително.

— Ако тая операция мине гладко — беше казал Кано на свещеника, — всички остават живи. Ако не, твоят флокмайстер ще гушне китката и на негово място някой друг от селото ще кацне на верижката. Имам радио и ще държа връзка с тоя, когото оставя тук. Капиши?

Кун Лао му отвърна, че разбира и обеща на Кано, че няма да му създава проблеми — въпреки че настоя още веднъж да помисли добре какво се кани да направи.

— Това, което се каните да сторите — каза свещеникът, — ще помогне на Шан Цунг да се превърне в най-могъщия смъртен на земята. Нещо по-лошо, опасявам се, че това ще му помогне да постели пътя за пристигането тук на един от най-страшните безсмъртни отвъд земята — отвратителният Шао Кан с неговите демонични орди.

— Много дрънкаш — отвърна му Кано с обичайната си прозорливост. — Млъкни малко и ми кажи сега за планината Ифукубе.

Тогава Кун Лао взе един светилник и се изкачи по спиралната стълба към балкона с ролата ръкописи, който обграждаше библиотеката. Докато търсеше сред ръкописите под наблюдението на главатаря на бандата, останалите седнаха на килима в средата на пода, готови да хапнат от храната, поднесена им от монаси.

Преди да вкуси от супата, която му поднесоха, Кано накара Чин Чин да я опита. Момчето вдигна купата до устните си и отпи.

— Как се чувстваш? — попита Кано, гледайки внимателно реакцията на момчето, което постави паничката на пода.

— Стоплих се — призна момчето. — Супата е много гореща.

— Нямах пред вид това, тъпак. Питам дали е отровна.

— Не, господине — отвърна момчето.

Кимайки, Кано вдигна тънката бяла блестяща керамична купичка и отпи с наслада.

— Освен ако — добави Чин Чин — готвачът не е използвал бавнодействащия корен „тойрех“, което ще разберем едва утре заранта.

Червеното око на Кано фиксира момчето като лазерен лъч. Той престана да пие.

— Шегуваш ли се?

— Не, господине — отвърна момчето с неподправен уплах в гласа си. — Аз... аз просто отговарям на въпроса ви.

Кано се извърна към Кун Лао.

— Ей, проповеднико — извика той. — Би ли могъл някой от твоите хора да е толкова глупав, че да се опита да ме отрови?

Кун Лао каза:

— Тук учим, че колкото и престъпна да е една личност, убийството е грях. Сред тези стени няма защо да се боите от подобни неща. Във всеки случай не и от страна на някой от нас.

Очите на свещеника сякаш за миг се плъзнаха към Соня, въпреки че тя не беше сигурна дали не беше си го въобразила. Той нямаше как да знае коя е тя и защо е тук. Само Лиу Кан и нейният пряк началник от Специалните сили, полковник Дейвид Джордж, знаеха за мисията ѝ.

Кано помисли над казаното от Кун Лао и кимна.

— Това правило е добро. Предпазва ръкописите да не се продупчат от куршумите, които не улучват готвача. Вече бях готов да

изляза и сам да се разправам... Не че тази супа няма вкус на отровна. С какво е подправена, впрочем — кожа от як?

— Човка от фазан — каза Кун Лао. — Когато сме принудени да отнемем живот, за да поддържаме своя, поне гледаме нищо да не се изхвърля. Използваме перата за възглавници, ноктите за писци...

— Ей, т'ва е страхотно — прекъсна го Кано. — Много интересно. Ти кажи какво става с картата на пътя към Ифукубе?

— Ей сега — отвърна Кун Лао.

Шнайдер изсумтя към купата си със супа.

— Звучи като във филм на Боб Хоуп — каза той. — Един от ония, дето ги направи с Бинг Кросби и Дороти Ламур.

— Млъкни, Шнайде — изсъска му Кано. — Остави отецът да се съсредоточи над работата си.

— Не говорех на него...

— Не ме интересува на кого си говорил, Шнайде. Това само го разсейва.

— Вие двамата няма ли да млъкнете — обади се Мориарти, надвиквайки се с децибелите, леещи се от слушалките на уокмена, напъхани в ушите му. — Не мога да си слушам шибаната музика.

Кано заби остриите си като кама очи в него и после в Шнайдер, но двамата мъже се умълчаха, след като главатарят им отново надигна купата със супа.

Докато мъжете се караха, Соня изведнъж забеляза, че свещеникът я гледа втренчено. Докато го правеше, между тях сякаш премина нещо неуловимо. Каквото и да беше то, той сякаш беше проникнал в мозъка ѝ и ровеше там. И когато сякаш намери каквото търсеше, очите му грейнаха и той отново се съсредоточи над ръкописа.

— Ето я — каза Кун Лао и заслиза надолу по стълбите. — Картата, която поискахте. Планината Ифукубе днес е известна под името Анжилас, наречена така в чест на археолога, извършил много разкопки из пещерите ѝ в началото на този век.

— Благодаря за лекцията по история — каза Кано. — Защо не идеш да си обуеш някакви обувки, докато ние се храним? Искам да тръгнем веднага след като свършим с кльопачката.

— Но по тази пътека не бива да се върви нощем — каза Кун Лао. — Има прекалено много опасности...

— Не се притеснявай — каза Кано. — Носим си фенерчета и много оръжие. Всичко ще бъде наред.

Кун Лао каза:

— Опасностите, за които ви говоря, са не само от този свят. Вие ще влезете във владенията на боговете.

— Сега пък ми звучи като във филм със Стив Рийвс — обади се Шнайдър. — Или „Язон и аргонавтите“. Гледал ли си го?

— Да — каза Кано. — Поне веднъж да се съглася и аз с теб. Хайде, движение. — Той допи супата си, изправи се и се разпореди — Мориарти — дай МК-то на Шнайдър. Ти ще останеш тук със Сени, с едно токи, карабината и много патрони. Ако нещо ни се случи, вие момчета, превръщате Вуху в местенце без живи хора.

— Ясно — каза Мориарти, подаде оръжието на Шнайдър и пое свързания по сателит телефон от ръката на Джим Ву.

Кано си пое дълбоко дъх и погледна към Кун Лао.

— Е, старче, учителю-монах, никой от нас няма да живее с орлите. К'во ще кажеш да мърдаме?

Кун Лао звънна една камбанка и когато един от монасите влезе, свещеникът го помоли да му услужи с шапката си и с чанта за свитъка. След като монахът му подаде вещите, Кун Лао внимателно постави навитата карта в ушитата от бича кожа чанта и я преметна през рамо. Намести на главата си островърхата шапка, усмихна се окуражително на Чин Чин и излезе, отново с боси нозе и облечен само в тънката си роба, в студената нощ.

Зад него в колона поежа Кано с извадена кама, Шнайдър със стисната под мишницата пушка М-44, Джим Ву, с раница на гърба, в която бяха напъхали хранителните продукти за похода и с втория клетъчен телефон... и най-накрая Соня Блейд, положила ръка върху дръжката на камата си с електронния микропредавател на върха ѝ и с очи, забити в тила на свещеника, който представляваше нещо много повече от онова, което изглеждаше на пръв поглед.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Сигурен ли си? — изрева Шан Цунг. — Напълно ли си сигурен, Рутхай?

Изтерзаният глас на демоничния регент се надигна от кръглата линия на пода.

— Аз... съм... сигурен. Древен враг си е намерил нов съюзник... в сънища. В сънища, Шан Цунг!

— Кой е този древен враг? — попита Шан Цунг, макар да се досещаше какъв ще бъде отговорът.

Затвореният от дълго време дявол изплака:

— Нашият противник... е безсрамният Повелител на гръмотевиците Райдън... който... подобно на нашия велик Повелител Шао Кан... е дете на изначалното битие!

— Не може да бъде — изръмжа Шан Цунг. — Защо Райдън се е върнал след всичките тия години?

— Боя се, Шан Цунг... че той никога не си е отивал! Той беше този... който обучи първия Кун Лао... създател на амулета, който ти търсиш. Чувствам... че той винаги е бил сред нас... и е влияел на хода на събитията... тайно.

— Защо? За да защити амулета?

— Отчасти... да!

— Защо просто не го е унищожил?

— Той не може — отвърна Рутхай. — Каквото е сътворено от бог... и дадено на смъртен... не може да се прибере обратно...

Пръстите на магьосника се свиха в стегнат юмрук и той заудря с него по очертания с гърмящ прах и покрит със слуз кръг на олтара.

— Не съм достигнал дотук, за да бъда спрял от някакъв си смъртен... Дори да е смъртен, комуто помага божество!

— Тогава ти трябва да действаш... срещу Лиу.

Шан Цунг кимна. Той с удоволствие би предприел действия и срещу самия Райдън, но не смееше да пристъпи в кръга, за да се посъветва с Шао Кан. Не искаше да се изправи лице в лице срещу гнева на бога, сега, след като знаеха, че немарливият идиот Кано беше

преследван — включително от поне трима члена на Обществото на Белия лотос — от мъже, жени и дори деца, всички до един майстори в бойните изкуства и нинджа. Дори ако се наложеше да изпрати Горо, за да ги спре, нямаше гаранция за победа. Гигантският шоканец сигурно нямаше да се затрудни да спре един от членовете на Белия лотос, но трима наведнъж? За такова нещо Шан Цунг се нуждаеше от специална помощ. Помощ потайна, движеща се като оса, безшумна и невидима.

— Къде е той, Рутхай? Къде е единственият, който може да ми помогне?

Последва дълга пауза.

— Аз... аз го търся. — После безтелесният глас каза: — Виждам го... Шан Цунг. Той... се крие.

— Къде?

— В една пещера... в една клисура... северно от Венчжоу.

— Типично в негов стил — каза Шан Цунг. — С възнагражденията, които получава, той може да живее в разкош. Но въпреки това е избрал живот на трудности и изпитания.

— И на смърт! — допълни Рутхай.

— Да, на смърт — призна Шан Цунг. — Не бъди прекалено суров към него, Рутхай. Някои хора заслужават смъртта си. Аз ще го прибера...

— Почакай! Внимавай, Шан Цунг. Той е прокълнат!

— Прокълнат? От кого?

Рутхай проплака:

— От безсмъртния Ю.

Шан Цунг усети, че студени мравки пролазват по гърба му.

— Полубогът Ю?

— Да... онзи, за когото казват, че обитава подводните пещери на планината Конско ухо... Която е посветена на богинята Куан Лин. Този, който закриля каналите... и тунелите... и бди над всички, които ги използват, както хора, така и животни.

— И какво общо има нашият невъзпитан приятел с Ю?

— Той... убил е човек — каза Рутхай.

— Какъв човек?

— Събирач на такси... човек, чийто предишен живот бил низ от престъпления... Който бил партньор на човека... когото ти... търсиш.

— И как това престъпление е привлякло вниманието на духа на Ю? — попита Шан Цунг.

— Мъжът бил убит... бавно посечен с меч... като извършителите принудили жена му и сина му да гледат! След това убийство... останките на мъжа... били хвърлени в един канал!

Шан Цунг повдигна вежда.

— И това ли е всичко? Очаквах нещо наистина ужасно!

— И е било! — извреця Рутхай. — Когато той се отнесъл към тялото... по този начин... той осквернил един от свещените водни пътища... на Ю!

Сега Шан Цунг се засмя.

— Тогава той определено е човекът, който ми трябва — каза той. — Човек, който е достатъчно безразсъден да оскърби едно полубожество, няма да се побои да нападне член на Обществото на Белия лотос или дори боговете, които ги закрилят. Ще изпратя Хамачи, Рутхай. Когато той доближи целта си, погледни през неговите очи и го води!

— Да... Шан Цунг...

Той се обърна и напусна помещението, като зелено-златистата му роба се вееше около сухото му тяло. Шан Цунг се заизкачва по каменните стъпала, водещи към най-високата стая на северната пагода. Въпреки че яростта му все още беше изписана на лицето му, сега той поне знаеше как да защити Кано, без да се налага да отдава на Шао Кан още една частица от своята душа.

Магьосникът отвори вратата и премина покрай двете закачулени души, които се грижеха за многобройните птици в птичарника на двореца. Разнообразната колекция от птици, събрани от цял свят и техните украсени клетки от балза и стомана, от бамбук и слонова кост, се поддържаше за развлечение на самия Шан Цунг. Той се отпускаше и отмаряше сред многобройните видове — от най-обикновеното славейче до импозантната розова черешарка, от качулестия североамерикански тоухий до красивото жълто коприварче, от черния лешояд до червеноопашатия ястреб.

Но някои от птиците се отглеждаха за по-практични цели. Неговите соколи бяха обучени да летят до континента и да убиват с намазани с отрова клюнове, докато красивите бели гълъби бяха тренирани да доставят писма по места из цял източен Китай.

Шан Цунг пристъпи до една малка писалищна маса, закрепена в ъгъла на каменен килер, запали свещ, извади писалка с червено мастило и написа със ситен, гъст почерк върху парче оризова хартия:

„Лиу Кан и още двама членове на обществото на белия лотос са на стан западно от Вуху, вървят на изток, за да пресрещнат банда на черните дракони. Тези натрапници трябва да бъдат спрени, ти си моята последна надежда, върни птицата с белег, за да знам, че си тръгнал след тях.

Шан Цунг“

След като написа посланието, магьосникът се приближи до една от клетките, внимателно извади един гълъб, уви листчето около крака му и го привърза с червен конец. Хванал птицата с двете си ръце, той се провря под и между многобройните редици от клетки до прозореца. Черните щори на прозорците бяха затворени и една от качулатите души се плъзна, освободи въжето и ги отвори.

Шан Цунг се надвеси над птицата и ѝ прошепна тихо:

— Знам, че ти няма да ме провалиш, както го правят моите смъртни приятели, верни ми Хамачи. Лети вярно и отнеси моето послание в областта, която познаваш толкова добре. Рутхай ще гледа през твоите очи и ще те направлява. После се върни при мен, мой мъничък верен слуга. Върни се читав и скоро, а аз ще ти посветя истинско човешко жертвоприношение.

Шан Цунг се вгледа за последен път в черните перлени очи на скъпоценния пратеник, хвърли гълъба през прозореца и изгледа как птицата размаха изящните си бели криле, докато не я погълна отрупаното със звезди небе.

— Лети, скъпоценни мой, лети! Ти, който не се нуждаеш от водни пътища, от тунели, от милостта на арогантния Ю, за да изпълниш своята мисия!

След като птицата изчезна, магът бавно се обърна, премина през облицования с черни плочи коридор до своята лична стая за отдих, освободи качулатия слуга, който му предложи храна и питие, и възлегна върху сатенените възглавници, за да дочака зората.

Тъкмо когато изтягаше снага и затваряше морните си очи, опитвайки се да изключи своя изтощен ум, който продължаваше да си припомня събитията от този дълъг ден, гласът на Рутхай отекна в главата му.

— Шан Цунг... трябва да дойдеш бързо!

— Какво има? — каза магьосникът уморено.

— Виждам го... той ги причаква!

— Кой? Кой смее да се намесва в моите дела точно сега?

Гласът на Рутхай изпищя в мозъка му:

— Райдън! Райдън ги чака!

Шан Цунг тутакси скочи на крака и се затича към олтара. Колкото и да беше изтощен от дългия ден на заговори и контразаговори, той не можеше — не би посмял — да позволи на бога да го спре... дори ако това означаваше да влезе в кръга и изпита силата на самия Шао Кан.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Той обитаваше една пещера на двеста стъпки над основата на канарата до морето. Отворът на неговото скривалище едва пропускаше тънкото му тяло и беше достъпно само с катерене по стръмната скалиста стена, изпитание, непостижимо за повечето смъртни и опасно дори за няколкото паякообразни и двуутробни, които се осмеляваха да се опитат.

„Може би някои от тях са изпратени дори от самия Ю — помисли си той ухилен — малки убийци, изпратени да ме изтезават за това, че съм пролял кръв в скъпоценния му канал.“ — Гримасата угасна на лицето му, когато си спомни за убийството. — „Кръвта на един предател... На един, който беше дал клетва и след това ни обърна гръб. На този, за намирането на когото му бяха нужни две десетилетия.“

Предателят Йонг Парк беше извършил углавното престъпление. Дори ако самият Ю пропълзеше в пещерата, той щеше да завари убиеца неизпитващ никакво съжаление и готов отново да убие бившия нинджа.

Пещерата се намираше на двеста мили южно от остров Шимура, но все още трябваше да минат часове преди настъпването на зората, когато гълъбът щеше да я намери. Кацнала на тясното устие, птицата изгука веднъж и после застина тъй, както беше научена.

В разстояние само на един миг нинджата се събуди и се озова до нея, наведен под ниския свод, който не му позволяваше да се изправи в цял ръст. Секунди след това, облечен само в бяла памучна препаска, въпреки студения под и ледения въздух в пещерата, той зачете посланието под лунната светлина.

Усмивка се плъзна по устните му, устни толкова бледи и приличащи на порцелан, че сякаш бяха мъртви. Малките му, много тесни очи, се преместиха от съобщението към птицата и после към лунния лъч, едва осветил входа на тъмната му бърлога.

Той погали с гърба на свития си показалец гърдите на птицата.

— Добри ми Хамачи. Върни се при своя господар, за да разбере той, че съм получил неговото послание и съм тръгнал да изпълня поръчката му. На добра цена, разбира се.

Той хвърли поглед към няколкото пирамидално подредени купчини свитъци в дъното на пещерата. Възнаграждението представляваше още един ръкопис от библиотеката на Шан Цунг, един от многото свитъци, датиращи от векове, датиращи от зората на дните на първите нинджицу и съдържащи съкровени тайни за лигата на убийците, към които той принадлежеше — внушаващите страх по целия свят — Лин Куей.

Той потръпна от гордост — и пламна от нова омраза към Йън Парк — като си помисли за богатата история на кастата, към която принадлежеше. Основана през 1200 г. сл.Хр., нинджицу първоначално беше замислена да осигурява защитата на шогуните в Древна Япония. Лин Куей представляваха клон на нинджа, преместили се от Япония в Китай през 1310 г. Те отвличали пет-шест годишни деца и ги отглеждали в тайни пещери или лесове, за да ги превърнат в изключителни атлети, велики учени и несравними борци, способни да използват всякакви оръжия и да импровизират оръжия от най-обикновени предмети, като например острие от сгъната хартия като нож, или чорап, напълнен с пясък. Те обучавали децата, както момчета, така и момичета, за да ги превърнат в майстори в най-различни занаяти: дърводелци, рибари, свещеници и дори просяци, за да могат чрез тях да се прикриват и да им бъдат полезни в различни градове, обикаляйки в изпълнение на мисии за своите господари.

Мнозина младежи умирали по време на обучението. Някои не можели да издържат без да дишат в продължение на пет минути и се удавяли, други умирали от глад, от мраз или обезводняване, когато били оставяни голи в пустините или на планински върхове и им казвали да си намерят сами пътя до дома. Но тези, които оцелявали, ставали Лин Куей.

След като свали връзката на един ръкопис, с който Шан Цунг преди много време му беше заплатил, нинджата го привърза над човката на птицата, леко извърна птицата и я тласна да полети обратно в нощта. После нинджата пропълзя до сандъчето в дъното на пещерата, сандъче, което беше донесъл дотук на гърба си. Сандъче,

съдържащо скъпоценните му и прочути в цял свят принадлежности, инструментите на неговия занаят.

Той отвори сандъчето и започна да изважда пособията, които му бяха необходими за тази мисия. Първо облече плътния черен гащеризон и расото, което щеше да го топли и да му даде възможност да се движи сред сенките. Постави си сребърната маска, покриваща лицето и гърлото му и предпазваща ги от нараняване. Превърза си белия колан и надуващата се жилетка, която му даваше възможност, ако се наложи, да лети на къси разстояния. Постави си обувките с въздушни шупли, които, ако се напълнеха с въздух, му позволяваха да стъпва по водата, и закрепил на подлакътниците си броня, покриваща и гърба на дланите му — сребърни плочки, които му позволяваха да бръкне дълбоко в мъртвата си душа и да предизвика студени вълни, които временно замразяваха противниците му.

Вътре в пояса си, в специално ушити джобове, скри чифт „киукецу шогс“ — ножове, привързани с дълга найлонова нишка; пушечни бомби и мускали с отрова; тръбичка за дишане под вода и гърмящи бомбички, отвличащи вниманието. Около китките си поставил куки, които можеха да се използват за хващане на противници, както и за катерене по стръмни скали, а през гърба си праметнал дълга верига и тояга, в чийто кух край се криеше нож.

Въпреки многобройните си въоръжения, нинджата беше в състояние да се придвижва бързо и незабелязано. Като се промъкнал през тясното устие на пещерата, страховитият и загадъчен Суб-Зеро излезе навън и бързо се спуснал по стръмната скала към крайбрежната ивица долу.

Когато стигнал до брега, все още скрит в мрачните сенки под пещерата, той изпитал нещо, което никога досега не беше усещал: изпитал страх. Това не идваше от работата, която беше помолен да свърши, нито от мястото, което му беше служило като временно убежище. Идваше от нещо някъде там... нещо, което той не можеше да види или да долови със слуха си, но нещо, което можеше да усети.

Но част от неговото обучение на нинджа от ранното му детство включваше способността да преодолява страха чрез рационално изместване. Той използва мига, за да си припомни, че най-лошото нещо, което можеше да му се случи, бе не да умре, а да умре

безславно. Това никога нямаше да се случи и след като беше така, нямаше от какво да се бои.

След като успя да избути страха на мястото, където той нямаше да го притеснява и нямаше да може да се меси в неговите действия, ловкият Суб-Зеро се затича по сребристите, огрени от лунните лъчи пясъци към пътеката, водеща към лесовете и хълмовете под Вуху.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Йънг Парк се носеше по водата сред пълния мрак, спокоен, сънен... и мъртъв. Не беше сигурен дали е с главата надолу или изправен. В мрака не съществуваше никаква посока, само усещане, че се движи нанякъде. Каквото и да представляваше в момента, телесен или духовен, той не можеше да види. Чувстваше се като че ли беше част от самия мрак, сред който се движеше.

Събирачът на такси се опита да събере мислите си. Споменът за болката се върна бързо и лесно — разкъсващото, непоносимо мъчение на кола с ножа, който разрязваше... разрязваше бавно откъм вътрешната страна на бедрото му нагоре. Нагоре до корема му, после до ребрата, преди да спре.

Защо не умря тогава, веднага?

Йънг Парк винаги беше имал време да размисля, докато седеше в малката си будка край вековния канал. Не можеше да чете и не правеше нищо друго, освен да вдига и насочва пиката си и да прибира таксата от търговци, рибари и пътници, използващи канала, пари, които предаваше на местната управа и получаваше срещу тях собствената си скромна заплата от пет юана седмично. Не беше особено интересен или забележителен живот, но точно това си беше поискал. Беше обърнал гръб на пътя на нинджата, за да може да си вземе жена и да си има семейство.

От време на време той си мислеше за смъртта. Когато беше млад нинджа, изпълнен със смелост и обучен да мисли само за своята чест, той никога не беше разсъждавал как ще умре. Но по-късно кой не би се замислил над това, когато наближи тридесетте, прехвърляйки средната възраст в една страна, където малцина доживяваха до шестдесет?

Парк винаги беше смятал, че смъртта настъпва по-бързо, когато кръвта на човек се пролее, че един ранен човек загубва съзнание и почти престава да усеща. Дори когато беше нинджа му бяха казвали, че когато тялото получи сериозна рана, изпада в състояние на шок, състояние, което го предпазва от усещането на пълната сила на болката.

Това не беше вярно, трябваше да признае тепърва. Никак, ама никак не беше вярно.

Когато ножът пронизваше вътрешната страна на бедрото му и кръвта започна да тече той чу виковете на своето семейство. Парк беше проумял, че нищо не можеше да задържи смъртта така, както силната болка. Напротив, тя събуждаше човек за живот — от самата изгаряща агония на болката до раздраните вътрешности на собственото му крещящо гърло, до омразата в сърцето на убивания към този, който извършваше убийството.

Суб-Зеро. Това беше името, което мъжете, притиснали го на пода на павилиона за събиране на такси, бяха извикали. Това беше името на чудовището, което беше довлякло неговата жена и сина му от колибата наблизо, за да гледат как раздира плътта му и пролива кръвта му, да гледат разтворения му стомах и разсипаните му вътрешности, все още жив, как се гърчи, крещи и умира...

А сега се носеше по течението.

Знаеше, че е умрял, защото беше престанал да диша. Беше усетил как болката го обгръща, притиска го и след това го напуска, въпреки че не тя го беше убила. Бяха го хвърлили в канала и той се беше удавил. Това беше почти комично, след като се сети сега за него: да бъдеш разрязан с меч почти на две, мускулите и плътта ти да са посечени, кръвта ти и вътрешностите ти да са разпилени наоколо и най-накрая да умреш от удавяне.

Ако беше жив, сигурно щеше да се разсмее. Ако не беше се сетил за бедната си жена и за своя син, още юноша, които крещяха и плачеха, докато гледаха. Те поне бяха останали живи, но какъв ли белег щеше да им остане от преживяното за цял живот! Особено за неговия мил и чудесен син Цуи, художника, който беше толкова чувствителен... толкова любящ.

Изведнъж Йън Парк престана да се носи. Усети се безтегловен, почти не чувстваше своята същност, а после изведнъж усети, че не е сам. Черният мрак продължаваше да го обгръща отвсякъде, но в ума си той видя някакво същество, което не приличаше на нищо от онова, което беше виждал или сънувал, докато беше жив. То имаше мускулесто тяло на мъж, глава на вълк, задница на планинска котка, черупка на бръмбар, предни лапи на жаба, задни на мечка и опашка на скорпион.

И той чу глас.

— Йън Парк.

— Да? — отвърна той.

— Аз съм Ю, богът на водните канали и тунелите.

— Аз... Аз те знам, Ю! Дядо ми е разказвал за теб. Но ти си мит!

— Зад всеки мит има някаква истина и зад всяка истина има друг мит. Аз съм истински, Йън Парк.

— Защо си тук? — попита Йън. — Къде съм аз?

— Ти си в предверието между живота и смъртта — каза полубожеството. — Но все още не е настъпило времето да го преминеш. Има работа, която трябва да свършиш.

— Каква работа?

Кучешките очи го пронизаха с ярост и муцуната му се дръпна, оголвайки дълги бели зъби.

— Човекът, който те уби, оскверни канала. Не толкова с твоята смърт, Йън Парк, но с начина, по който я причини. Той откъсна части от душите на твоята жена и дете, остави ги за цял живот да обикалят безутешни край канала. Те няма да познаят покой, докато не бъдем отмъстени.

Като чу тези думи, духът на Йън Парк — защото едва сега той проумя какво представлява — усети, че нещо от старата му същност на нинджа се възвръща.

— Искам да се върнеш — каза Ю. — Искам да се върнеш и да ми донесеш душата на човека, който те посече.

— Как да го направя? — попита Парк. — Тялото ми бе унищожено.

Полубогът се надвеси над него.

— Ти имаш син.

— Наистина — отвърна Парк. — Но той... той е художник! Той не е обучен в тези неща, няма никакви умения!

— Той е млад, силен и е изпълнен с воля да отмъсти за теб. С твоя дух, вселен в неговото тяло, ще може да се премества в пространството за миг. Негови оръжия ще бъдат куките и въдиците на онези, които си изкарват препитанието от водните пътища. С твоя помощ той ще се превърне в художник... на смъртта!

— Не! — отвърна Парк. — Цуи и жена ми страдаха достатъчно. Ако той я напусне, тя няма да има никого...

— Не е вярно, че няма да има никого — каза полубожеството, докато изчезваше в мрака. — Тя ще има вас двамата.

А след това Йън Парк усети, че се носи отново. Отначало бавно, после все по-бързо, отпратен назад от предверието към света на живота, към мястото, което познаваше толкова добре...

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Той наблюдаваше от върха на едно дърво, изчаквайки подходящия момент да им се разкрие...

Ниска мъгла се стелеше над тревата в полето, сред което Кано, Шнайдър, Сени и Соня „Джили“ Блейд следваха светлината на фенерчето в ръката на Кун Лао.

— Не бързай толкова! — извика му Кано. — Чу ли ме, ей, звезден пилоте?

— Слушай, шефе — обади се Шнайдър. — Не смяташ ли, че трябва да проявиш малко уважение към човека? Искам да кажа, че той все пак е върховен жрец и всичко останало.

— Жрец на какво? — изсмя се Кано. — Орденът на светлината? К'во беше т'ва, нек'ва религиозна светлина... не те ли пълни? — Той притича след Кун Лао и го мушна леко в гърба с върха на камата си.

— Я кажи, Кинг Кун. К'во точно е Ордена на светлината?

— Питате ме, за да се надсмеете, или защото искате да научите?

— Теб к'во те бърка? — каза Кано. — Ако не ми кажеш веднага, ще се обадя по радиото на Мориарти и той ще направи пълната със сирене глава на Чин на швейцарско сирене.

Кун Лао поклати глава.

— Силните винаги преследват праведните... и винаги загубват накрая. Но ще ти кажа, Кано. Орденът на светлината е вяра, датираща отпреди двадесет века.

— Ама това са две хиляди години! — извика удивен Шнайдър.

— Мерси, Айнщайн — викна му Кано през рамо.

Кун Лао продължи.

— Ние вярваме, че основните светлини са познанието, любовта и изкуството, и че има много по-малки светлини като опита, жертвоприношението, благотворителността, труда и себеотрицанието. Ние учим, че тези светлини допринасят човешкият дух да бъде добър и свещен и да може да устоява на злото.

— Значи ти казваш — прекъсна го Кано, — че ако Шнайдс, тоя тук, опре патлака в гърба ти и дръпне спусъка, куршума ще направи

сърцето ти на паста, обаче ти няма да умреш?

— Разбира се, че ще умра — отвърна Кун Лао. — Но смъртта не променя качеството на живота, който е приключил, нито наследството, което ще съм оставил зад себе си.

— Но все пак ти ще си по-мъртъв от Ейб Линкълн.

— Да — съгласи се Кун Лао. — Но Ордена на светлината не се грижи толкова за индивидуалния живот. По-скоро се интересуваме от потока на живота, великото шествие на човешките души, които са частици от огромната душа на бог Пан Ку. Ние вярваме, че ако всички тези души станат добродетелни, може би човечеството като цяло ще може да се приближи до величието, проявено от този изначален бог.

— Страхотно — каза Кано. — Съжалявам, че изобщо попитах.

— А аз пък съжалявам, че не го чу — каза Кун Лао.

Кано изостана и тръгна с Шнайдър.

— Тоя тип не ме ли изгъбарка?

— Мисля, че ти сам се изгъбарка — отвърна Шнайдър. — Но откъде да знам? — Той се почука с показалеца си по главата. — Всичко в този храм съм го научил от филмите. Ако Чарлтън Хестън и Виктор Матюр не бяха го казали, нямаше и да го знам.

Кано поклати глава и изостана още назад.

— Не вярвам на всички тези дивотии, Джили — каза той, крачейки редом с жената и Джим Ву. — Започвам да мисля, че съм единственият тук, дето още не се е побъркал.

— Това наистина е страшно — отвърна тя и набра скорост, за да не изгуби Кун Лао от погледа си, докато той навлизаше сред тясна долина, където мъглата стигаше до раменете им и стана по-гъста от преди. Тежки облаци се носеха пред извития сърп на луната.

Звукът на прекършени сухи храсти и шумолящи листа по земята се усилваше от мъглата и мрака.

— Ей, Лао! — извика Кано, когато светлината от фенерчето се разсея сред гъстата мъглива пелена. — Да не забравиш — а си ни изгубил, а си загубил Чин.

— Обещах да ви заведа до планината — отвърна му през рамо Кун Лао — и ще изпълня думата си... доколкото зависи от мен.

— Какво означава пък това? — попита го Кано. — Ще ни водиш, докато аз...

Кано преглътна останалата част от думите си, когато над тях избухна назъбена мълния. Мъглата се разнесе встрани като пушек, издухан от порива на вятъра, небето изведнъж светна, отрупано със звезди... и Богът на мълниците Райдън се възправи върху дебелия клон на едно дърво, втренчен в пътниците.

— Вие бяхте дотук! — изрева той.

Кано и другите погледнаха нагоре.

— Свещени знамения! — промълви Шнайдър, чиято долна челюст увисна.

Кано се пресегна към вцепенения си спътник и издърпа карабината от ръката му. Той насочи цевта към Райдън и стреля. Всички куршуми бяха срещнати от просветващи мълнии, излизащи от върха на насочения пръст на Бога на гръмотевиците и изчезнаха с взрив.

Кано захвърли с отвращение безползната М-44, извади камата си и я запокити със смъртоносна точност; Райдън я хвана точно пред гърдите си и тя изчезна сред ярък магнезиев пламък.

— Достатъчно! — изтътна Райдън и ледено белите му очи просветнаха под островърхата му сламена шапка. Последва нов проблясък на светкавица и Богът на мълниците се озова до Кано. Юмруците му бяха стиснати встрани, от всеки от пръстите му изригна тънка струя електричество.

— Дошли сте там, където не са ви канили — каза Райдън. — Ще оставите оръжията си тук и ще си идете.

Тогава последва нова светкавица, макар да беше по-различна от предишните. Светлината беше тъмночервена и тя не се спусна толкова от небето, колкото избута мрака встрани като някаква огромна, изкривена сянка и го задържа дълго така. От нея изскочиха две фигури, едната висока и тънка, другата много по-висока и могъща.

Богът на мълниците се извърна с лице към тях и върху голямата уста на по-едрата фигура заигра усмивка.

— Райдън! — избоботи дълбокият тътнещ глас на Горо. — Отдавна чаках да те срещна!

До Горо Шан Цунг погледна усмихнато към фигурата, държаща фенерче в ръката си.

— Кун Лао, предполагам — каза той. — Колко много приличаш на своя предтеча. И колко добре е това... тъй като само след няколко

секунди вие двамата ще се обедините.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Цуи Парк лежеше върху сламеника, загледан през сълзи в покрития с листа покрив на колибата. С ъгъла на очите си през отворения прозорец виждаше светлините на селото. Наоколо хората си почиваха след вечеря. Някои, които имаха телевизори, гледаха телевизия, други играеха дама или шах, трети пък си говореха под звездите, пушеха лули или пиеха чай. Шепа близки приятели и храбреци се бяха осмелили да ги посетят и да изразят своите съболезнования, но не всички. Слуховете кой и как го беше извършил бе задържало по-боязливите на разстояние. Цуи бе принуден сам да измъкне тялото на баща си от водата, защото не се намери нито един смелчага да се притече и да му помогне.

Майка му най-сетне беше заспала, след като беше плакала цял ден, и сега, когато не се налагаше да се грижи за нея, Цуи можеше да се отдаде на собствените си грижи, да се погрижи за собственото си дълбоко чувство на загуба.

Защо бяха направили това? — питаше се той.

Знаеше доста за традициите на нинджа. Баща му беше разказвал за своето минало, както и за разочарованието на неговите дотогавашни господари, след като бе обърнал гръб на живота на воините в сянка. Но това е било преди двадесет години. Защо бяха дошли за него сега?

— Защото не ме бяха намерили.

Цуи се изправи стреснат и седна на сламеника.

— Кой е там?

Мракът в стаята сякаш се огъна. Светлината, струяща отвън, се отразяваше от умивалника и радиото, от металния лампион и огледалото... освен един черен облак, който сякаш се помръдна. Там имаше само мрак.

— Не бой се, Цуи — каза гласът. — Аз съм твоят баща.

Младежът поклати глава. Удължените му, тънки челюсти се стегнаха и ясните му кафяви очи сякаш потънаха в бяло.

— Това не е възможно. Това отново е тяхна работа... фокус.

— Не е фокус.

Гласът се приближи и когато сянката също стана по-голяма Цуи разбра, че той идва от нея. Момчето опря гръб в тухлената стена на колибата.

— Дошъл съм да те помоля за помощ — произнесе тъмният силует на Йън Парк. — Полубогът Ю ме изпрати, за да отмъстя за своята смърт... чрез теб.

— Не — извика Цуи — Аз просто халюцинирам от скръб.

Един черен крайник се протегна към него и въпреки че Цуи не усети допира на подобие на пръсти, той почувства вледеняващ хлад по долната част на ръката си.

— Аз не съм илюзия — каза Йън и се приближи още повече. — Аз съм вечната душа на Йън Парк... Вечна, но въпреки това безпомощна, защото не мога да докосвам. Не мога да задържам. — Подземният глас сега се чуваше точно до него. — Не мога да убивам. Затова, момчето ми, имам нужда от твоето тяло.

— Ти... ти искаш моето тяло... Сега?

— За да се заселя в него, за известно време. За да може моят дух, моите умения да станат и твои, докато умът и сърцето ти ще си останат същите, благородни и чисти.

— Завинаги ли? — попита Цуи. — Ще останеш завинаги в мен?

— Ние с теб ще станем едно — прошепна Йън Парк. — Но само докато задачата бъде изпълнена, й тогава аз ще се оттегля в мир, а ти ще се върнеш към нормалния си живот тук, при своята майка.

— Мама — промълви Цуи и се спусна от леглото. — Трябва да я събудя и да й кажа.

Ледена ръка се протегна пред Цуи и го спря.

— Не, синко!

— Защо не? Мама ще иска да знае, че ти си... това, което си. Все още жив, по някакъв начин.

— Не жив — каза Йън, — тя не ще може да ме види или да ме чуе. Всяка душа обитава своя плоскост и Ю ме постави в плоскостта, обитавана само от твоя дух. Никой друг няма да узнае, че съм с теб.

Цуи отново поклати глава.

— Това е невъзможно да стане. Шокът ме е лишил от разум.

— То става — каза Йън.

Когато Цуи вдигна поглед, сянката започна да се променя. Докато ръцете, гърдите и главата оставаха тъмни, там, където

трябваше да се намират ръцете и раменете, започна да просветва в златно, също по устата и бузите, а на челото и около тъмните очи започна да се появява плът. Пръстите придобиха форма, превърнаха се в златни и се протегнаха към младежа.

— Ю ми даде власт да бъда едно от неговите създания — каза духът и влезе в тялото на своя син. — В добавка към уменията те заклевам, че моят безсмъртен благодетел ми даде нещо специално, с помощта на което да мога да отмъстя за себе си.

Цуи замръзна онемял, докато призрачните очертания на неговия баща се вместиха в неговите и голите му ръце поеа върху себе си формите на златни ръкавици, главата му се покри с тъмна качулка и златна маска, краката и торсът му се покриха с черен гащеризон.

— Сърбеж — каза Йън.

Хладът напусна Цуи и той повече не се страхуваше. Надигна се от леглото и погледна към двете си ръце.

— Да — каза той, прокарвайки пръстите си по металните ръкавици. — Усещам го тук.

Той залетя към прозореца, бързо се сви и насочи юмруци към близкото дърво. Само със силата на волята си той изпрати къс, отсечен лъч, който излетя от гърба на китките му. Лъчът изсвистя във въздуха, порази дървото, мина през него и се удари в заледеното ведро от другата страна.

Цуи се изправи.

— Готов съм, татко — каза той. — Готов съм да накарам тези, които прегрешиха с теб, да изпитат моята мъст... Мъстта на Скорпиона!

След като написа бележка на своята майка да не се безпокои за него, Цуи изскочи през прозореца и нощта го погълна.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Готов и застанал нащрек, Райдън следеше Горо и огромните ръце на гиганта, които се отваряха и затваряха бавно и заплашително. Няколко пръста задраскаха във въздуха.

— Не бързай да се движиш, Боже на мълниите! — прогърмя гласът на Горо, наострените му уши се извърнаха бавно напред, очите му блестяха от възбуда.

— Да — извика Шан Цунг към Бога на мълниите. — Защо не отпразнуваме този миг. Защо не? Нашата среща се забави много... Макар че, ако трябва да сме честни, бих предпочел да я бяхме поотложили още малко.

— Съжалявам, ако съм ви разочаровал — отвърна Райдън.

— Не ме разбра правилно — каза Шан Цунг. — Изобщо не съм разочарован. Просто не всички можем ей така да си подскачаме тук и там, като тебе. Шао Кан много се обезпокои, като разбра какво се е случило и много се изтощи, докато ни телепортира тук. Както можеш да си представиш, енергията на Повелителя винаги се изтощава, когато трябва да изпрати своята магия през бариерата на измеренията.

— Той не е Повелителят — протестира Кун Лао.

— Може би не твоя, все още — каза Шан Цунг и направи още няколко крачки към Бога на мълниите.

Греещите очи на Райдън осветиха кожа, която изглеждаше понабръчкана от всякога, очи, които бяха още по-помръкнали, стойка, малко по-изгърбена под тежестта на робата. От Шан Цунг лъхаше на смърт.

— Струваше ми още една частица от моята душа, за да дам възможност на Шао Кан да изпрати силата си дотук — изхриптя магьосникът. — Но добрата новина, Райдън, е, че когато Горо те победи и изпратим божествената ти душа в Отвъдния свят, не само моята душа ще ми бъде напълно възстановена, но Шао Кан ще разполага с достатъчно души, за да може да дойде в нашето царство. Въпреки че — лицето му се обърна с досада към присъстващите — не ми е съвсем ясно защо му е нужна тази плоскост на битието.

Контролът над качеството тук изглежда се е издънил още преди хиляда и петстотин години.

Кун Лао пристъпи напред.

— Шан, това противопоставяне не е необходимо. Злото не е отговорът. Присъедини се към нас.

— Да се присъединя към Ордена на светлината? — ухили се Шан. — Ти си бил твърде дълго време в изолация, свещенико. Освен това аз държа да си възстановя душата.

— Можеш да го направиш чрез нас — настоя Кун Лао. — Шао Кан не я притежава. Той просто я държи. Можем да ти помогнем да си я върнеш.

Шан Цунг направи лек поклон в кръста.

— Благодаря ти, върховни жрецо, но по-скоро бих предпочел да си върна душата и да помогна на Шао Кан да завладее света. Дори и ти, струва ми се, разбираш, че в това има нещо предизвикателно.

— Шао Кан ще те унищожи — каза Райдън.

— Гроздето е кисело — процеди Шан Цунг през стиснатите си устни. — Но като стана дума за унищожаване — Горо, имаш да свършиш една работа.

— Да! — изръмжа шоканецът, наведе глава като връхлитащ бик и се засили срещу Райдън.

Богът на мълниите изчезна сред блясъка на светкавицата и отново се появи на върха на дървото, край което премина затичалото се туловище на Горо.

— Кун Лао е прав, Шан Цунг! — каза Райдън. — Единственият начин да се спасиш, е като се присъединиш към него.

— На твоето място не бих се тревожил за моето спасение точно сега — отвърна Шан Цунг.

Докато магьосникът говореше, мощните нозе на Горо се заковаха на място. Чудовището се извърна към Райдън, изпъна назад дясната си ръка и нанесе юмрука си в дебелия ствол на дървото. Нощта се изпълни с трошачия звук на удара, заедно с трески от кората и ствола, които се разпиляха наоколо. Райдън отскочи, приземи се върху раменете на Горо и отново отскочи с предно салто към върха на друго дърво. С яростен рев Горо се извърна, засили се към дървото и нахлу сред мълнията, която Райдън хвърли към земята.

— Йеаааааууууу-оууу! — извика Горо, отскачайки назад и от бронзовата му плът, където се бе докоснал до мълнията, изригна пушек. Препаската и червеният му колан бяха обгорени.

— Това не е по правилата — отбеляза Шан Цунг. — Ако беше приложил специално движение отгоре по време на Смъртоносната битка, щеше да бъдеш дисквалифициран.

Райдън скочи със салто на земята, приземи се между Горо и Шан Цунг и вдигна нагоре двете си ръце.

— Ще остана тук и ще се бия — каза той, — но трябва да оставите смъртните да си отидат.

— Но, разбира се! — възкликна Шан Цунг. — Точно затова съм тук. Ако ги беше оставил на мира, всичко това нямаше да бъде необходимо.

— Не — отвърна Райдън. — Те трябва да се върнат в селото, не могат да отидат до свещената планина.

Шан Цунг пристъпи към него.

— Кун Лао може да се върне в селото. Останалите продължават.

— Не! — извика Райдън.

— Много приказки! — изръмжа Горо.

С отскок към Райдън дивакът от Отвъдния свят успя да увие четирите си ръце около него, преди Бога на мълниите да успее да реагира. Райдън дръпна ръце напред и удари здраво с лактите си Горо по хълбоците, но Горо сякаш не усети удара. Той изви долните си ръце към китките на Райдън и заключи ръцете на Бога на мълниите в мощните си лапи.

— Хайде да те видим сега как ще мяташ мълнии! — изсмя се дивакът, изви юмруците на Райдън в малки кълбета и нанесе съкрушителен, прекършващ ребрата удар в гърдите на Бога на мълниите.

Докато двете неземни същества се биеха, Шан Цунг се извърна към Кун Лао. Магьосникът вдигна ръцете си встрани, с длани нагоре и от тях започна да се сипе дим.

— А сега, свещенико, продължете по пътя си. На изток... към планината.

— Няма да продължа — отвърна Кун Лао.

Встрани от тях Райдън подложи краката си зад краката на Горо, после силно замахна назад с главата си, като в същото време дръпна

напред с краката си. Главата на Горо политна назад, а краката му се поднесоха напред и той падна по гръб. Ударът му изкара въздуха, а неравността на терена го накара да охлаби хватката си около Райдън. Само след миг Богът на мълниите бе стъпил на краката си и отскочи назад.

— Измъкваш се, страхливецо! — извика Горо, докато се олюляваше да се изправи на крака.

— Не е измъкване — отвърна Райдън.

Веднага щом Горо се изправи, Райдън отскочи напред с протегнати ръце и разтворени назад крака. Юмруците му се забиха в стомаха на Горо. Гигантът се прегъна на две и полетя назад. Райдън не го остави да се изправи, а се приближи до противника си и сграбчи две от ръцете му. Лицето му се сгърчи в гримаса от тежестта на звяра, но Райдън разпредели товара, като протегна единия си крак напред, другия назад, повдигна ръмжация Горо над главата си и го захвърли.

— Просто комбинация от Торпедо и Изхвърляне — поясни Богът на мълниите.

Горо се срути с грохот на земята и от него се разхвърчаха прах и сухи листа. Но когато падна, масивните му десни ръце се озоваха под едно от падналите дървета. Скрит сред слоя пръст и листа, той надигна прекършеното дърво и го запокити напред, засягайки Райдън отстрана и отпращайки го във въздуха.

— Това също не беше по правилата — отбеляза Шан Цунг, — но ти си го заслужи, Боже на мълниите.

Горо се беше изправил на нозе преди Райдън. Политайки към него, шоканецът избегна удара с главата, който Райдън се опита да му нанесе заднишком, и го прикова с три от ръцете си, докато с четвъртата се опита да го премаже. Със светкавична скорост Райдън залегна по очи и разклати главата си настрани. Успявайки да сгъне нозе под гиганта, Богът на мълниите го преметна през главата си, принуждавайки Кано и Шнайдър да се разбягат встрани, докато бронзовият звяр рухваше между двамата.

— Още не мога да повярвам — промълви Кано, след като изтича заедно с партньора си зад една морена. — Тоя има четири ръце, по дяволите!

Олюлявайки се, Райдън и Горо отново се изправиха на крака и се озоваха лице в лице. Райдън изпъна дясната си ръка напред, на

височината на главата си, а лявата сви в юмрук плътно до тялото. Горо стоеше изправен и бавно раздвижи и четирите си ръце, като борец по рестлинг, готов за нападение.

— Предполагам, че това ще продължи доста дълго, докато свърши — обърна се Шан Цунг към Кун Лао. — Ти нямаш толкова време. — Междувременно кълбата дим, излизащи от дланите му, се сгъстяваха. — Ще отведеш ли Кано при амулета?

Кун Лао повдигна брадичката си.

— Няма, Шан Цунг. Това, което моят предтеча е скрил от злото, няма да го изровя и да го предам на злото.

Магьосникът се усмихна, докато пушекът от дланите му започна да придобива човешки очертания.

— О да, ще го направиш — каза Шан Цунг. — Въпросът е само дали ще го направиш доброволно?

Когато пушекът започва да придобива форма, Райдън сви мощните си нозе и се засили. Но бдителният Горо се хвърли към Бога на мълниите, хвана по-ниската с една глава фигура през кръста, извъртя го към земята и го задържа в мощната прегръдка на четирите си напрегнати крайника.

— Много добре, Горо — извика Шан Цунг, като продължаваше да държи нагоре разтворените си длани.

Той протегна едната към Кун Лао, а другата към Кано: сега във всяка от тях се появи по една мъничка фигура от пушек, всяка наподобяваща единия и другия от мъжете.

— Пред взора на Шао Кан — произнесе той — ни едно коляно не може да остане непрегънато, не може да властва друга воля, освен неговата. Пред мощта на Шао Кан — продължи той, приближавайки длани една към друга — не може да има никаква съпротива.

— Не! — извика Райдън, когато двете фигурки от пушек се доближиха. Въпреки четирите притиснали го ръце на Горо, Богът на мълниите успя да освободи лявата си ръка, протегна изпънатата си длан и насочи мълния към Шан Цунг.

Светкавицата порази дланите на магьосника и го отхвърли назад към морената, зад която се бяха скрили Кано и Шнайдър. Докато падаше, той изкрещя заклинанието си на фенгах, древна форма на кантонския диалект.

Още преди мълнията да просветне и да отекне взривът, смехът на Шан Цунг отекна сред полето.

— Велики и могъщи Райдън — почти извреця от възторг магьосникът. — Най-героично божество... ти, бог сред боговете, ти, който си наистина безсмъртен в тяло и дух, но чийто ум за съжаление е недостатъчен. Кретен! Точно това очаквах от теб. Точно твоята мълния ми трябваше... трябваше ми, за да довърши моето заклинание!

Когато мракът се върна и над полето се възцари вцепеняваща тишина, очите на Райдън помръкнаха от бяло в златно, съзирайки на светлината на падналото от ръцете на Кун Лао фенерче какво беше сътворила магията на Шан Цунг.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

— Кун Лао — извика Райдън, вглеждайки се в призрачната фигура пред себе си.

— Не — обяви Шан Цунг, безкрайно доволен от постижението си. — Това не е точно Кун Лао. Това, което виждаш, би трябвало по-точно да се нарече Кано Лао.

Пушливата хуманоидна фигура погледна към ръцете си. Съществуването имаше едно пламтящо червено око и едно нормално. Въпреки мъгливите си, сивкави очертания, лицето определено принадлежеше на Кано, за разлика от покритата със сламена шапка и бяла роба фигура, която наподобяваше много повече на Кун Лао, отколкото на престъпника.

— К'во направи ти бе? — извика Шнайдър, замръзнал зад голямата валчеста канара, със зяпнала уста.

— Ами — поясни Шан Цунг — въпрос на някои елементарни изчисления. Умът на Кано — ако мога да използвам този термин, за да опиша това, което е в главата му — плюс умът на Кун Лао са равни на едно същество, което представлява усърден последовател на Шао Кан със знания как да намери търсения амулет. — Магът се извърна към Райдън.

— Сега доволен ли си от това, което ми помогна да сътворя, мой страховити Боже на мълниите?

Райдън гледаше втренчено с позлатените си, помръкнали очи.

— Но почакай — изсъска Шан Цунг. — Има и още нещо. Както виждаш, те са дим... събран в едно тяло, по моя воля. Ако се опиташ да се намесиш, за да ги отделиш, Райдън, ще оставя този пушек да се разнесе. Стане ли това, душата на Кано ще отлети право към Отвъдния свят, повличайки след себе си и душата на Кун Лао. Нали разбираш какво означава това? — Шан Цунг се ухили. — Това означава, че Шао Кан вече ще разполага с достатъчно души, за да прекоси бариерата.

— Ти все едно ще му ги предадеш.

— Не е задължително — каза Шан Цунг. Той кимна на Горо да стане и той се изправи, пускайки Райдън. — Честно казано, Боже на

гърма, има доста неща, които искам да свърша, преди да пристигне Шао Кан. Разбираш ли, аз не храня никакви илюзии по отношение на позициите си пред Повелителя. Когато той прекоси бариерата, аз ще се окажа просто един от многобройните дребни слуги в неговата армия от покорни прислужници. — Той сви рамене. — Е, да, разбира се, ще бъде доста по-добре от вас, останалите, които ще се печете и гърчите на вечния огън. Но не желая да бъда нечий лакей... дори и на самия Шао Кан. А ти също можеш да се възползваш от това, Райдън. И знаеш ли как?

Рейдън се изправи. Част от блясъка започна да се възвръща в очите му, втречени в магьосника.

— Няма да бъда нахален дотам, че да те карам да ми донесеш амулета. Знам, че докоснеш ли го, ще загубиш съвършенството си; че докосването му от обикновени смъртни го е направил нечист и прочие. Можеш и да се утешиш с факта, че с твоя помощ двамата мъже ще бъдат възстановени, след като свърша работата си с тях, макар и в малко по-лошо състояние заради това, че са били обединени. — Гъстите бели вежди на магьосника се повдигнаха. — Но ако се намесиш, Райдън, моето създание Кано-Кун наистина ще умре, техните души наистина ще отидат при Шао Кан и този свят наистина ще се слее с Отвъдния. Но аз поне възнамерявам да отгранича своето малко царство... а на теб ще ти дам време да измислиш къде да скриеш монасите и свещениците от Ордена на светлината, преди Повелителя да пристигне и да заповяда тяхното осъждане за вечни времена. — Шан Цунг пристъпи и се взря в очите на внушителния Бог на мълниите. — Да, позволявам ти да го направиш. Защото човек никога не знае, Райдън. Може да дойде време, когато Шао Кан ще се обърне срещу мен и тогава ще имам нужда от съюзници.

Райдън продължи да гледа втречено магьосника.

— Изглежда нямам друг избор.

— Точно така — отвърна Шан Цунг.

— Ако остана, обещавах ли ми, че няма с нищо да навредиш на монасите и свещениците?

— Зло няма да ги сполети — закле се Шан Цунг. — Нито аз или някой от моите агенти ще посегне на твоите храмове, на книгите и свитъците ви.

Богът извърна очите си към призрачната сива фигура, която доскоро представляваше двама души.

— Кун Лао... Чуваш ли ме?

Шан Цунг извика към полюшващата се фигура:

— Кано, пусни го да говори.

Устата на Кано се разтвори широко, после още по-широко и от нея се показва главата на Кун Лао. Като раждащо се бебе, жрецьт се появи с главата напред, разтваряйки изненаданото лице на Кано около себе си като качулка.

— Чувам те, Райдън — каза Кун Лао, с едва доловим глас, като на запис.

— Тръгни с Кано — каза Райдън. — Отведи го при амулета.

— Ще го изпълня — отвърна Кун Лао.

След като жрецьт изрече думите, изтерзаното лице на Кано отново погълна очертанията на свещеника. Под погледите на бога и на магьосника, на обитателя на Отвъдния свят и на смъртните, призрачното същество се понесе над тъмното поле с широко отворени, виращи се напред очи, не обръщащи внимание на каквото и да е наоколо.

След като фигурата бе погълната от нощния мрак, Шан Цунг каза:

— Има обаче още едно нещо, Райдън. Ти наистина се осмели да ми се противопоставиш. Такова нахалство не може да остане безнаказано.

Светлият поглед на Бога на мълниите се извърна към магьосника.

— Нима клетвата на Шан Цунг не означава нищо за него?

— Всъщност не означава — призна магьосникът, — въпреки че искам да се възползвам от твоето благоразположение, така че ще изпълня повечето си обещания. Но това не означава, че няма да има отплата извън протокола. Господин Ву?

Още в началото на битката между Райдън и Горо, Джим Ву и Соня Блейд се бяха скрили в малка, изровена от дъждовете падина. Те все още лежаха там, когато Шан Цунг извика името му.

— Ваше благородие? — отзова се Ву и надигна глава над ръба на падината.

— Моят демон — слуга ми каза, че разполагате с радио.

— Сателитен телефон, сър, с който можем да се свързваме чрез...

— Не ме занимавайте с глупости — прекъсна го Шан Цунг. — Извадете го.

Джим Ву свали раницата от гърба си и извади телефона, който беше с размерите на дебела книга с твърди корици. Вдигна един цилиндър и натисна бутона на корпуса му. Отвътре се разви сателитна чиния. Ву набра координатите на клавиатурата, чинията се завъртя и се прикова в посока на спътника и той включи телефона.

— Готов съм, сър — каза той.

Очите на Шан Цунг пламнаха.

— Имате си човек от другия край.

— Мориарти, сър.

— С него има някой.

Под прикритието на мрака Соня плъзна като змия ръката си към жака, свързващ приемника с чинията.

— Едно овчарче, сър — отвърна Ву.

Шан Цунг погледна Соня.

— Уважаема жено, ако мръднеш само на сантиметър, ще накарам Горо да те настъпи.

Соня замръзна на място. Тя погледна умолително към невъзмутимо наблюдаващия ги Райдън.

Магьосникът се усмихна зловещо, проследявайки погледа ѝ.

— И, Райдън — обърна се той към бога. — Ако си достатъчно неразумен да се опиташ да ни напуснеш, Горо ще те последва до селото и неговото унищожение, уверявам ви, ще бъде пълно. Трябва да разбереш, Боже на мълниците, че съпротивата не може да остане съвсем безнаказана.

Очите на Шан Цунг се преместиха към Ву.

— Господин Ву... вдигнете своя приятел от другата страна.

Ву поднесе телефона към устата си.

— Мориарти, тук е Джим Ву. Там ли сте?

Гласът от другата страна на линията потвърди.

— Вдигнат е — каза Ву.

Шан Цунг се усмихна.

— Много добре. Кажете му да насочи пушката си към момчето и да върне скромната му душица обратно на Тиен.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Докато беше дете, растящо в китайската провинция Хонан, Лиу Кан често играеше една игра с по-големия си брат Чоу. Един от двамата издебваше другия и му се хвърляше, когато вторият най-малко очаква. Единственото време и място, където тази игра беше забранена, бе докато помагаша на своя баща в хвърлянето на рибарската мрежа. Всичко останало беше честно — когато един от двамата спеше, когато играеше на двора, дори когато ползваше нощното гърне.

За да бъде още по-интересно, братята си брояха точки: всяка изненада и събаряне носеше на нападателя две точки. Всяка изненада, последвана от събаряне на нападателя от защитника, носеше три точки за последния и нито една за нападателя. Момчетата си записваха точките в една тетрадка и след десет години, когато Лиу тръгна да посети Съединените щати, резултатът беше станал 18 250 за Лиу срещу 18 283 за Чоу.

Лиу беше настоял този натрупан в продължение на десет години резултат да бъде събран и доколкото знаеше, Чоу го беше направил. Но скоро след като се озова в Съединените щати, родителите му починаха от чума, а брат му изчезна — къде, защо и как той така и не научи, макар че един ден се закле да го разбере.

Докато приближаваше към селото Вуху, Лиу изпитваше нещо подобно на онези усещания, когато се дебнеха с Чоу. Беше посред нощ и той очакваше повечето светлини в селото вече да са угаснали. Но обикновено дори по това време имаше някакво движение — селяни, събиращи яйца от полозите, водоносци, пълнещи ведрата си от кладенеца, някой самотен веселяк, тътрещ се към дома си след среднощен запой.

Този път не се долавяше нищо такова, поради което Лиу с останалите си двама спътници от Белия лотос бяха решили да се промъкнат в селото, криейки се в сенките зад и покрай колибите и няколкото обществени сгради. Бяха свалили сандалите от краката си, за да не се чуват стъпките им в камъните и прахта. Облечени изцяло в черно, те останаха невидими и нечути.

В храма на Ордена на светлината светеше и Лиу реши да се промъкне там. Може би някой от монасите щеше да му каже защо е толкова тихо... защо изпитваше това неприятно усещане, че нещо не е както трябва.

Когато се приближиха до бронзовата врата на голямото кръгло здание, Лиу Кан даде знак на своите спътници да се скрият зад дърветата до храма, докато той надникне вътре. Той пропълзя до един от отворените прозорци на просторната библиотека, наостри слух и чу гласове.

— Да, Джим. Разбрано...

Приседнал с гръб към стената, Лиу измъкна една от метателните звезди от колана си и я вдигна над перваза. Насочи я под такъв ъгъл, че да вижда стаята, отразена в гладката ѝ повърхност.

Това, което видя, привлече вниманието му.

На килима седяха двама мъже. Единият от тях, юноша, беше привързан с единия край на кожена връв на врата и към него беше прицелено дулото на пушка. Мъжът, чийто врат беше привързан с другия край на връвта, говореше по телефон.

— Разбрано — повтори той. — Ясно, схванах. Айде.

Мъжът постави телефонната слушалка върху кутията на приемника и момчето се дръпна, изпъвайки връвта. По-едрият мъж удари здраво младежа и той падна по очи. Сенменьони се приближи до момчето, за да се увери, че няма да мръдне.

— Съжалявам — каза Мориарти, — но с тях се е случило нещо. Получих заповед да те пръсна. Но ще го направя бързо и безболезнено, обещавам ти.

Когато Сенменьони отстъпи встрани и Мориарти надигна пушката към главата на момчето, Лиу Кан се изправи, прибра ръка към тялото си и се приготви да хвърли метателната стрела към ръката на убиеца.

Но точно преди да го направи нещо блъсна гърдите на Лиу, изкара му въздуха и го отхвърли назад. А после от вътрешността на храма отекна страхотен взрив.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Въпреки че телефонът на Джим Ву бе поставен на вилката, приемникът отскочи и от него светнаха два електрически заряда — един от слушалката и втори от микрофона.

Ву погледна към Шнайдър, после към Шан Цунг и бързо вдигна приемника.

— Ало?

Той се ослуша. Чу се само статичен шум.

— Нада — каза той, провери връзката, вслушвайки се, после остави приемника. — Линията е прекъсната, но не от тази страна. Сякаш е получила...

Очите му се спряха на Райдън.

— Получила какво? — настоя Шан Цунг.

Ву отвърна.

— Изпържена е, от другата страна. От някакъв токов удар.

— Или мълния — каза Шан Цунг. От гърлото на магьосника изригнаха хрипливи звуци, щом се обърна към Бога на мълниите. — Това твоя работа ли беше, Райдън?

— За разлика от теб — каза Бога на мълниите, — аз спазвам обещанията си. Но аз обещах само да не напускам това място. Не съм казал нищо за пращане на мълнии.

Шан Цунг обмисли думите на Райдън и кимна.

— Това е вярно, Райдън. Но макар да успя да спасиш овчарчето за сметка на моя човек, обещавам ти, че ще заплатиш неговия живот десетократно, започвайки със собствения ти живот. Горо — каза той — време е за нашата изненада.

Изправяйки се в цял ръст, Горо се ухили злокобно, а дланите на Шан Цунг отново запушиха и втори червен взрив раздра небето.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Когато трясъкът на мълнията изгърмя някъде над главата му и порази Мориарти и Сенменъони, Чин Чин усети, че ушите му звъннаха като камбаната на храма, а примката на врата му се охлаби. Забелязал, че кожената връв е прегорена по средата и че Мориарти е изчезнал, той се хвърли да се прикрие под масивната дървена маса, близо до изхода на помещението.

А когато ехото на гръмотевицата се разнесе, той чу някакво боричкане откъм същата посока.

Пропълзявайки през библиотеката, изпълнена с гъст и мазен пушек от онова, което доскоро представляваха Мориарти и Сенменъони, Чин Чин се добра до прозореца, хвана се с пръсти за перваза, надигна се на колене, погледна навън... и отново се сниши, тъкмо навреме, за да избегне ледената вълна, връхлетяла над главата му.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Въпреки всичките години, през които беше дебнал и го бяха дебнали, Лиу Кан не бе успял да забележи връхлитащата тояга. Но рефлексите му все още бяха остри и в мига, в който усети удара в хълбока си, той се завъртя встрани, скочи на краката си и се отхвърли със задно кълбо, за да запази разстояние от втората атака... и попадна сред огненото сияние на онова, което току-що бе избухнало в библиотеката на храма. Успя да предпази лицето си с ръце, но взривът отново го събори. И когато неговият противник, който се беше присвил и не бе засегнат от взрива, насочи своя лъч — ледена вълна, връхлитаща от маската му по посока на прозореца на библиотеката, Лиу Кан разбра кого си има насреща.

Воинът на Белия лотос се пресегна към колана си да извади метателната звезда, но установи, че беше я загубил. Без да сваля поглед от тъмната сянка, която представляваше неговия противник, с периферното си зрение той затърси някакъв предмет, с помощта на който да се защити. Без каквото и да е оръжие той знаеше, че щеше да загуби. Без оръжие той никога нямаше да може да се противопостави на атаката на Суб-Зеро.

Сдобилият се с мрачна слава нинджа не беше някой, с когото всеки смъртен воин можеше да поиска да се срещне в битка. Въпреки че малцината, които се бяха сблъскали с него и бяха оцелели — а те бяха наистина твърде малко — твърдяха, че и той е смъртен, неговите способности на нинджа граничеха със свръхестественото. Като се прибави към тях и тайнственото му умение да излъчва ледени вълни и да се придвижва със скоростта на вихрушка, те го превръщаха в сила, с която човек трябваше да се съобразява. Нещо повече, след като приятелите на Лиу Кан — Гай Лай и Уилсън Тонг не се притекоха да му помогнат, той подозираше, че нинджата вече ги бе елиминирал. Това също беше търговска марка на Суб-Зеро и бандата на Лин Куей — разделяй и владей. Честта за тях не означаваше нищо, важна беше само победата.

Но Лиу Кан беше твърде зает, за да скърби за приятелите си. Каквото и да бе предизвикало този взрив в библиотеката, то бе изхвърлило останките от някаква полуавтоматична пушка. Той я закачи с крака си и я прехвърли в ръцете си. С нея Лиу Кан вече можеше да парира подновената атака на тоягата на Суб-Зеро.

Високо, ниско, ниско, удар, високо, удар.

Тънкото дървено оръжие приличаше на перка в ръцете на Суб-Зеро, докато той я въртеше с вихрена скорост на всички страни, мъчейки се да нанесе удар на своя противник. Лиу Кан съумяваше да блокира ударите ѝ с цевта на огънатата пушка, после с приклада, после отново с цевта.

„Жалко, че този взрив беше огънал пушката и я бе направил неизползваема за същинската ѝ цел!“ Дори и един нинджа не беше имунизиран срещу куршуми.

Но после играта загрубя, когато Суб-Зеро издърпа върха на тоягата и се показа седеминчов назъбен нож.

Удар, удар, прорез, удар, прорез.

Лиу Кан не можеше да види лицето на Суб-Зеро под маската му, не можеше да разбере дали се опитва да го убие или просто си играеше с него, преди да предприеме сериозна атака. После нинджата успя да плъзне долния край на тоягата в гривната под спусъка на пушката и изхвърли надалече оръжието. Лиу Кан отново се оказа обезоръжен... въпреки че в същия момент той се зачуди дали наистина беше обезоръжен.

В мига, който беше необходим на Суб-Зеро да измъкне пушката от ръцете му, Лиу Кан забеляза златистия блясък по дланите си. Той си спомни, че ги беше използвал, за да предпази лицето си и си даде сметка, че може би експлозията беше направила нещо с тях. Моментът не беше подходящ да мисли за това какво, как и защо, но когато Суб-Зеро отново завъртя тоягата си към него, отгоре, Лиу Кан не отскочи настрана от пътя му. Вместо това той падна на едното си коляно, пресегна се нагоре и сграбчи тоягата — Веднага щом дървото докосна дланите му, той си помисли за огън и тоягата избухна в пламъци.

Дори и Суб-Зеро да беше изненадан, той не го показа. Отхвърляйки пламналата тояга настрана, той издиша нова ледена вълна към Лиу Кан, който вдигна дланите си пред своя враг, отново си помисли за странния блясък и отпрати назад пламък, който срещна

ледения лист. Двете вълни се сблъскаха между противниците, вдигайки стена от пара между двамата и давайки възможност на Лиу Кан да отскочи наляво, през разтворения прозорец на библиотеката.

Лиу Кан направи задно салто и рамото му се удари във вратата. Стъпил на краката си, след миг той се извърна с лице към прозореца. Там, дишайки тежко сред тъмнооранжевия блясък на светилниците, Лиу почувства, че има някакъв шанс да противодейства на нинджата, който разчиташе на мрака, за да изпълни дяволското си предназначение.

Бързите удари на сърцето му отмерваха времето, но атаките престанаха. Вместо да остави защитата, Лиу продължи да стои изправен, с една ръка вдигната пред лицето му, другата под ъгъл пред гърдите му, с ляв крак, отпуснат само върху пръстите, готов да нанесе страничен ритник, ако се наложеше.

Когато бе прескочил през прозореца, Лиу забеляза криещото се под масата момче и го попита:

— Какво стана тук?

— Аз... не съм сигурен — отвърна Чин Чин. — Тъкмо щяха да ме застрелят, когато отгоре се взриви бял огън и се изстреля през прозореца.

— И той се появи тук? — попита Лиу.

— Да. В един миг стаята си беше така, както я виждаш, а след това отвсякъде беше жега и тътен. И после всичко утихна.

Лиу каза:

— Който и да е изпратил гръмотевицата, е спасил и двамата ни.

— Но кой може да го е направил? — попита момчето. — На Кун Лао му беше забранено да прави магии, а нас са ни учили, че боговете повече не се намесват в живота на смъртните хора.

— Може би тези, с които се сблъскваме, са повече от смъртни — отвърна Лиу.

Защото въпреки че свещениците учеха, че времето на боговете е отминало, Богът на мълниите Райдън все още беше покровител на Ордена на светлината. А пламъкът, изпратен тук, бе така нагласен, че да спаси момчето, без да унищожи свитъците и книгите. Тъкмо затова той се бе излял през прозореца. Поражението, което беше получил Лиу и това, че бе облагодетелстван със способността да излъчва пламък,

вероятно представляваше щастливо стечение на обстоятелството, че Райдън просто се беше постарал да спаси момчето.

„Освен ако не повярваш в съдбата, помисли си Лиу Кан, в който случай аз трябваше да се намирам точно тук.“ Но беше много трудно да се повярва в съдбата и в доброжелателната закрила на боговете, когато се сети, че верните му приятели може би лежах мъртви навън. Защо спасиха него, а тях не? Във всеки случай те бяха по-млади и по-невинни.

Но не му беше времето да разсъждава над такива философски проблеми. Трябваше да осигури защитата на цяло едно планинско селце и след като го стореше, неговата собствена мисия тепърва му предстоеше. Той погледна към ръчния си часовник и се сети за цифрата 2 — за другите два живота, които все още бяха заложени.

Лиу пристъпи на пръсти до прозореца. Отстъпи няколко крачки назад и изстреля с ръцете си ярък пламък в тъмнината, после бързо се огледа наляво и надясно. Не можа да мерне силуета на Суб-Зеро, въпреки че сред заглъхващия блясък Лиу забеляза телата на своите приятели, с широко отворени мъртви очи, с червени нишки кръв около шиите им. Бяха удушени с тънката нишка, използвана от нинджите — издебнати отзад, без да могат да извикат, когато найлоновата връвчица се плъзга през гърлата им и се затяга.

Тъжен и гневен, Лиу се сдържа да изскочи сред нощния мрак, както би постъпил един нинджа, и да се втурне да отмъщава. Някой ден отново щеше да се срещне очи в очи със Суб-Зеро и нещата щяха да се развият по-другояче. Но сега, някъде отвън, беше Соня Блейд и той трябваше да се озове при нея колкото се може по-бързо...

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Когато ръцете на Шан Цунг отново запушиха, белите очи на Райдън се присвиха. Той се взря с немигащ поглед в злокобната мълния, загледа се, без страх за себе си, как тя порази земята между Горо и магьосника и видя как сред рубинения блясък започна да се надига висока сянка... сянка, която изглеждаше смътно човешка по форма, но определено нечовешка по съдържание.

Шан Цунг каза:

— Според нашия всезнаещ Повелител Шао Кан, аз вероятно съм подценил Ордена на светлината. — Магът въздъхна. — Е, може и да е така. Никой не обича да признава своята слабост, но нали и аз съм простосмъртен, в края на краищата. Също като г-н Ву, г-н Шнайдер и тази жена, която се опитва да дърпа контакти и за която съм длъжен да заключа, че тя никога изобщо не е била мой съюзник. — Магьосникът ѝ хвърли вездесъщ поглед през рамо. — Не е ли така?

Тя се надигна от падината и обяви гордо:

— Аз съм Соня Блейд, агент на Специалните сили на САЩ.

Шан Цунг реагира с изненада.

— При толкова други грижи, вашето могъщо правителство е решило да се занимава със скромната ми персона? Би трябвало да съм поласкан.

— Те ви следят по молба на британските власти в Хонконг — отвърна жената. — Що се отнася до мен, аз дойдох тук, за да хвана Кано.

— Той пък с какво е прегрешил към теб?

— Преди три години той уби моя годеник, Клиф Ло Долче.

— Бойните изкуства „Сенсей“? — попита Шан Цунг. — И Кано е отговорен за това?

Соня кимна.

— Тогава Кано ще да го е нападнал в гръб — каза Шан Цунг, — или на тъмно. За Ло Долче се говореше, че е истински върховен майстор в бойните изкуства. Кано никога не би посмял да се бие с него открито.

— Беше в гръб и на тъмно — поясни Соня с гневен глас. — Когато Клиф отказа да използва своите умения, за да се сражава за Обществото на Черните дракони. Кано го застреля с шест куршума калибър 45 мм.

— Това е точно в стила на Кано — коментира Шан Цунг. — Въплътеното вероломство. А ти си се заклела да го хванеш. Колко почти непоносимо трогателно.

Докато разговаряха, червеният пламък се бе разнесъл и новопоявилният се стърчеше сред мрака. Райдън виждаше ясно това, което останалите не можеха да съзрат — че съществото имаше човешко тяло и глава с нормални пропорции, въпреки че долната част на лицето му беше покрита с нещо подобно на зелена маска, нарязана от двете страни с хоризонтални прорези. От тези отвори се стичаше подобна на слюнка течност и там, където капеше по земята, се вдигаха облачета пушек.

„Киселина“, помисли си богът. „Само същество от Отвъдния свят можеше да изглежда така“.

— Кано е един жесток и безсърдечен приятел — призна Шан Цунг. — Но в негова защита трябва да кажа, че не е съвсем лишен от качества. Той е изключително алчен и, съчетано с неговата физическа мощ и безскрупулност, това го прави изключително ефективен. Макар че съм длъжен да призная — добави Шан Цунг, хвърляйки бегъл поглед към новопристигналия, — че ако трябваше да го правя наново, никога не бих наел Кано или който и да е друг смъртен да свърши една божествена работа. Опитай се да спасиш част от душата си и гледай какво се получава.

Шан Цунг се усмихна със задоволство, поглеждайки към Райдън. Богът на мълниите стоеше невъзмутим.

— Е, а сега — продължи Шан Цунг. — Въпреки че се налага да ви напусна, Райдън, Горо и неговият приятел от Отвъдното, Влечугото, ще останат да ти правят компания. Влечугото е личният телохранител на Повелителя Шао Кан, тъй че очаквам да се позабавлявате добре. — Шан Цунг изгледа бога продължително. — Освен, разбира се, ако не си разбрал вече, че твоята кауза е безнадеждна и не си решил да минеш на наша страна?

Райдън не отвърна нищо. След пауза Шан Цунг поклати глава.

— Много лошо — каза магьосникът и от ръцете му отново започна да дими пушек. — Въпреки че не съм сигурен, че ще изпитате наистина удоволствие от компанията на тази малка банда. Между другото, г-н Ву и г-н Шнайдер — с вас двамата вече се свърши, макар че ще ви използвам за последно.

Преди двамата да успеят да протестират, те бяха погълнати от огнен вихър и изчезнаха.

— Що се отнася до теб, Соня Блейд — Шан Цунг протегна към нея едната си ръка с вдигната нагоре длан, — ти може да си загубила своя годеник и своя противник, но си спечелила една твърде висока чест.

Червената мълния отново блесна и когато се стопи, Шан Цунг и Соня бяха изчезнали, а Горо и Влечугото запристъпваха към лявата и дясната страна на Райдън, като Горо ръмжеше от удоволствие, а Влечугото сипеше киселина върху тревата под босите му крака.

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Горо протегна една от масивните си ръце напред и посочи към Райдън.

— Ти не можеш да умреш, Боже на мълниите — каза обитателят на Отвъдния свят. — Но дори и безсмъртните могат да бъдат убити. И ние двамата сме тези, които ще те убият.

Райдън продължаваше да гледа напред, като следеше своите противници с периферното си зрение. Студеният блясък на очите му и вкаменените му челюсти не показваха какво мисли или чувства в този момент.

Червените очи на Горо мърдаха като малки механизми, докато той пристъпваше напред, приближавайки се към лявата му страна. Отдясно присвитите зеленикави очи на Влечугото и зловещата зелена маска изглеждаха неумолими. Облечен в плътно прилепнала към тялото му мантия, със зелени, плътно стегнати в бедрата гащи, черни меки обувки и плътна черна дреха около тялото, със зелени ивици, той се придвижваше с плавна елегантност, каквато липсваше у по-грубоватия му съюзник.

— Много говориш, Горо — обади се Влечугото, чийто съскащ глас отекна кухо изпод маската.

— Това поддържа тонуса мм — отвърна грубиянът, миг преди да връхлети върху Райдън.

Вместо да посрещне атаката, Райдън изчезна и Горо се усети, че връхлита върху Влечугото. Но змиеподобният представител на Отвъдното избегна сблъсъка, отскачайки встрани от пътя му. Той сграбчи надвисналия клон на близкото дърво и леко отскочи на него, мигове преди светкавицата, изстреляна от Райдън от по-горния клон да го пререже и да отпрати Влечугото към земята. Чудовището се срути с трясък.

Само след миг Влечугото се изправи на крака и изсъска високо, пръстите му се свиха като нокти на ястреб. Горо заби масивните си стъпала в земята, за да спре инерцията на полета си и вдигна гневно глава нагоре към Райдън.

— Бий се, страхливецо! — изрева Горо.

— Глупак! — извика Влечугото към Горо. — Той използва мозъка си, който е най-мощното бойно оръжие за всички тях!

Влечугото отметна глава назад и изхрачи киселина към ствола на дървото. Стволът изпращя и рухна сред мощен зелен поток от отровна течност, но Райдън вече бе отскочил със салто от дървото и се приземи точно зад Влечугото, преди дървото да рухне. Той изрита от въздуха воина от Отвъдния свят в тила и докато Влечугото залиташе напред, Райдън скочи на гърба му и едновременно с това го изтласка напред, използвайки го като трамплин. Приземи се отново върху гърба на човеко-змията с отскачащ ритник, при което ръцете и краката на Влечугото изхвърчаха встрани. Райдън вече бе отскочил от срутилия се негов противник и бе застанал с лице срещу Горо, когато четириръкият гигант нападна.

Този път Горо взе с отскок разделящите ги няколко стъпки и успя да хване скачащия Райдън за бедрата. Горо уви тялото на бога на мълниите с четирите си ръце, стегна го и нанесе удар с лявото си рамо в стомаха на Райдън. Бързо стегна с две от ръцете си китките на зашеметения Бог на мълниите, склучвайки ги така, че да не може да насочва своя огън.

— Все още залагам повече на мускулите, отколкото на ума! — изрева Горо и втренчи червените си очи в противника.

— Удари го! — извика Влечугото, като се олюляваше на краката си, все още разтърсен от падането си. — Той все още може...

Още преди да довърши думите си, Райдън изчезна сред бляска на светкавица и Горо залитна напред към голата земя.

— По дяволите! — изпъшка воинът от Отвъдния свят. — Забравих...

— Зад теб е!

Горо се извъртя при вика на Влечугото, но закъсна и не успя да избегне страничния ритник на Бога на мълниите. Стъпалото му засегна странично челюстта на Горо и го завъртя така, че той рухна по гръб. Райдън завъртя ръцете си и ги насочи към своя съперник, но преди да успее да изстреля мълниите си, Влечугото отскочи към него — изчезвайки като облак сред въздушния ритник.

Райдън бе започнал да се отмества от пътя на полета му, съсредоточи се при изчезването на Влечугото и после политна назад,

когато стъпалото на Отвъдния го порази високо в гърдите.

— Можеш да се телепортираш — изхърка нападателят зловещо, — но можеш ли да станеш невидим?

Райдън остана бе въздух, когато коляното го удари здраво в стомаха. Той успя да изстреля пред себе си мълния и видя силуета на Влечугото, отлитащ назад от взривната вълна, после отново го изгуби от погледа си, когато блясъкът изчезна... заместен този път от връхлитащия Горо.

Гигантът ръмжеше от гняв и този път се движеше по-бързо. Горните му две ръце се пресегнаха да стиснат врата на Райдън, но Богът на мълниите се сниши, протегна крака пред себе си, опря петите на стъпалата си в корема на Горо и използва инерцията на гиганта, за да го повдигне във въздуха и да го отхвърли зад себе си. Но въпреки че го бяха засекли изненадващо, Горо бе успял да протегне една от ръцете си зад себе си. С чудовищно дългия си обхват той успя да сграбчи левия крак на Райдън и когато Богът на мълниите се озова извърнат по корем, Влечугото му нанесе мълниеносен въздушен ритник в незащитения кръст на Райдън.

Богът изпъшка обезсилен, опита се да се телепортира, но се оказа неспособен да събере сили.

— Свършен е! — извика Горо, изправяйки се с помощта на шестте си крайника и заставайки на нозе. Той вдигна крак и здраво притисна с него Райдън между плешките.

— Победихме самия Райдън!

— Дръпни се — изсъска му Влечугото. — Искам да сложа край на тази история.

Горо направи няколко крачки встрани, докато неговият съюзник отмяташе глава назад. Райдън успя да пхне дясната си ръка под тялото си, извърна се с мъка наляво и погледна към врага си. Опита се да събере силите си и да се отблъсне встрани в последната възможна секунда, преди Влечугото да изхрачи киселината си. Ръката му трепереше и той никак не беше сигурен, че ще успее...

Изведнъж Влечугото отхвърча наляво, отхвърлен от летящите стъпала на една фигура в черно. Краката на неочаквано появилия се силует летяха напред, гърбът му бе извърнат към земята. Още докато стъпалата му докосваха тялото на Влечугото, новодошлият направи въздушен пирует, при който лицето му се извърна надолу, и докато

Влечугото политаше в една посока, фигурата в черно се приземи на ръцете си, направи стойка на ръце, която премина в ръчен отскок, приземи се с лице срещу Горо и го помете със серия от смъртоносни ъперкьти.

Изненаданият гигант замахна няколко пъти по посока на фигурата, която се сниши, удари го в корема и след това с отскок му нанесе силен ритник под брадичката. Бронзовото чудовище залитна назад, срути се върху едно дърво и то се разтърси, като от него се посипаха прекършени клони.

Райдън имаше нужда само от две скъпоценни секунди, за да се изправи на крака.

— Казвам се Лиу Кан — представи се фигурата в черно на Бога на мълниите, когато двамата се озоваха гръб в гръб, изчаквайки нови атаки.

Влечугото стоеше на едно коляно, безпомощно с прекършени ръце. Горо потриваше челюстта си отдръпвайки се от дървото.

— Благодаря ти, Лиу Кан — каза Райдън. — А сега се отдръпни... Тази битка не е твоя.

— Чух за този четирирък глупак — отвърна Лиу. — И ако се биете заради Кано и Шан Цунг, това е и моя битка.

Влечугото пристъпи напред, неуместно ухилен докато изтърсваше полепналите по бедрата му листа и трева.

— Аз също съм ти благодарен, Лиу Кан — каза той. — Сега Райдън има за кого да се безпокои. Той няма повече да може просто да се телепортира.

— Мога сам да се грижа за себе си — отвърна Лиу Кан.

Горо поднови атаката си с рев, но воинът на Белия лотос я посрещна с уверен страничен ритник, който изрита горната част на лявата му ръка.

Горо обаче блокира ритника, обгърна с горната си лява длан крака на смъртния и здраво я изви.

— Вие, обитателите на Майчиното царство, направо ме удивлявате — засмя се Горо, въпреки че докато извиваше Лиу Кан, младежът стегна свободния си крак, завъртя се мълниеносно към гиганта и го стовари в брадичката му.

Горо изпусна по-дребния си противник, който се приземи като котка в мига, в които над главата му просветна мълния. Взривът улучи

Горо в корема и го прегъна на две, след което съвзелият се Райдън се завъртя, за да посрещне атаката на Влечугото с втори взрив. Влечугото отскочи във въздуха над мълнията и се приземи до Райдън, вдясно от Бога на мълниите. Докато двамата си разменяха серия от боксови удари, примесени с блокади и ритници, Лиу Кан се сниши и отскочи встрани, извън обсега на разгневения Горо, засягайки гиганта с леки удари на ръцете и къси ритници.

Но изведнъж Райдън и Лиу Кан замръзнаха, след като върху двамата се изсипаха ледени облаци.

Горо и Влечугото отстъпиха назад и се втренчиха в осветените на изток небеса, откъдето бе излетяла ледената вълна. Към тях, откъм изгряващото слънце, пристъпи нечия фигура, мъж, облечен в синьо и черно, с метална маска над устата и черна гугла, надвиснала над очите му.

— Знаете ли — каза мъжът. — Доста освежаващо е да се появиш по този начин, вместо да дебнеш и да се криеш, както се очаква от мен.

— Кой си ти? — попита Влечугото, местейки поглед от непознатия към Райдън, който стоеше неподвижно, покрит с няколко сантиметра дебел леден слой.

— Работа за Шан Цунг — отвърна странникът. — Както разбирам, вие също. Бях нает, за да откъсна цветето на Белия лотос, онзи там вдясно. Що се отнася до другия отляво — добави той, пристъпвайки към двамата Отвъдни, — приеете го като подарък от Суб-Зеро.

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

Движеше се много по-бързо от обикновен смъртен.

Мъглявината, която представляваше Кано и Кун Лао едновременно, достигна подножието на планината Анжилас, някогашната планина Ифукубе, и гъвкаво се понесе нагоре покрай древните пещери на монасите от Ордена на светлината, покрай самите стръмни каменни стени на урвите, към зъберите, обитавани от боговете, в техните храмове.

Когато Кано-Кун се приближи, сякаш морна сивота падна върху светлосиния алабастр и блестящото злато, символизиращи луната и слънцето — сянката на поквара, която нечестивият хибрид бе донесъл със себе си.

Водена от познанията на Кун, които той не можеше да потисне, частта на Кано в това хибридно същество се понесе към скалата, където преди хиляди години Кун Лао Първи бе укрil свещения амулет на Райдън.

Човекоподобният дим се спря пред камъка, по който все още си личаха драскотините от ударите, които Кун Лао му беше нанесъл. Тези белези все още изглеждаха пресни, както в деня, в който бяха нанесени. С някакво подобие на усмивка върху изкривеното си лице Кано се приближи още повече, дебелиите му пръсти се изтъниха и станаха безтелесни, заопипваха повърхността на скалата, проникнаха през пукнатините, налучквайки пътя си с безмълвна деликатност...

После усмивката се разшири и остана на лицето му, когато намери онова, което търсеше. Със силата на волята си Кано направи отново пръстите си по-материални и издърпа камъчетата. Те се разсипаха встрани и амулетът изникна пред очите му, блестящ в бяло и златно под лъчите на изгряващото слънце. Той обгърна с призрачните си пръсти твърдата като ципа на прилеп кожата връзка, дръпна амулета към себе си, после се обърна и закрачи безшумно надолу по планинския склон.

Зад него блясъкът на храма не се възвърна, докато сърцето на светата обител се отнасяше от порасналото дете на покварата...

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Суб-Зеро огледа резултата от своето усилие, докато измъкваше съоръжената с нож тояга иззад гърба си.

— Ефектът от замразяването скоро ще премине — каза той. — Когато се размразят, трябва да сте готови да се справите със своя приятел. Вътре той е в съзнание, чува всичко, което си говорим, вижда всичко, което правим. Предполагам, че е страшно сърдит на всички нас.

Горо се съгласи. Той се надвеси над ледения блок, в който се намираше Райдън, обгърна го с ръце и го положи на земята.

— Мислиш ли, че този път ще можеш да го поразисш? — попита Горо.

Влечугото се приближи с бавна, тромава походка.

— Бях ударен в хълбока от новия ни нападател, Горо. Но ти нямаш никакво извинение за първата атака, когато той ти се измъкна.

— Извинението ми е тъкмо, че се измъкна! — извика Горо. — Знаех за неговите мълнии, но не знаех, че Райдън може и да се телепортира!

Суб-Зеро наостри слух.

— Райдън? Значи аз съм победил бог?

— Ти само ни помогна — отвърна Влечугото, надвесен над главата на замразеното божество. Той остави киселината да потече от маската му и леденият блок започна да се изпарява на пухкави, съскащи облаци.

— Нима? — възкликна Суб-Зеро, отърквайки брадичката под маската си. — Когато пристигнах ми се стори, че вие двамата се намирахте в доста неизгодно положение. Може би трябва отново да го пусна и да видим дали ще се справите...

— В честна битка? — отекна нечий глас откъм изгряващото слънце.

Трите безскрупулни същества извърнаха присвитите си червени, зелени и човешки очи към светлината. Не видяха никого, а миг по-късно отскочиха, когато два харпуна с къси хорди изсвистяха към тях.

Куките се забиха в ледените блокове със замразените бойци, паднали в нозете им и пред смаяните погледи на слугите на Шан Цунг двата блока бързо бяха издърпани далеч от тях. Миг по-късно въздухът пред тях се сгъсти, потъмня и сред тъмния облак се материализира фигура на млад мъж, облечен в черно и златно, с лице почти изцяло скрито зад златна маска.

Новодошлият се обърна към Суб-Зеро.

— Ти победи бог с помощта на още двама, нищожество... С точно толкова, колкото ти помогнаха да убиеш един невъоръжен човек.

Суб-Зеро се извърна и почервенялото му лице се озова пред маската на новодошлия.

— Не смей да се изпречваш на пътя ми, когато се сражавам, и да ме поучаваш, паленце. Не смей.

— Хайде, спри ме — отвърна младежът.

— Всичко с времето си — каза Суб-Зеро.

— Аз ще те спра — изръмжа Горо.

Той плесна горния си ляв юмрук в долната си дясна длан и горния десен в долната лява.

— Ще ти извадя сърчицето живо. Никак не обичам натрапниците.

— Успокой се, Горо — намеси се Суб-Зеро. — Как се казваш, момче?

— Скорпион — отвърна младежът.

Суб-Зеро се ухили.

— Ял съм скорпион, даже съм си правил супа от скорпиони. Не бих казал, че ми хареса. Виж, варената тарантула...

— Ти уби един събирач на такси — прекъсна го Скорпион. — Той беше обичлив и невинен човек, мил съпруг и грижовен баща.

— Аха — каза Суб-Зеро. — Ти си... синът?

— Стига приказки — сръза го Скорпион. — Време е да отговаряш за своите престъпления.

— И тримата ли ще ни накараш да отговаряме — озъби се Влечугото. С крокодилски блясък в очите той изплю киселината си към дрехите на фигурата.

Киселината премина през Скорпион без да му причини нищо, след като той се стопи и отново се материализира на няколко крачки зад групата. Триото се обърна едновременно.

— Ще се бия с всеки, който се опита да помогне на този зъл демон — закле се Скорпион.

Изад тримата злодеи отекна познат глас.

— И ние ще му помогнем, страхливци!

Влечугото, Суб-Зеро и Горо отново се извиха.

— Лиу Кан — облеци се Горо.

— И Райдън — изхриптя Влечугото, чиито зелени очи се бяха приковали в синкаво-бялата фигура, изправена до Лиу Кан.

Скорпион бе изправил ръст и сега изглеждаше малко по-висок.

— Казах ти, че е време, Суб-Зеро. Обърни се с лице към мен.

Главата на нинджата леко се извърна, а тялото му я последва миг по-късно. Той небрежно бръкна с палци в черния си пояс, после плъзна до тях показалците.

— Ето, обърнах се — каза той. — Сега сме лице.

Ръцете на Скорпион бяха изпънати встрани. Той ги присви в лактите така, че плоската част на подлакътниците да се насочи към Суб-Зеро. Почти не мигаше, наблюдавайки нинджата и изчаквайки пръв да атакува.

— Ще ме застреляш ли? — попита Суб-Зеро И започна да обикаля противника си в кръг. — Веднъж в крака, за да ме забавиш, после отстрани, за да ме събориш на земята, после в корема, за да започна да кървя до смърт, бавно и болезнено.

Скорпион следваше движенията на Суб-Зеро. Не беше уплашен, но сърцето му, биещо за двама — заради него и заради баща му, се блъскаше лудо в гърдите му.

— Ще се бия честно — отвърна му Скорпион. — Нещо, което на теб самия не ти е присъщо.

— Така е — отвърна Суб-Зеро.

Той измъкна пръстите си от пояса и след това бързо ги сгъна в юмруци.

— Дали да не те попитам, млади отмъстителю... Мога ли вече да започвам?

Суб-Зеро се изтърколи на земята и в същия миг отвсякъде, където беше стъпил, изригна черен пушек, който бързо се разстла по земята.

Скорпион задържа дъха си и отскочи със стъпалата напред сред пушека, където за последен път беше забелязал очертанията на Суб-

Зеро. Усети, че земята се разтърсва и въпреки че размаха диво ръце и крака да го засече, убиецът му се беше изплъзнал. След няколко мига Скорпион започна да се дави от задушливия мазен дим и пожела да се измъкне от него. Той премина през предверието на Ю и все още кашлящ, се озова на няколкостотин ярда отвъд пушещия кръг, близо до Лиу Кан. Войнът на Белия лотос тъкмо се беше затичал към него, когато изведнъж се появи пушекът.

— Добре ли си? — попита Лиу Кан, обгръщайки раменете на Скорпион и го погледна в очите.

Скорпион закима енергично и очите му се възряха в мрачните валма пушек сред полето пред него.

— Ти... ти видя ли го къде изчезна?

— Докато пушечната стена се вдигаше, той не се помръдна — каза Лиу Кан. — Типичен номер на Лин Куей. Това беше пушечна бомба на нинджите — мазнина и сълзлив газ. Те са малки, но с високо налягане и се задействат, като ги драснеш с нокът. За тези дяволи не съществува никаква чест. Щом могат да избягат, не биха останали да се бият.

— Моят баща имаше чест — каза Скорпион. Продължаваше да се взира напред, опитвайки се да засече с поглед противника си. — Тъкмо затова напусна Лин Куей. Затова и го убиха.

— Съжалявам, приятелю. Знам какво изпитваш.

Лиу Кан натисна бутона на ръчния си часовник.

Нито една от цифрите не светна, което означаваше, че Соня се намира извън обхвата на сигнала с радиус от сто мили от дръжката на нейната кама.

— Суб-Зеро уби двамата ми приятели в мрака и се опасявам за безопасността на третия.

— Какво е станало с другите двама? — попита Скорпион.

— Горо и Влечугото може да са едри и силни, но не са и глупави — промълви Лиу Кан. — Избягали са заедно със Суб-Зеро. Трима срещу двама не е съотношението, на което могат да разчитат.

— Но как успяха да изчезнат толкова бързо?

— Може би Суб-Зеро не е — каза Лиу Кан. — Един нинджа с неговия опит е в състояние само за секунди да изкопае окоп под себе си и да се покрие отгоре с пръстта. Може да търсиш с часове и да не намериш тръбичката му за дишане. Що се отнася до другите двама, не

усети ли как земята се разтрепери? Това трябва да е бил Горо, който е ударил по земята с бронзовавърските си крака. Сигурно е взел Влечугото в една от ръцете си. — Лиу Кан наблюдаваше как пушекът започна да се разпръсква. — А може тътенът да е бил от червената мълния на Шан Цунг, изпратена да прибере двамата му лакеи. Казват, че магьосникът вижда всичко.

Скорпион си пое дълбоко дъх и отмести ръката на Лиу Кан от рамото си.

— Трябва да тръгна след тях.

— Не!

Гласът изгътна точно зад гърба му. Скорпион се извърна и видя изправилия се там Райдън. Очите му бяха помръкнали в златно, а лицето му беше тъжно.

— Ще ги хванем по-късно. Сега обаче имаме друга задача.

— Вие имате друга задача — отвърна Скорпион. — Не искам Суб-Зеро да ми се измъкне...

— Той вече се измъкна — каза Райдън. — Аз току-що се върнах от острова на Шан Цунг.

— Той се прехвърля от едно място на друго — поясни Лиу Кан на Скорпион. — Също като теб.

— Лиу Кан беше прав — продължи Райдън. — Суб-Зеро и Отвъдните избягаха, Шан Цунг ги прибра с червената мълния. — Той погледна към Лиу Кан. — Соня Блейд е при тях, а Кано е на път.

— Той отново ли е цял?

— Да.

— Намерил ли е амулета?

Райдън кимна.

Лиу Кан каза:

— В такъв случай не смей да отиваш там, Райдън. Единственото, което те трябва да направят, е да те докоснат с амулета, и тогава ще трябва да подаваме обяви в пресата, че си търсим нов Бог на мълниите.

Скорпион каза:

— Коя е другата задача, за която спомена, Райдън?

Богът на мълниите отговори:

— Трябва да отидем в моя Храм на прасковите на планината Анжилас и да намерим там Кун Лао. Само жрецът може да изтегли

силата на амулета, а това ще ни се наложи, ако искаме да победим Шан Цунг и неговите убийци.

Лиу Кан каза:

— Райдън не се поддава на страсти като нас, простосмъртните, Скорп... това е свързано с божествената му природа. Така че колкото и да ми се иска и на мен веднага да отидем на този остров, той е прав. Пътят ни до дома на Шан Цунг е тресавище, ако не се подготвим, ще ни размажат.

Скорпион премести поглед от Лиу Кан към отворените си длани.

— И при цялата тази сила какво постигнах? Оставих плячката си да се измъкне.

— Какво си постигнал ли? — възкликна Лиу Кан. — Приятелю, ако не беше ни измъкнал и спасил, двамата с Райдън щяхме да се превърнем в първична протоплазма. Твоите сили и храброст ти спечелиха приятел и съюзник за цял живот — каза Лиу Кан. — И ако има свят отвъд тукашния, и там ще можеш да разчиташ на мен.

Скорпион погледна към Лиу Кан и очите му се навлажниха.

— Няма такъв живот отвъд сегашния — промълви тихо. — Част от мен го видя. — Той погледна към Райдън. — Покажи ни пътя, Боже на мълниите. Искам това място да го видят моите... нашите врагове.

Изранени и изцапани, малко раздърпани, тримата се понесоха към храма. Лиу Кан сипеше извинения, че задържа приятелите си и мърмореше, че той сам ще намери пътя, ако предпочитат да се телепортират пред него, оплакваше се, че и без друго му е дошло твърде много от тези истории с богове, мъртъвци и представители на Отвъдния свят...

ТРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Докато увенчаният с драконова глава нос на лодката се приближаваше към гъстата мъгла, обгърнала остров Шимура, Кано усети хладни тръпки. Беше му се случвало и друг път да изпитва усещането, че е попаднал сред мъгла, но само преди няколко часа той самият беше мъгла.

Той вдигна напред ръка и амулетът се люшна пред погледа му. Цялата тази шумотевица беше само заради някакво скъпоценно камъче, вградено в овална златна рамка, закачено на груба кожена каишка. От който и да е бижутерски магазин той можеше да свие някое бижу със смарагди и диаманти на два пъти по-висока цена от това.

Разбира се, то нямаше да притежава магическа сила, докато това тук изглежда имаше такава, въпреки че не беше сигурен. След като го беше вдигнал с ръка, го беше засърбяло неприятно, като при онзи случай, който така и не можа да забрави, когато беше хлапе и беше измъкнал мократа златна рибка от аквариума, и я напъха в контакта, опитвайки се да я изпече. Токът изтече от гърчещата се рибка право в ръката му.

Докато се носеше надолу по планинския склон, тялото му беше започнало да изтръпва болезнено, също като крака му понякога, когато се събуждаше по средата на някой сън. После така го заболя, че изобщо не можеше да се помръдне, а след това почувства режеща като нож болка, сякаш го бяха накълцали на резенчета салам. Миг след това болката го напусна, макар че все още се чувстваше сякаш върху гърба му беше паркирал Буик. Тежестта почти го накара да се срути на колене и той изведнъж разбра, че отново е цял. Погледна надясно, после наляво и забеляза Кун Лао паднал на земята, стиснал амулета в ръка.

— Опитваш се да се измъкнеш със стоката — изрева той, дръпна украшението към себе си и го изрита в ребрата за всеки случай. — Добър опит, но от общия ни тотем ти си човекът, Лао.

После Кано се бе втурнал надолу по склона. Не беше изминал много, когато една червена светкавица го порази, появила се незнайно

откъде, причини му сериозно главоболие и завихри всички части на тялото му като в Танца на Захарните феи. Секунда след това той се озова на един пуст плаж и няколко ярда пред него във водата подскачаше джонката с драконовата глава на носа. Беше се качил на борда ѝ и ето го сега, понесъл се сред гъстата мъгла.

Кано прецени, че Шан Цунг през цялото време го беше наблюдавал чрез кристалното си кълбо или нещо подобно, и беше изпратил червената мълния, след като Кун Лао го беше отвел при амулета. Но сега, докато разглеждаше мъничкото украшение, той се зачуди дали още три милиона ще бъдат добра цена за него. Шан Цунг изглежда ужасно се нуждаеше от това нещо, след като заради него си беше навлякъл толкова неприятности.

А после му хрумна и нещо друго. Защо магьосникът трябваше да изпраща лазерния си лъч през цялото това разстояние и най-накрая го беше хвърлил на онзи плаж? Защо просто не беше го докарал в двореца си?

Кано потърка четината по бузата си и се изненада колко тромава усещаше все още ръката си. Може би... просто може би, помисли си той... сокчето на Шан Цунг се беше поизцедило. А ако беше така, сигурно това камъче представляваше ключът той да си възстанови силиците. А ако беше така, тогава то струваше много повече от три милиона.

Докато оглеждаше хипнотичната, проблясваща гема в центъра на амулета, той започна да си мисли дали изобщо трябва да го дава в ръцете на Шан Цунг.

„Може би трябва да го задържа“, помисли си той. „Да го принудя да ми каже как действа. Или може би да му кажа някои неща. Например, че искам да разделям това, което смята да постигне с него, петдесет на петдесет.“

Всички тези нови възможности радваха въображението му. Кано се взираше във вълшебната игра на синьо-червените отблясъци, извиращи от самия център на амулета, докато лодката се носеше напред, разцепвайки непрогледната мъгла. След това на лицето му се изписа коварна усмивка, ъглите на устните му се изкривиха в гримаса на задоволство и той праметна кожената каишка през главата си, усети топлината на амулета, опрян на гърдите му и реши, че петдесет на петдесет ще бъде прекалено щедро от негова страна. Кано беше

свършил цялата черна работа, него го бяха превърнали в човек-мъгла, него го бяха яхнали на най-губещата акция в цялата история на дръзките кражби, и деветдесет към десет вече му намирисваше на съвсем почтена сделка.

ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Когато Райдън, Скорпион и Лиу Кан се добраха до храма, те намериха там Кун Лао полуколеничил, полуоблегнат на олтара. Беше успял да пропъзли дотам от нишата, да запали огън в мангала с въглищата и да се помоли на Райдън, мъчейки се същевременно да събере силите си.

Когато тримата влязоха, минавайки под огрения от замръзнала мълния таван, Кун Лао се опита да се поклони към Бога на мълниците.

— Повелителю Райдън — промълви той и се срути върху облицования с бели плочи под.

Лиу Кан и Скорпион се затичаха напред, а Райдън се спря в центъра на храма. Двамата смъртни повдигнаха Кун Лао и го поставиха в един от златните столове от двете страни на храма.

— Не! — възпротиви се Кун Лао, мъчейки се отново да се отпусне на пода. — Един жрец трябва да коленичи в присъствието на Повелителя Райдън.

— Това е вярно — Райдън пристъпи към Кун Лао, постави силните си ръце върху раменете на свещеника и го вдигна на крака. — Но аз знам, че почитта е в сърцето ти, Кун Лао. Не е необходимо да коленичиш, за да изразиш преклонението си.

Очите на Кун Лао се бяха изпълнили със сълзи.

— Благодаря ти, Повелителю, но аз те провалих. Амулетът... не бях в състояние да се спра. Заведох Кано при него.

— След малко ще се оправим с Кано и Шан Цунг. — Богът постави Кун Лао в стола и погледът му се извърна към Скорпион. — Усецам тук присъствието на две души.

— Аз съм синът и бащата — отвърна Скорпион. — Ние сме под закрилата на полубожеството Ю.

— Знаеш ли разположението на остров Шимура в Източнокитайско море?

Скорпион кимна.

Райдън се извърна към Лиу Кан.

— Имам нужда от твоята помощ, воин на Белия лотос.

— Винаги, Райдън — отвърна Лиу Кан нетърпеливо.

— Дватама със Скорпион трябва веднага да отидем в двореца на Шан Цунг. Вие с Кун Лао ще ни последвате.

Лиу Кан сведе лице.

— Искате да отидем дотам пеша, докато вие ще се телепортирате?

Райдън и Скорпион изчезнаха, богът сред бляскава мълния, а Скорпион сред черна вълна.

— Така и предполагам — въздъхна Лиу Кан, загледан в пространството, което само допреди миг се заемаше от двамата. — Защо просто не ни взеха със себе си?

— Защото нашите тела нямаше да издържат преминаването им през предверието — отвърна Кун Лао. — То е място за богове и за безсмъртни души, не за смъртни като нас двамата. — Той се надигна и се хвана здраво за рамото на Лиу Кан, за да се закрепим. — Но въпреки че остров Шимура е далече, ние с теб можем да стигнем до него... скоро.

— Как? Можеш ли да приложиш някаква магия?

Кун Лао каза:

— Мога. Има едно оръжие, което Шан Цунг ни даде, без дори да подозира. — Като каза това, свещеникът пристъпи към олтара и отново коленичи край него. — Ела при мен — каза той на Лиу Кан.

Воинът пристъпи и падна на колене. Той видя как жрецът склопи очи, кръстоса ръце пред гърдите си и започна да се клати бавно напред-назад, цитирайки откъси от свещените Свитъци на Светлината.

— Казано е, че тези, които вярват в божествената природа на Райдън, ще издишат диханието седемцветно, всички течности, с които хората могат...

— Прощавай, свети — промълви тихо Лиу Кан, — но наистина ли смяташ, че това ще ни помогне сега?

— Че дори да седят на едно място, те ще могат да виждат през всичките осем точки на света, и дори неща, които са в недрата на земята. Че в тъмна стая и в най-непрогледна нощ те са зрак на самите себе си...

Кун Лао сведе още по-ниско глава в поклон. Стиснал устни с отвращение, Лиу Кан повтори жестовете му.

— Все още не разбирам — промълви той. — Райдън напусна без нас, за да те предпази от щети. Защо сега ще ни помага... и как?

Небесата затъмнаха и очите на Лиу Кан зашариха настрани.

— Идва — каза Кун Лао.

— Какво?

— Ключът.

Лиу Кан промълви нетърпеливо:

— Ключът към какво?

— Към превращението — каза Кун Лао към олтара.

Стените се разтресоха, подът запълзя и най-сетне замръзналата мълния на тавана на храма заискри и се изду, преди да избухне, поглъщайки словата на фенгах, произнесени от Кун Лао...

ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Когато се озова в двореца на Шан Цунг, Соня се намери хваната здраво от многобройни чифтове ръце. Някои от ръцете бяха бледи, други бяха чудовищни, но всички те бяха силни и я повдигнаха високо над земята, преди да успее да се защити. Въпреки че не издаде нито звук, нито изкрещя, нито започна да ги кълне, ръцете бяха затиснали гърлото ѝ и четири от тях я държаха толкова здраво, че не можеше дори да обърне главата си.

Тези, на които бяха ръцете, до един носеха качулки на главите си и тя забеляза, че онези от тях, които бяха с костено бели човешки ръце, бяха облечени в черни пелерини и на пръв поглед сякаш се движеха бавно, но всъщност се преместваха бързо в пространството, докато ръцете на онези с белите пелерини се движеха нормално, бяха кехлибарени и напукани като дъното на най-пресъхналия воден басейн в най-горещата пустиня. От който и вид да бяха, ръцете я стискаха толкова здраво, че я болеше, а вонята от телата им беше непоносима — някои миришеха на влажна земя, други на развалено мляко, но никой не миришеше добре.

Тя чу гласа на Шан Цунг:

— Отнесете я при олтара на Шао Кан.

При тези думи тълпата тайнствени същества я притисна толкова здраво, че тя можеше да чува единствено триенето на пелерините им, тропота на долните им крайници и туптенето на собственото си сърце.

Соня не можеше да се измъкне. Докато зловещата орда я носеше през двореца към някакъв широк портал в дъното на залата, тя все още беше прекалено отслабнала, за да се съпротивлява, изтощена и объркана след своето пътуване през червеното сияние, отделящо Отвъдния свят от Майчиното царство, чиято преграда трябваше да се преодолее, за да се придвижи човек от единия свят в другия. Само с произнасянето на едно заклинание и с преминаването през нея човек можеше да се премества от една точка на който и да е от двата свята в друга само за едно тупване на сърцето — въпреки че самото пътуване

беше толкова зашеметяващо, колкото бързото спускане по дълъг водопад.

След един бърз преход през хладния утринен въздух, който ѝ осигури кратък, но благословен отдых от вонята на съществата, които я носеха, Соня забеляза, че я отнасят към извисяващата се пагода. След като преминаха през златната порта, те я понесоха през един сводест коридор, оформен с чертите на някаква рогата, почти човешка глава — образът на Шао Кан, предположи тя.

С ъгъла на очите си Соня забеляза кордон от наметнати с пелерини и закачулени същества от двете страни на коридора. Всички държаха в ръцете си светилници. Зад тях, смътно осветени, се виждаха деликатно изрисувани стенописи, всички в червени оттеньци, изобразяващи лесове от пламъци и сред тях обезумели фигури. Някои от тях представляваха странни хибриди — мъже с глави на влечуги, жени с глави на лисици и сърни, деца с криле на прилепи.

И след това тя съзря телата на доскорошните ѝ спътници, Майкъл Шнайдър и Джим Ву. Те лежаха изпънати по гръб върху огромни каменни плочи. Бяха разгопени до кръста. В гърдите, над сърцата им, бяха издълбани дупки. Покрити с качулки фигури стояха край тях с пръчици, забити в отворите на телата им. И когато Соня видя как измъкват пръчиците и се обръщат към недовършения стенопис ѝ прилоша, защото разбра истината. Пръчиците представляваха четки, а стенописите бяха изрисувани не с червен туш, а с човешка кръв.

Соня нямаше никакво намерение да загива заради нечие изкуство и щом тълпата вонящи фигури я понесе към третата каменна плоча край олтара, тя започна да се гърчи и да рита, вече с пресни сили. Но ръцете я придържаха прекалено здраво и тя не можеше да направи нищо друго, освен да гледа как я носят към един силует, облечен в червена роба.

Съществото нямаше качулка на главата си и когато я приближиха до него, тя видя лицето му и не можа да се въздържи да не си каже: „Защо пък не!“. Тази плешива твар имаше отвратителен вид, с щръкнали големи уши, присвити бледи очи под дяволските вежди, малки диагонални прорези вместо ноздри и уста, пълна с дълги, остри, широки метални пластини вместо зъби. Устата обхващаше цялата долна половина на лицето на съществото и следваше линията на

челюстта по такъв начин, че наподобяваше на вечно ухилена гримаса. Но нито в разтворените устни, нито в присвитите очи можеше да се долови смях.

Човешката във всяко друго отношение фигура погледна нагоре и вдигна ръце. Когато ръкавите на дългата роба се смъкнаха надолу по мускулестите му ръце, Соня забеляза, че кехлибарената плът на съществото е като на онези с белите наметки от свитата, която я беше пленила... въпреки че от лактите надолу ръцете на фигурата представляваха тънки стоманени ножове. Съществото кръстоса ножовете, които леко иззвъняха и после погледна към Соня.

— Донесете го — изгъгна съществото с къркорещ глас, които напомни на Соня за звука от уокмена, който веднъж беше изтървала в едно езеро.

— Да, жрец Барака — отзова се друг гъгнещ глас изпод бяла качулка.

Кого да донесат? — зачуди се Соня, забелязала някакво раздвижване сред кордона със светилниците вдясно и се замоли дано Лиу Кан или някой от останалите да не е хванат.

Не знаеше какво да си помисли, когато видя какво носеха две от облечените с бели мантии сенки. Това беше клетка, изработена от грижливо гравирани кости, с нефритени панти на вратата и нефритена брава. В поясите на носачите на клетката бяха затъкнати четки.

— Господарят е заповядал да сторим жертвоприношение — каза Барака — и ние, които дойдохме от Отвъдния свят, за да подготвим пътя на Шао Кан към Майчиното царство, имаме честта да изпълним неговата воля.

Клетката беше положена близо до основата на плочата и Соня забеляза, че вътре има един красив гълъб. Соня доброволно беше преминала през интензивен курс по съвременни и древни култове, когато се включи в Специалните сили на САЩ и знаеше, че някои групи вещици в Нова Англия през седемнадесети век, както и някои съвременни жрици на култа към Вуду принасят и са принасяли в жертва по време на своите церемонии гълъби. Зачуди се дали култът към Шао Кан нямаше да се окаже изворът на всички тези форми на черна магия.

— Доведете я при мен — каза Барака.

Разсеяна за миг с мислите си, Соня се изненада, когато изведнъж я хвърлиха върху плочата. Тя се приземи с удар и остана без въздух. Не можеше да окаже никаква съпротива, защото вълните от ръце я притискаха здраво към повърхността на камъка, задържайки ръцете ѝ и притискайки я в кръста.

Барака пристъпи към нея. Той погледна надолу към Соня.

— Ти си щастлива — промълви той. — Толкова малко хора могат да видят собствените си сърца, преди да умрат, но моите ножове работят бързо.

„Собственото ми сърце“ — помисли си тя. — „Какво е станало с птицата?“

Барака вдигна тържествено ръце и мечовете се изправиха нагоре.

— О, благороден Хамачи — изкъркори той, докато повдигаха клетката нагоре. — Велики и верни пратенико на нашия Господар. Извършваме това приношение, за да може твоят образ да бъде изрисуван върху стените на това светилище. В твое име, благородна птицо, пускаме тази кръв.

Жрецьт бавно обърна китките на ръцете си и насочи остриетата към гърдата на Соня. И после с отсечен удар те се стрелнаха надолу.

ТРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Изричането на транспортните заклинания носеше огромно изтощение за Шан Цунг и сега не му беше останала никаква сила да направи магия... или поне до голяма степен.

Когато се върна в двореца си от равнините край планината Анжилас, той беше малко по-приведен от преди, кожата му висеше още по-отпусната върху някога мощната си рамка. След като отнесоха Соня, Шан Цунг се беше отправил с кретащи стъпки към собственото си светилище на божеството. От големите си проблеми с Райдън и Кун Лао вече се беше научил да не храни прекален оптимизъм, но вярваше, че след няколкото погрешни негови сметки нещата най-сетне бяха тръгнали така, както той искаше. Разгневеният Шао Кан се беше съгласил Влечугото да премине в тази равнина и телохраниителят и Горо бяха притиснали Райдън в ъгъла. Най-после Шан Цунг щеше да може да поднесе на Шао Кан добри вести.

Когато стигна до помещението, той се затътри през смътния оранжев полумрак към светещия в центъра на магическия кръг мангал.

— Рутхай — промълви той, — кажи ми. Кано намери ли амулета?

— Той... намери го.

— Още добри новини! — помисли си Шан Цунг.

Притворил очи, за да насочи малкия остатък от душата си към Аурата, Шан Цунг видя Кано и използва последната разкъсана частица от духа си, за да изпрати червена мълния, която да го донесе в двореца. Но душата на магьосника се беше изчерпала и мълнията се разсипа малко преди Кано да пристигне. И сега Шан Цунг лежеше на пода на светилището и очакваше пристигането на Кано, молейки се амулетът да му помогне да свърши докрай работата си, която бе започнал много, много отдавна.

Нямаше представа колко време беше изминало, преди да чуе тежките стъпки по коридора, после към олтара и най-после така очаквания глас.

— Легнал си да си подремнеш и да събереш силици, а, Шан?

— Кано — изхриптя магьосникът и надигна глава.

— Ти... ти успя.

— Аха — отвърна Кано. — И при това ти донесох колието. Ето го тук — той посочи с двата си показалеца, — на врата ми.

— Добра... работа — промълви Шан Цунг, мъчейки се да протегне немоцната си ръка. — Мога ли да си го взема... моля?

— Разбира се — отвърна Кано, коленичи и го свали от врата си. Протегна го към ръката на магьосника, но после изведнъж го дръпна назад. — А-а... след малко, искам да кажа. Първо трябва да променим изцяло условията на моя договор.

— Аз... не разбирам.

Кано отново се изправи.

— Чакай да ти опиша картинката. Ти значи си лежиш тук по корем, без сила дори да мигнеш. Ако ти духна пипер в носа, ще кихнеш и ще се разпаднеш. Ето ме и мен, здрав и корав като ново портмоне, държа тоя амулет и много искам да разбера как точно се използва. И когато наистина разбера, смятам от благодарност да отстъпя на човека, който ще ме научи — а това си ти — десет... не, хайде да са петнайсет процента от всичко, което ще получи, пари, жени, страни, други светове, ти ще кажеш какво е.

Шан Цунг затвори очи.

— Ти... ти си идиот — изсъска той. — Ти не знаеш... какво правиш.

— Нима не го казах и аз, Шан-а-лан? Точно затова ми трябваш. Ще станем екип, като Нелсън.

— За да използваш който и да е талисман — каза магьосникът, — трябва да имаш вяра. Трябва... да вярваш.

— Аз вярвам. Вярвам, че от мен ще стане велик владетел на света. — Той се наведе и сграбчи Шан Цунг за подмишниците. — Сега дай да седнем някъде, да си поговорим за амулета и да...

Помещението изведнъж грейна в брилянтно червено и миг след това Шан Цунг отново лежеше по корем на пода. На почти десет стъпки над него краката на Кано ритяха безпомощно.

— Как смееш да докосваш господаря? — ревеше Горо, стиснал здраво ръцете на Кано, преди да го запокити с гърба напред към отсрещната каменна стена. — Как смееш?

— За щастие пристигате съвсем навреме — изпъшка Шан Цунг, докато Влечугото му помагаше да се изправи на крака.

— Навреме може би — каза подобният на гуцер жител на Отвъдния свят. — Но едва ли за щастие. Ние се провалихме, Шан Цунг.

— Провалили сте се... как?

— На помощ на Райдън се притекоха други двама... един член на Обществото на Белия лотос и някакво същество, което може да се телепортира през черна аура.

— През света на мъртвите? — попита Шан Цунг.

— Да. Въпреки че на нас ни помогна нинджата, който ти изпрати, Суб-Зеро, не можахме да ги победим.

— Къде е Суб-Зеро сега?

— Не знаем — каза Горо, хванал зашеметения Кано за врата. Повдигна го като котка, взе му амулета и го пусна на пода. — Той избяга и се скри.

Шан Цунг се опря на рамото на Влечугото.

— Той може отново да нападне другите, но не бива да разчитаме на това. Те със сигурност ще дойдат тук.

Горо подаде амулета на Шан.

— Нашето предимство е, че познаваме бойното поле... и освен това на наша страна са душите и салините.

— Това е така, Горо. А отгоре на всичко имаме и ето това — каза той, вдигнал талисмана пред очите си, забил очарован поглед в млечната дъга, положена в меката овална златна възглавничка. — Идете и се пригответе да защитаваме двореца, докато аз се посъветвам с господаря Повелител. И Горо... погрижи се тялото на Соня Блейд да бъде разкарано, преди те да пристигнат. Те сигурно ще се разделят да я търсят, а това ще ни улесни да ги надвием.

След като силите му леко се бяха възстановили от появата на съюзниците му, макар и провалили се, Шан Цунг вече можеше да тръгне с вдървена, мъртвешка походка към тайнствения кръг.

— Чу ли всичко това... Рутхай?

— Чух... го! — изврещя демонът. — Твоята победа... и моята свобода... о-о, моята сладка свобода... са може би на една ръка разстояние!

— Не може би — усмихна се Шан Цунг, пристъпвайки през кръга и поставяйки амулета на врата си. — Те са на една ръка разстояние. Райдън и неговите приятели неизбежно ще ни помогнат, миличкото ми. Само няколко минути и аз ще използвам силата на амулета, за да измъкна душите от живите им тела, да ги изпратя през аурата към Шао Кан... и най-сетне, най-сетне бариерата, между двата свята ще се разшири достатъчно, за да може той да премине през нея.

Сърцето на Шан Цунг се изпълни с надежда и концентрирано зло, когато той се изправи до горящия мангал, призова името на Тъмния повелител и зачака тези петнадесет века очакване най-после да приключат.

В този момент отвън се чу тропот.

— Шан Цунг — извика Рутхай. — Те идат... те идат!

Магьосникът не помоли Рутхай да уточни. Нямахше нужда от това.

Напускайки неохотно кръга, той извика Горо и Влечугото, подкани съвземащия се Кано да го придружи, ако изобщо се надява да напусне прокълнатия остров и се понесе от светилището към портите на двореца.

ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

През своите три години на тренировка, за да стане агент на Специалните сили, Соня Блейд я бяха учили и усъвършенствали в карате, кунгфу и тае куон до. Беше станала експерт в боравенето с оръжия на бойните изкуства като нунджако, саи и катани и освен това се беше усъвършенствала в традиционните западни оръжия, в това число ножа и всички видове огнестрелно оръжие, лъка, експлозивите, вариращи от сложни детектори на движение прикрепени към С-4 до саморъчно приготвени гранати от чашки за кафе, гвоздейчета и пудра. Беше научила японски, немски, руски и испански към френския и финландския, които вече знаеше, и беше изучила основите на медицината, за да може да се лекува сама или да помогне на приятелите си, ако бъдат ранени по време на битка.

Но точно тук и в този момент беше оставена изцяло на себе си. Никой от онези гении в Академията на Специалните сили не я беше научил как да постъпи, ако се канят всеки миг да я принесат в жертва на един гълъб.

Веднага щом Барака надигна ножовете си Соня разбра, че ѝ остават само няколко мига да действа... и трябваше да го направи съвършено точно, иначе щяха да я направят на шиш кебап, преди да е успяла да изпълни мисията си.

Когато ножовете се насочиха надолу, Соня се загърчи, за да задържи вниманието на тези, които я държаха, върху тялото ѝ, което трябваше да остане в покой, преди да бъде прободено. Докато те се занимаваха с това, тя напрегна бедра, изпъна стъпалата си и когато ножовете се снишиха, извърши движението си. Обгръщайки клетката с краката си в ножица, тя мълниеносно ги вдигна над кръста си. Маневрата ѝ изненада всички, но най-вече двете фигури, които държаха клетката и тя излетя от ръцете им. Придвижена странично от краката на Соня, клетката засече мечовете само миг преди да прободат гърдта ѝ. Гълъбът бе промушен и по косата на Соня се плисна кръв и се разпиляха пера, а клетката продължи по пътя си над главата ѝ, завличайки след себе си и жреца. Като изпъна крака назад, така че да

се окажат точно над нея, Соня ги изви и удари с тях по главите двете фигури, които се намираха от двете ѝ страни. Изненадани, другите същества отпуснаха хватката си достатъчно, за да може агентът на Специалните сили да се измъкне.

Соня отскочи от каменната плоча, приземи се върху Барака, стискайки го в ножица през гърдите. После сви палци и заби кокалчетата им в меката плът на слепоочията му. Той изрева от болка, но бързо млъкна, след като Соня стисна гърдния му кош толкова здраво, че не му остави въздух. Той се срути в безсъзнание тъкмо когато разгневената орда се беше окопитила и се хвърли срещу нея. Като повдигна жреца, хващайки го за гърба на робата, тя мушна лявата си ръка около кръста му, сграбчи дясната му китка със свободната си дясна длан и размаха меча, за да сече и да си пробие път през тълпата закачулени слуги.

— Съжалявам, че трябва да ви режа така — озъби се тя, — но бързам за среща. — Тя прониза един от зомбираните призраци с черна качулка. — Схвана ли какво казах, смехурко?

Когато стигна до вратата на замъка, Соня обърна жреца към тях, постави крака си на врата му и го изрита навътре. После, след като изтърси перушината от косата си, тя изтича да намери Кано и да му поднесе доста забавилия се десерт.

ТРИДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Кръгът от мъгла извън двореца се освети от отразената светлина на мълнията на Райдън, когато той се приземи безшумно на крайбрежния плаж. Силуетът на Скорпион затъмни въздуха, придоби очертания до него и двамата в крак се закатериха по обраслия с дървеса хълм и по калния път към двореца.

— Сред дърветата няма никой — каза Райдън, след като отмести пречещите му клони. — Или не ни очакват, или са съсредоточили силите си вътре.

Пътят зави на север и след това величественият дворец изникна пред погледа им, сгъшен между двете високи пагоди. Зад тях Скорпион забеляза древния храм на Шао лин, изсечен в скалата на планината. Колко жалко, помисли си той, че такава величествена постройка се използваше в служба на Злото.

А после, след целия този ден, пълен с какви ли не изненади, Скорпион се почувства беззащитен, когато чу нечий глас в главата си.

— Внимавай, синко — каза топлият, успокояващ глас на Йън Парк. — Те ви очакват и във всеки ъгъл се крие зло.

Скорпион се усмихна под маската.

— Ще внимавам, татко — увери го той.

Железните порти с двата златни дракона, застанали един срещу друг от двете им страни, бяха затворени. Райдън хвърли мълния към ключалката в средата. От устата на драконите сякаш избълва пламък, когато едното крило на портата с трясък отскочи назад, а другото изхвъркна от пантите си и се срути назад, разкривайки малко по малко вътрешността на двора. Бог и човек пристъпиха, без изобщо да забавят крачка.

Докато влизаха вътре, две тумби от закачулени фигури се стекоха от двете страни, преграждайки изхода им и пътя им напред. Райдън се спря, а Скорпион закова една стъпка след него, но качулките стояха на място, без да помръдват.

— Оставете ни да приберем това, което си е наше — каза богът. — И няма да пострадате.

Отговор не последва, чуваше се само плясъкът на наметалата им, когато вятърът нахлу и помете двора. А после зад тълпата отекна висок глас.

— Докато все още съм милосърден, можете да си приберете живота и да се махате оттук, но това е всичко. А и друг път дръннете входния звънец. Тези врати са скъпи.

Няколко от облечените в роби фигури отстъпиха настрана и отвориха път на магьосника с амулета на шията, с изправена стойка, доколкото беше по силите му. От дясната му страна стоеше Горо, а от лявата Влечугото. Зад тях, едва видим в мрака, стоеше Кано.

— Амулетът, които си окачил на шията си, беше откраднат от моя храм — каза Райдън. — Върни го, заедно със Соня Блейд, и ще си идем.

— Амулетът беше прибран и възстановен от самата планина — отвърна Шан Цунг. — Нямаш никакви права над него. Що се отнася до госпожица Блейд, аз ѝ дадох възможност да се събере със своя годеник. Само си загуби времето да идваш дотук, Райдън. Недей да губиш и моето с гостуването си.

— Ще те помоля още веднъж, магьоснико. Върни ни това, което ни принадлежи.

Шан Цунг сякаш се оживи от предизвикателството. В очите му се беше върнала частица от предишния блясък, когато произнесе:

— Да го върна... или какво? Вие сте двама, а ние сме петстотин.

Скорпион извика:

— Това, което правиш, е против законите на природата! Дори да бяхте пет пъти по петстотин, няма да напуснем.

Шан Цунг опря палци в центъра на камъка на амулета и затвори очи.

— Интересно твърдение, приятелю. Смяташ ли, че ще можеш да го докажеш?

Горо до него се ухили.

— С помощта на този амулет и само една душа още мога да отворя свещения портал достатъчно широко, че да вкарам тук двадесет и пет хиляди воители от Отвъдния свят.

Скорпион усети мигновена слабост, докато не заговори гласът на баща му.

— Той не може да те порази, Цуи. Довери се на своята сила... и на неговата слабост.

Облеченият в плътния костюм воин вдигна китки и ги насочи към Шан Цунг.

— Твърде много говориш, фокуснико. Хайде да я видим тази твоя армия.

Бледите бузи на Шан Цунг се изчервиха и пръстите, които още лежаха върху амулета, затрепераха.

— Ти, малко арогантно богче, ще ми осигуриш душата, която ще ги доведе тук!

Дланите на магьосника запушиха и очите му се сведоха очаквателно към амулета. Скъпоценният талисман завибрира и се поклати на гърдите му, но това се дължеше на нервното му докосване, а не защото той попиваше от силата на амулета. Отминаващите секунди изглеждаха като цяла вечност, докато всички очи бяха приковани в него, а обещаното отнемане на душа така и не се получаваше.

После треперенето на амулета престана, след като безжизнените пръсти на мага се отпуснаха.

Ръцете на магьосника престанаха да пушат.

Озадаченото му лице изгуби и малкото възвърнал се по чертите му живот.

Под неразбиращите погледи на Горо, на Влечугото и под празните погледи на верните му придворни слуги, Шан Цунг, Мрачният Господар на острова Шимура, Господарят на Призраците в качулки, Магът-Канцлер на Шао Кан, вдигна помръкналите си очи от амулета.

— Не действа — промълви той към Райдън.

— Всички видяхме — обади се Скорпион.

— Каж ми защо, Райдън — каза Шан Цунг. — Настоявам да разбере защо!

Изведнъж нещо, което приличаше на малък, тъмен и необичайно плътен облак се отдели от мъглата, обгръщаща острова и пропълзя нагоре по хълма. То премина през двора и главите на всички се извърнаха, когато облакът се изкатери нагоре към пирамидалния връх на пагодата и се спря върху скосения стръмен покрив под него. Там

мъгливата маса се раздвои и едната част, която започна да придобива човешки форми, остана на покрива, а другата се изтърколи към земята.

Формата на покрива се втвърди и полупрозрачните сивкави контури отстъпиха място на фина плът, облечена в бяла роба.

— Не подейства, защото си злодей, служещ на още по-голям злодей — извика Кун Лао, чиято роба се вееше на вятъра.

— Жрецът! — извика Горо. — Как е възможно?

— Двойствеността — отвърна Кун Лао. После посочи към Шан Цунг. — Неговата магия ми посочи как. Фенгахският мистицизъм ми осигури съставките, а мълнията, откъснала се от тавана на Храма на Райдън, ми даде средството да ги смеси.

Приземявайки се на двора и заставайки зад Шан Цунг, Лиу Кан добави:

— Ние възпроизведохме това, което ти направи, магьоснико, макар и не за злата кауза.

Воинът на Белия Лотос отскочи, за да порази с ритник изненадания маг, но Горо пристъпи между двамата. Той блокира удара с една от яките си ръце и извивайки могъщото си тяло в страничен ритник, удари Лиу Кан в крака. Смъртният падна на земята, изтърколи се и отново скочи на крака, преди гигантът да успее да скочи върху тялото му.

Над тях Кун Лао се надвеси на перилата под покрива и излетя със стъпала напред през един от отворените прозорци на пагодата, докато Скорпион изтича през образувалата се пролука в бойните редици на качулатите орди на Шан Цунг. Докато Скорпион тичаше към Лиу Кан, Влечугото го посрещна с фонтан от киселинни пръски. Скорпион отскочи нависоко, за да избегне разяждащата струя и продължи да тича към своя приятел.

С клетва Шан Цунг призова своите покорни слуги да връхлетят върху Райдън. След това магьосникът се обърна и с нова клетва дръпна Кано със себе си и се затича към светилището.

ТРИДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

— Рутхай! — крещеше Шан Цунг, тътрейки се по извития коридор към светилището на Шао Кан.

Качулатите монаси от храма се трупаха безпомощни по пътя му, а Барака не се виждаше никъде. Но магьосникът нямаше време точно сега да се тревожи за неговото отсъствие. Без съмнение неговият верен върховен жрец бе привлечен навън от суматохата.

— Рутхай! — извика отново магът, след като промълви заклинанието, отварящо вратата. — Нещо ужасно се обърка!

— Бих казал — промърмори Кано, когато Шан Цунг стисна ръката му за опора — Имам чувството, че ще съм доволен само да си получа остатъка от хонорара, да оставим оня дебелак, дето ме запокити в стената.

Магьосникът не обърна внимание на мърморенето му и продължи да се тътри през мрачния коридор с отчаяна бързина, повтаряйки името на регента на Шао Кан, надявайки се, че демонът ще може да му помогне, след като по такъв необясним начин собствената му магия се беше провалила.

Шан Цунг нахлу в помещението.

— Рутхай, имам нужда от помощта ти — извика той, забързан към кръга, за да може топлината на сгърченото му тяло да съживи пламъка и демона. — Твърде съм слаб, духът ми е изцеден. Трябва да прибавиш своята сила към моята, за да проработи амулетът.

Мангалът пламтеше немощно, искри от горящите въглини изпълваха въздуха над него. Оранжевата светлина постепенно нарасна и когато това стана, магьосникът се спря. Макар че очите му все още не бяха привикнали към сумрачната светлина, той почувства, че нещо не беше наред. Откъм пространството около пламтящия мангал се усещаше някакво странно раздвижване, някакво нервно потрепване, което караше самият въздух да тръпне в странна смесица от топлина и студ.

Погледът на Шан Цунг се премести от пламъка в железния съд към очертания с гърмящ прах магически кръг и веднага разбра какво

не беше наред.

В кръга имаше пробив. Процеп, не по-голям от едно човешко стъпало. Но това можеше да се окаже достатъчно не само да обезсили заклинанието, не само да отслаби връзката на Шан Цунг с Отвъдния свят, но дори да застраши оцеляването на всички същества от другия свят, попаднали в плоскостта на тукашния. Ако още нещо тук беше унищожено...

Очите на Шан Цунг зашариха около кръга и се спряха на една гледка, от която сърцето му болезнено се сви. Рутхай вече не представляваше лудешкият, кехлибарен на цвят пръстен, носещ се над кръга. Пробивът в очертанията му беше накарал доскоро тлъстият, с изпъната като пергамент кожа демон-регент да се свие в жалко подобие на своята естествена форма.

В тъмното петно под гreeceия плосък мангал се виждаше легнало едно същество, чиято кожа беше бяла с кафяви петна. Съществото беше изтерзано и обезобразено от изминалите хиляда и петстотин години затворничество в пръстена. Сега тялото му беше изтъняло, удължено, на мястото на досегашното му лице се виждаше подобно на цев на огнестрелно оръжие удължение, крайниците му бяха почти със същата дължина и завършваха с подобни на лапи окончания, вместо с ръце и стъпала. Някога белите му очи бяха хлътнали и тъжно кафяви, а червената му роба беше накъсана и висеше от него като опашка.

Шан Цунг залитна напред.

— Рутхай!

— Ш-Ш-Шан — излая демонът. — Не можех да направя нищо. Опитах се... да те... извикам...

— Кой направи това? — изпъшка магьосникът. Той пристъпи през кръга и се надвеси над странната и жалка гледка. — Кажи ми!

— Господарю... Шан — проплака демонът, когато Шан Цунг го погали по сгърченото челце. — Беше... беше...

— Аз бях — обади се един силует иззад сенките. — Аз, с левия си крак.

Шан Цунг извърна пламналия си поглед към ъгъла и напрегна очите си, за да види по-добре в мрака.

— Познавам този глас — процеди през зъби той. Гласът му затрепери от гняв. — Излез и ми се покажи, вещице!

Соня Блейд се измъкна от сенките и се усмихна. Сумрачната светлина само очерта по-ясно чертите ѝ, правейки ги да изглеждат почти демонични.

— Да не би да обърках плановете ви, момчета? — попита тя.

— Само ги забави — процеди Шан Цунг решително.

— Може би — отвърна Соня. — Но едно е сигурно. — Тя протегна десния си юмрук, отвори дланта си и замахна. — Ще ти трябва нова птичка-талисман — каза тя, щом перцата полетяха към пода.

— Хамачи! — изкрещя Шан Цунг. Устата и очите му се бяха разширили от ужас и той просъска: — Соня Блейд... Ще те видя разкъсана от дивите куатански тропини, останките ти ще нахранят другите ми птици.

— О не, няма да я видиш — изръмжа Кано. — Тя няма да доживее толкова дълго.

Ръцете му се размахаха в убийствени ъперкъти, нозете му заритаха яростно във въздуха, преди да връхлети срещу Соня, сгърчените устни на Кано нададоха ужасяващ боен вик, а очите му излъчваха смърт.

ТРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Кун Лао видя, че пагодата е изоставена. Всички слуги на мрака се бяха струпали в двора или, както забеляза той, докато излизаше от кулата, на нещо, което приличаше на прекъсната церемония в храма.

Не че това имаше особено значение. Той бе готов да се сражава с всички тях, само и само да се добере до целта си.

Но облечените в мантии и покрити с качулки призраци не му обърнаха внимание, докато се носеше напред към мястото, където чувстваше, че ще намери амулета на своя предтеча. Тълпата оредя, когато си проби път към извиващия се коридор, по който завоите, приличащи отдалече на ъгли, се оказваха плавни, щом се озовеше при тях, а подът, който на пръв поглед се спускаше надолу, всъщност се издигаше нагоре.

„Това място прилича на кошмар, превърнал се в реалност“, помисли си Кун Лао. Сбърканата му геометрия сякаш отразяваше покварата на властелина на двореца.

В коридора ставаше все по-тъмно и по-тъмно, след което Кун Лао зърна смътната светлина през една отворена врата пред себе си. Той бавно се приближи и се вслуша в тихото, отчаяно хлипане сред пъшкания и удари в разгара на нечий двубой.

Кун Лао надникна и най-напред видя магьосника, коленичил пред едно малко, уродливо чудовище, чиято глава държеше в ръцете си. Зад тях жрецът на Ордена на светлината забеляза как Кано се сражава с жената, която доскоро представляваше член на неговата банда главорези. Младата жена нападнаше с такава ожесточеност, че изненада Кун Лао, а също така и Кано. Престъпникът беше опрял гръб в стената и отчаяно се отбраняваше, докато тя го налагаше с нескончаема комбинация от ритници, ъперкъти и саблени удари, изкарвайки го напълно от равновесие. Кун Лао не можеше да си представи какво беше я накарало да се обърне срещу своя водач, но отчаянието на Кано беше очевидно с отсъствието на характерния му язвителен език.

Кун Лао извърна поглед към Шан Цунг, щом се спря на прага.

Шан Цунг вдигна поглед.

— Моят ден приключи — каза той с провиснал нос. Гласът му прозвуча горчиво. — Очаквах те, Кун Лао, да дойдеш и да оскверниш това място със своята святост. Направо вониш на нея.

— Искам само амулета, Шан Цунг — каза той.

— Това ли е всичко?

— Ти си победен — каза свещеникът. — Нямам никакво желание да те унищожавам.

— Никакво желание? — ухили се Шан Цунг. — Дивотии. Дивотии, покрити с пухени завивки от благочестие. Е, само че аз нямам намерение да ти предавам амулета, Кун Лао. Ако си го искаш, трябва да дойдеш тук и да си го вземеш. — В очите му все още играеха коварни пламъчета. — Да видим дали си толкова милосърден, какъвто се правиш.

— Не се приближавай до него! — извика Соня Блейд. — Вратата между двата свята все още е отворена и този демон все още диша! Шан все още не е свършил!

Жрецът бавно се приближи.

— Какво му е на това същество?

— Въпреки оптимистичните твърдения на госпожица Блейд — каза Шан Цунг, — демонът умира. Тази жена, тази глупава американска агентка с големия си американски крак наруши магическия кръг и скъса нишката на живота между Рутхай и Отвъдния свят. Нямам достатъчно сила; за да я възстановя.

— Съжалявам — каза Кун Лао.

— Трогнати сме — отвърна Шан Цунг.

— Не обичам да бъда свидетел на чиято и да е смърт — каза свещеникът — Не обичам да виждам дори края на живот, посветен на злото. Винаги има шанс едно същество да се поправи.

Шан Цунг се ухили, когато забеляза опита на Кано да си възвърне инициативата. Но след като Соня Блейд парира отчаяните високи ритници на Кано, тя му влезе със завъртане, което отново притисна престъпника към стената. Маневрата ѝ беше последвана от въздушен ритник в челюстта му и от нея се разлетяха зъби и кръв.

— Ако толкова ти е мъчно за него — каза Шан Цунг, — защо не му помогнеш? Използвай амулета, за да отвориш отново жизнената нишка.

Кун Лао пристъпи към кръга.

— Добре — каза той.

— Недей! — извика Соня.

Тя удвои усилията си да надвие Кано, като обгърна кръста му с ножица и го свали на земята. Докато непрестанно нанасяше удари с дланта си в носа му, тя извика:

— Ако отново отвориш портала, кой знае кой ще се изниже оттам!

— Тя е паникьорка — каза Шан Цунг и веждите му помръднаха. — Не ми се подигравай, жрецо. Ако можеш да помогнеш, направи го бързо. Рутхай няма да остане дълго жив.

Кун Лао пое дълбоко въздух.

— Ще помогна — каза той и пристъпи в кръга.

— Не! — извика Соня. Тя остави Кано, все още в съзнание, и се затича към кръга. — Не знаеш какво правиш! Шао Кан има нужда само от още една душа...

— Знаем от какво има нужда Шао Кан — отвърна жрецьт. Той протегна едната си ръка към Соня, а другата към магьосника. — Дай ми амулета и аз ще отпратя демона назад в неговия си свят — каза Кун Лао на Шан Цунг. — Имаш моята дума.

Соня връхлетя в кръга, разкъсвайки още една част от него и това предизвика агонизираща тръпка у Рутхай.

— Госсподарррююю — изхърка умирацият регент.

Кун Лао се вгледа в Соня.

— Не се приближавай повече — каза той. — Ти си на страната на доброто, няма от какво да се страхуваш.

— Глупости! — извика тя. — Моят годеник също беше на страната на доброто, а сега е в месингова кутия.

— Само тялото му — каза Кун Лао. — Не и душата му. — Той погледна към Шан Цунг. — Амулетът?

Магьосникът направи нисък поклон с главата си към жреца, но очите им не се срещнаха.

— Жрецо — каза Соня, изваждайки ножовете си и пристъпвайки. — Това е наистина, наистина идиотско, което...

Един летящ ритник я прикова към горящия мангал, който се разклати, но не падна. Кано повтори с друг ритник със свито стъпало, което се блъсна в брадичката ѝ.

— Наистина не понасям гласеца ти — процеди той с окървавени устни.

Когато Соня понечи да се изправи, Кано прибра ръце и глава към гърдите си и подскочи към нея, прибирайки краката си в съкрушителен снаряд. Дватамата отхвърчаха през помещението и се заборичкаха в мрака.

Кун Лао погледна към коленичилиия магьосник и се пресегна за каишката. Свали амулета от врата на Шан Цунг и го постави на своя.

— Мога да достигна само бялата аура на Ордена на светлината — каза Кун Лао. — Черната аура на смъртта и червената на Отвъдния свят не са ми познати. Кой са думите, които използваш?

— Преди да ти ги кажа, трябва да възстановиш кръга — каза Шан Цунг.

Кун Лао обиколи кръга и се наведе там, където той беше прекъснат.

— Готово — каза той.

Шан Цунг дори не се постара да прикрие лукавата си усмивка, докато произнасяше:

*„Към земята отвъдна, отвъдна желая да тръгна,
Далеч от този нищожен сегашен свят.
Към царството безвременно, където хаосът е ред,
където тъмнината е светлик и където демоните
обитават.
Разтвори ръце, Господарю на Отвъдното,
Да прегърнеш своя поданик. Чуй молитвата ми.“*

Привикнал към ученето и повторението, Кун Лао притвори очи, наведе глава, сгъна ръце над амулета и започна безгласно да повтаря думите.

След като свърши, от мангала лумнаха пламъци, заиздигаха се нагоре и се разтвориха като шапка на гъба.

— Огненото море, Рутхай! — извика Шан Цунг, когато пламъкът се разпръсна над главите им. — Този глупак го направи! Кано, приключвай с тази жена! Нека нейната душа да доведе тук Шао Кан!

Но когато магьосникът пусна главата на Рутхай на пода и се изправи на крака, пламъците се промениха... заедно с изражението на лицето му.

ЧЕТИРИДЕСЕТА ГЛАВА

Навън в двора беше настъпил хаос. Бог и демони от Отвъдното, призраци, черупки на мъртъвци, салини — воители мутанти с нозе на маймуни — се сражаваха, за да наложат своя контрол над деня.

Докато Лиу Кан и Скорпион се бяха съсредоточили над Влечугото и Горо, Райдън мятеше мълнии срещу безбройните прислуги на двореца и храма, същества, които нямаха душа и които трябваше да бъдат разбити на по-малки късчета мъртва, но движеща се плът или салини, чиято способност да понасят наказания беше едновременно удивителна и брутална. Увитите в бяло и в черно същества продължаваха да налитат срещу Райдън, въпреки загубата на крайници и ужасните рани, и на Бога на мълниите се налагаше непрекъснато да се телепортира на друго място из двора или на някоя от пагодите, за да поднови оттам своята атака.

А след това всички чудовища на Отвъдния свят, както и мъртвите слуги на Шан Цунг от този свят, изведнъж спряха да се бият. Като един те се извърнаха по посока на светилището.

— Какво става? — попита Лиу Кан Скорпион, когато видимо неизтощимите Горо и Влечугото престанаха да се бият и се загледаха към палата.

— Не знам — отвърна Скорпион.

— Може би нещо идва... — предположи Лиу Кан.

— ... Или си отива. Не го ли усещаш?

За миг Лиу Кан застина.

— Искаш да кажеш, някакво усещане за дърпане?

— Да — каза Скорпион.

Миг по-късно най-дребните салини се запързалиха към двореца, сякаш дворът изведнъж се беше наклонил и ги бяха засилили в тази посока. Те запищяха, опитвайки се отчаяно да се хванат за околните дървета и за по-едрите си съседи, издължените нокти на краката им се забиваха яростно в земята. Нещо определено ги издърпваше натам... и няколко мига по-късно техните по-едри приятели започнаха също да се хлъзгат към фасадата на двореца.

Дори Влечугото и Горо усетиха привличането.

— Нещо се е случило с портала — каза Горо, когато един салина се плъзна покрай него.

Бедното същество набра скорост и се блъсна в стената на двореца, последвано от други твари, които се приземиха върху него или започнаха да се стоварват върху прозорците и бяха погълнати от царящия вътре мрак. Скоро самата стена поддаде и скупчените върху нея обитатели на Отвъдното отплаваха навътре.

Горо се извърна с лице към двореца, а след това се наклони назад и заби слонските си нозе в плочите на двора. Въпреки своята тежест, наклонена в обратната посока и силата на мускулите си, той също бе придърпан от странната сила, която подежда на всички, освен на Лиу Кан, на Скорпион и на Райдън.

Когато краката на Влечугото също бяха изтръгнати и той бе повлечен към зейналата дупка в стената на двореца, Лиу Кан заслони с длан очите си от слънчевия блясък и погледна към Райдън.

— Боже на мълниите! — извика той, когато видя божеството, изправено край портата, с летящите около него твари. — Какво става?

Очите на Гръмовержеца се променяха от бяло към златно.

— Нещо е обърнало магията на Шан Цунг срещу самия него — каза той. — Порталът се затваря и поглъща със себе си злокобната гмеж.

— Но какво е могло да причини това? — попита Лиу Кан.

В този момент една от ръцете на Горо се удари в крака му, плесна го през лицето и го повлече все по-бързо и по-бързо към отвора в стената.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Веднага щом пламъците в мангала стигнаха до тавана, по който бяха изрисувани невероятни съзвездия, видими само в небесата на Отвъдния свят, огнената колона се прибра в себе си със зашеметяващ порив, поглъщайки огъня. Въглените в мангала се свиха с прашене и самият въздух започна да се излива навътре, сякаш засмукан през отвор на огромна фуния. Скоро целият кръг оживя и се разбушува, когато въздухът се завихри на спирала.

Кун Лао отстъпи от кръга и се отдръпна до прага. Кано и Соня Блейд прекратиха битката, Шан Цунг също напусна кръга и четиримата загледаха как Рутхай се загърчи, започна да се надига от пода сантиметър по сантиметър и най-накрая бе засмукан сред въздушния вихър толкова бързо, че след него остана кафяво-белезникава диря.

Шан Цунг се извърна към жреца:

— Какво си направил?

Магът се вслуша в отчаяните вопли откъм двора и в убийствения тътен на блъскащите се в стената тела. После забеляза, че Кун Лао не беше възстановил пробивите в кръга. Докато гледаше, частици барутен прах вече се заиздигаха нависоко и се завихриха в бляскава вихрушка.

— Какво си направил? — изкрещя Шан Цунг.

— Само това, което обещах — отвърна Кун Лао. — Отпратих Рутхай обратно в Отвъдния свят, където той ще се съживи.

— И какво още? — настоя заклинателят.

— Понеже така и така отворих коридора, реших да отпратя там и останалите ти слуги.

— Но ти излъга! — изръмжа магьосникът. — Жрец на Ордена на светлината престъпи думата си!

— Не съм направил такова нещо.

— Ти ми каза, че не знаеш заклинанието, за да преминеш през червената аура!

— Наистина не го знаех — отвърна Кун Лао. — Но съм добре запознат с мистицизма на Шаолин, Шан Цунг. Знаех, че ти си

същество на измамата и коварството и че молитвата, която ми каза, е предназначена да изпратиш душа на Шао Кан и да отвориш коридор към нашия свят.

От външната страна на светилището се чува няколко мощни удара. Стената започна да поддава навътре.

— Просто произнесох молитвата в обратен ред — каза Кун Лао. — Това е обичайният начин да се обърне един окултен процес в обратна посока. Запазвайки кръга отворен, дадох възможност на всички твои гости да се върнат у дома си.

— Не... не всички! — извика Шан Цунг отчаяно и погледна към стената, която беше започнала да се пропуква. — Горо! Влечуго!

Пред очите му от стената западаха малки, след това по-големи парчета, после наоколо се разлетяха тухли и цял порой от салини се изля вътре, заедно с оживялата плът на мъртвите, която щеше да се съедини със своето голямо множество от души и да им даде възможност да отлетят към черните владения на смъртта, вместо да бъдат прокълнати.

— Шан Цунг!

Ревът надмогна грохота на вихъра и пред очите им изникна огромното туловище на Горо. Рамото му заора през изпречващите му се останки от стената, пред него се преобърнаха столове и маси и той засъбаря подпорните колони, мъчейки се да спре неудържимия си полет напред. След него изникна съпротивляващият се Лиу Кан, когото той все още здраво стискаше, а след тях Влечугото.

— Шан Цунг... помогни ни!

Очите на магьосника просветнаха, когато видя в ръцете му пленения член на Обществото на Белия лотос.

— Горо, тук съм! — извика магът. — Дръж Лиу Кан! Ако пренесеш и него, Шао Кан ще получи своята душа и ще се върне заедно с всички вас!

Когато гигантът бе завлечен в светилището, Райдън и Скорпион се материализираха наред помещението с лице към гиганта, с препаски на слабините.

— Не! — извика Шан Цунг. — Не можете да го спрете!

Със сетни сили магьосникът пристъпи назад към стенещия вихър. Дългата му бяла коса и богато украсената му роба се развяха около него, когато той се изправи в центъра на вихъра.

— Повелителю Кан! Вземи последния остатък от душата ми, но изпрати тези двамата другаде! Нека моят провал се превърне в твой триумф! Изпрати червената си мълния към...

Изведнъж Горо и Влечугото престанаха да се движат.

Косата и робата на Шан Цунг престанаха да се веят и се слегнаха безредно.

Ветровете утихнаха и прахът вътре в кръга се слегна на пода като фин сняг.

А Кун Лао отдръпна пръстите си от амулета, който блестеше със студен пламък.

— Шан Цунг — каза свещеникът. — Повече души няма да достигнат до Шао Кан... дори твоята. Вратата към Отвъдния свят е затворена.

Настъпи пълна тишина. Прекъсна я изправилият се на крака Кано.

— В такъв случай аз изчезвам — обяви той, промуши се през останките от стената и изчезна сред слънчевия зрак.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Въпреки болезнените рани и разкъравената си челюст, Соня Блейд се изправи на крака и се затича след него.

Райдън и Скорпион стояха с лице срещу Горо и Влечугото, а Лиу Кан се освободи от разхлабената хватка на гиганта и се присъедини към приятелите си.

— Свърши се, магьоснико — обърна се Кун Лао към Шан Цунг.

На издълженото сгърчено лице на Шан Цунг се изписа подобие на усмивка.

— Засега.

— Не! — каза Кун Лао. — Ти уби...

— Това е моят остров — прекъсна го магьосникът. — Тук властват моите закони. Не съм нарушил никакъв закон.

— Има други закони — каза Лиу Кан. — Законите на честта и приличието.

— Аз живях над хиляда и петстотин години, малко Бяло лотосче. Не смей да ми четеш лекции по чест и приличие. Видял съм как те се променят до неузнаваемост, как се тълкуват по всевъзможни начини. Според някои хора почтени са тези, които приемат нещата такива, каквито са, докато непочтени са онези, които се опитват да ги променят. — Шан Цунг погледна към Райдън. — Други пък твърдят, че почтеността е, когато се почита един бог, а непочтеността — когато се почита друг. Кой може да каже кой е прав и кой — не?

— Победителят — каза Скорпион. — И от моя гледна точка това, изглежда, сме ние.

— Нима? — попита го Шан Цунг. — Ти самият успя ли да изпълниш това, което възнамеряваше? Успя ли да унищожиш Суб-Зеро? Покажи ми сърцето му!

Скорпион не му отговори.

— Да не би Соня Блейд да успя да плени Кано? Да не би Шао Кан да е престанал да бъде върховен повелител в Отвъдния свят? — Шан Цунг се усмихна. — Нищо не сте спечелили, малки човече.

Просто ме забавихте. Аз разполагам с време и с ресурси и ще намеря начин да постигна това, което искам.

Лиу Кан пристъпи плахо към Бога на мълниите.

— Райдън! Нима ще оставиш този злодей на свобода?

Богът отвърна:

— Нямаме друг избор.

Лиу Кан възкликна:

— Но те са слаби! Можем да ги надвием... всички!

— Ако отнемем техния живот или нарушим закона на Шан Цунг — отвърна Райдън, — няма да се окажем по-добри от тях.

— Мога да го преживея някак си — отвърна воинът на Белия лотос. — Стига да не щъкат много-много извън това място.

Райдън добави с разбиране:

— Не стигнахме до тук, не воювахме с такова упорство, за да преобразуваме света по собствен вкус, а за да ги спрем да сторят същото.

Лиу Кан изрита каменен отломък от разрушената стена по пода.

— Но този човек е луд, Райдън! Той просто ще се опита да повтори всичко това!

— Отново грешиш, хлапе — каза Шан Цунг. — Няма да се опитвам да го повторя. — Очите му зашариха от един герой към друг. — Вече научих твърде много за своите противници и съвсем определено няма да се опитам да повторя всичко това. Следващият път, когато се срещнем всички ние, ще бъде много по-традиционно.

Лиу Кан нанесе серия въздушни ъперкъти във въздуха пред Шан Цунг, принуждавайки мага да отстъпи няколко крачки назад.

— Смъртоносна битка — произнесе воинът на Белия лотос с мрачна усмивка. — Чакам го с нетърпение, заклинателю.

— Аз също — отвърна Шан Цунг.

С огромно усилие магьосникът протегна ръцете си към пролуката на външната стена.

— В съгласие с този ободряващ дух на миролюбив — каза той, — предлагам ви моята джонка да ви отведе до континента. Що се отнася до мен, доста съм уморен и с удоволствие ще си взема дълга почивка. Горо, Влечуго... Последвайте ме.

Шан Цунг се обърна и напусна опустошеното светилище, следван от Горо и Влечугото. Все още зашеметените обитатели на

Отвъдното се запрепъваха сред руините, зъбейки се и съскайки към Бога на мълниите и неговата компания, докато минаваха покрай тях.

Когато излязоха, Соня Блейд се втурна в залата през разбитата стена.

— Изтървах го — изсумтя тя, успокоявайки гнева си с няколко въздушни ритника по разхлабените блокове на разбитата стена. — Този остров... невъзможно е човек да го разбере.

— Този остров? — каза Лиу Кан. — Ей, аз пък не мога да разбера дори добрите момчета тук.

— Забелязах Кано да завива към пагодата — каза Соня — и го проследих натам. Но когато отидох, той се оказа зад мен. А после изчезна безследно.

— Това място наистина е странно — каза Кун Лао.

— Човек може да си помисли, че нечия човешка душа е извратила острова или пък че самият Шимура е бил някакво зло и е заразил душата си.

— Тези неща не ме интересуват — обади се Соня, все още развълнувана, но малко поуспокоена. Тя изгледа Шан Цунг и неговите демони, които се отдалечаваха по виещия се коридор. — Но имам чувството, че Лиу Кан е прав. Много скоро ще трябва пак да се върнем на този остров.

Скорпион се обади:

— Аз не, освен ако Суб-Зеро не се окаже тук. Няма да намеря покой, докато не го издиря.

— Може той да те намери — каза Лиу Кан. — Той е член на един зъл клан на нинджите, които не чакат враговете им да дойдат при тях. Всеки от тези убийци е по-лош от останалите.

Очите на Скорпион се изпълниха с влага.

— Не всички — каза той. — Имаше един благороден член на клана Лин Куей. Един човек, който заплати за своето благородство с живота си.

— Но който все още е жив в тялото на своя син — промълви Райдън. В златистите му очи се долавяше неприсъщо за един бог вълнение.

Соня нанесе още един ритник в провисналия над отвора в стената блок и той отхвърча назад.

— В този момент — каза Кун Лао, — колкото и да ми е неприятно да го кажа, смятам, че Шан Цунг е прав.

— Смяташ, че магьосникът е прав?

— Да — отвърна свещеникът с усмивка. — Само за един ден бях жрец, водач, жива мъгла и воин. Съвсем определено ми е време да се прибера у дома и да подремна.

Райдън изгледа светия мъж.

— Ще има време за почивка — каза той, — дългият сън, до който смъртните рано или късно достигат. Преди да затвориш очи, искам да направиш още нещо.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Селцето Вуху посрещна завръщането на жреца с импровизирани почести. Жителите му наизлязоха по уличките, след като бяха изтичали по буницата си и започнаха да го замерят с животински кокали.

Соня и Лиу Кан вървяха след него, а Скорпион ги следваше в края на колоната.

Агентът на Специалните сили изглеждаше смутена от това, което се изсипваше над главите им.

— В Щатите в подобни случаи хвърляме конфети — каза тя и изкусно блокира с ръката си един кокал от фазан, който летеше към наранената ѝ челюст. — С конфетите по-трудно могат да те наранят.

— Тук също смисълът е в самото хвърляне — поясни Лиу Кан. — Това е традиционният китайски начин да се покаже, че хората се надяват, че той ще остане тук завинаги, че собствените му кости ще бъдат заровени в земята на Вуху. Ти се радвай, че в това село обичаят е такъв — ухили се той.

— На други места хвърлят одрани кожи и вътрешности.

— Вкусно — изсумтя Соня.

Тя гледаше как млади и стари тичаха и изскачаха през вратите на колибите, всички широко усмихнати, някои плачещи от радост, всички стичащи се към новодошлите. И докато наблюдаваше радостта им, тя си мислеше, че макар да не бе успяла да хване Кано, този ден — цялото това приключение — не беше напразно.

Те наистина бяха успели да спрат Шан Цунг, каза си, и тя беше помогнала Кун Лао да се върне в своето лоно, сред хората, които имаха нужда от него. Дори изпитваше известна ревност.

— Последният път, когато се върнах у дома в Остин, Тексас — каза тя, — само двама души дойдоха да си поговорим, и то докато зареждах резервоара на бензиностанцията. Единият беше приятелче от училището, срещата с когото всъщност се надявах да избегна, а другият — една стара приятелка, която поиска да ѝ върна компактдиска на Джордж Стрейт, който ѝ бях взела на заем.

— Как би се чувствала, ако ти устроят посрещане като герой? — попита я Лиу Кан.

— Сигурно ще се шашна — призна си Соня. — Макар че отчасти сигурно ще ми хареса. — Тя изрита полетял към нея ашик. — Но предполагам, че подобно нещо може да се случи само на места като това.

Лиу Кан кимна.

— Малко селце, където мъдростта на местния свещеник се почита много... не глобалното селище, в което зависим от приказките на радиокоментаторите и от изказаните мнения на гостите в телевизионните шоута.

Когато четиримата стигнаха до входа на Храма на Ордена на светлината, Кун Лао се обърна с лице към народа си, а Соня, Лиу Кан и Скорпион се изправиха зад него. Жрецът беше все така бос, все още бе облечен само в бялата роба, въпреки че сега на врата му беше окачен амулетът на Бога на мълниите.

Кун Лао се усмихна широко, като видя пробиващия си път през малката тълпа Чин Чин, вдигна ръце и заговори:

— Светият Чу-Чи някога написа „Чувствам се задължен да замина надалече и да се изкача на една прославена планина. Като изоставям жилището на своя род и човешката незаинтересованост, се наемам да посадя диви храсти и да отглеждам дръвчета върху ръцете и нозете си. Смятат ме за луд. Божественият процес обаче не процъфтява в средата на познатото“.

Кун Лао се усмихна.

— Обични ми народе на Вуху, моите приятели и аз сме трогнати от вашето посрещане. Ние видяхме непознатото и посяхме храсти сред пустинното поле на покварата. Но с помощта на вярата победихме.

Соня очакваше словата му да бъдат посрещнати от възторжени възгласи, но това, което последва, беше само почтителна тишина. Тя не изпита нито изненада, нито неудобство, макар да се опита да си представи някой американски политик, който след подобна проникновена реч да бъде поздравен единствено с обичта и вниманието на слушащия го народ.

— Когато се изправихме срещу силите на Отвъдния свят — каза Кун Лао, — ние бяхме благословени с присъствието на Бога на мълниите като наш съюзник. И преди да ни остави да се върнем в

неговата свещена планина, Райдън ме задължи да извърша за него още едно нещо.

Кун Лао замълча и мъдрите му очи огледаха нетърпеливите и обичливи лица на неговите съселяни. Погледът му се спря на Чин Чин.

— Богът на мълниите поиска от мен да избира един послушник — каза той. — Един, когото аз лично ще обуча да стане жрец на Ордена на светлината. Личност, която след време ще изпратя да основе нов храм. И аз каня този нов ученик да бъде Чин Чин.

Младежът имаше такъв вид, сякаш току-що бе видял овца, катереща се по дърво.

— Г-господарю... сигурен ли сте, че искате точно мен? — попита Чин Чин.

— Самият Райдън те поиска — отвърна жрецът. — Той забеляза куража, с който посрещна хората на Кано и знае, че ще докажеш, че си достоен за тази задача.

— За мен ще бъде висока чест — каза Чин Чин. — Но аз съм сирак и си нямам близки. Кой ще се грижи за стадото ми?

— Аз!

Кун Лао се взря към тълпата, а Чин Чин и останалите селяни се обърнаха.

Очите на всички се спряха на един младеж, застанал сред тълпата. Беше слаб, но мускулист и носеше на рамото си дълъг кривак. На края на кривака висеше свита на вързоп черна дреха. Лицето на младежа беше скулесто и ъгловато, с тънки черни вежди, черна коса, вързана на опашка и черни очи, които блестяха като малки маслинови езерца.

Когато Кун Лао пристъпи към него, младежът протегна ръка и я вдигна напред с отворена длан, за да предпази очите си от блясъка на амулета.

— Не ви познавам, господине — каза Кун Лао.

— Така е, преподобни отче. Името ми е Само Хойн. Току-що пристигнах във Вуху от Кикихар, във Великата верига Хинган. Бях там овчар, но една лавина разруши селището ни. Тръгнах на юг, за да заживея нов живот, далеч от тъжните спомени на север и бих помолил да ми разрешите да сторя това тук... и също така да намеря мир, отдавайки почит във вашия храм.

Кун Лао се усмихна.

— Вие сте съвсем добре дошъл, Само Хойн. За нас ще бъде чест, ако поемете стадото на Чин Чин.

— Срещу заплащане — каза Чин Чин. — Разумно — добави той след укорителния поглед на Кун Лао.

— Но, разбира се — поклони се Само Хойн.

Макар главата му да беше сведена, черните му очи пронизаха тълпата, засякоха Скорпион, приковаха се и се втренчиха в очите на воина.

Соня веднага забеляза връзката между двамата и усети странен хлад.

— Скорпион, познаваш ли този човек? — попита тя.

— Не съм сигурен — отвърна той. — Но имам чувството, че съм го срещал някъде.

— Той сигурно също има такова чувство — отбеляза Лиу Кан, — ако съдим по това как те гледа.

Жрецът подкани селяните да се приберат по домовете си и те тихо се разпръснаха, а Скорпион забърза след тях, за да поговори с тъмноокия непознат.

Въпреки че разстоянието между стълбището пред храма и мястото, където човекът от Север стоеше, беше късо, когато Скорпион пристигна, той беше изчезнал. Нещо повече, никой не го беше видял къде отива.

— Много странно — каза Лиу Кан, докосвайки рамото на Скорпион. — Стори ми се, че иска да говори с теб.

— Може би е познал Скорпион — обади се и Соня, когато се присъедини към тях. — И не е искал да се среща с него. — Тя изгледа маскирания си спътник. — Имаш ли някакви врагове?

— Само един — отрони той мрачно. — Нинджа, в чиито очи се чете омраза, който има силата да се появява и да изчезва незабелязан, и чийто кураж не му позволява прякото противоборство.

Соня каза:

— Съдейки по всичко, Вуху май току-що си нае един нинджа за пастир.

— Твърде е възможно — каза Скорпион. — Вероятно ще остана още малко, за да науча нещо повече за него.

След като каза довиждане на двамата си приятели, Скорпион се запъти към тухлената постройка в центъра на селото, която служеше

едновременно за странноприемница и за поща.

След като влезе вътре, Соня се обърна към Лиу Кан.

— Мислех, че само ние сме сериозни.

— Такива сме — каза Лиу Кан. — Много сме сериозни, когато сме там на острова и трябва да трошим тухли и да събаряме хоросан наоколо. А и ти не залегна, когато тези пилешки кости захвърчаха към теб.

— Мъча се да излея яда си — каза тя. — Ако го сдържаш в себе си, както прави Скорпион, можеш да се поболеееш.

— А ти смяташ ли, че си се отървала от яда си? — попита я Лиу Кан. — Или е май като с отровата на Влечугото... Колкото повече плюеш, толкова повече става.

Соня се почувства обидена.

— Питай свещеника — каза тя. — Той е човекът, който може да надникне в душите ни. Всичко, което разбирам, е че Скорпион няма да спи спокойно, докато Суб-Зеро все още е жив. Аз поне ще си отдъхна едва след като спипам онзи гадняр Кано.

— Може и така да е — каза Лиу Кан. — Но Райдън беше прав — Големият сън идва скоро. Може би Скорпион знае какво прави.

— Като стана въпрос за правене — попита Соня, — ти сега какво смяташ да правиш? Ще се върнеш в Хонконг?

Лиу Кан кимна.

— Трябва да намеря нови попълнения, за да заместят двамата ми другари, които изгубих. Искам също да проуча за хората, взели участие в последната Смъртоносна битка. Да видя дали все още има някой жив, дали може да ми разкаже нещо за този турнир. Райдън може и да смята, че този рунд сме го спечелили, но следващия път, когато се срещна с Шан Цунг и неговата банда, не искам да ги оставя да избягат. А ти какво ще правиш? — попита я той. — Ще останеш ли тук да търсиш Кано?

— Не — отвърна Соня. — Трябва да се върна в САЩ и да докладвам на своя шеф за всичко, което се случи тук. Джексън Бригс не обича да го държат на тъмно, пък и Кано е като гнил дънер. Може да потъне за известно време под повърхността, но все някога ще изплува отгоре. И когато го направи, пак ще съм там.

— И аз ще съм с теб — каза Лиу Кан. — Какво ще кажеш да си поръчаме по някой и друг Макфазан за из път и да тръгнем на дългата

си разходка до най-близката гара?

Соня обгърна рамото му с ръка.

— По твоята рецепта?

— По моята.

— Хайде — кимна тя и двамата се отправиха към странноприемницата.

Зад тях Чин Чин стоеше сам извън храма и гледаше от разстояние как монасите поздравяваха Кун Лао с щастливото му завръщане.

След няколко мига той усети до себе си присъствието на нечий висок силует.

— Чухте ли? — промълви младежът към странника, някакъв просяк, облечен в черна вълнена роба, чието лице беше скрито под обшита с кожена ивица качулка. — Ще ставам жрец.

— Чух — отвърна странникът с окуражаващ, приятен глас. — Поздравления.

— Благодаря ви, почтени господине — лицето на Чин Чин грееше. — Смятате ли, че моето обучение ще включи и...? — той се поколеба. — Не! Какъв глупак съм само! Не бива дори и да си го помислям.

Но си грабеше помислил.

— Не би ли било чудесно — промълви той след миг, — ако Кун Лао реши да ме научи как да използвам неговия священик амулет? Само си представете, господине. Бих използвал неговото вълшебство, за да помогна на толкова много нуждаещи се хора.

Странникът го попита.

— Би ли го направил?

— Да! Да, наистина!

— Тогава запомни добре своя пръв урок, Чин Чин.

Момчето го изгледа.

— Своят пръв урок? Урок по какво, господине?

— В какво наистина се крие силата.

Слънчев лъч докосна съвършено оформената уста на просяка под кожата ръб на качулката. Плътта на бузите и брадичката му изглеждаше неестествено гладка, почти излъчваща.

— Съжалявам — каза Чин Чин. — Не ви разбирам.

Странникът пристъпи към момчето.

— Амулетът, за който жадуваш, не притежава никаква сила — каза той.

Целият ентузиазъм на Чин Чин сякаш рухна.

— Какво искате да кажете, господине? Разбира се, че има сила!

— Не — каза странникът, движейки изпънатия си силен пръст напред-назад. — Силата на амулета е точно толкова голяма, колкото и силата на този, който го използва. — Странникът се пресегна и бодна с пръста си Чин Чин по гърдите. — Силата на амулета извира ето оттук.

— От мен самия? — попита момчето.

— Талисманът просто помага на този, който го държи, да вярва — каза странникът.

— Да вярва в какво? В Тиен? Във вълшебството?

— В себе си — отрони странникът търпеливо. — Като усмивка на дете или величествения изгрев на слънцето той помага на онзи, които го носи, да потисне злата половина, която живее във всеки от нас. Като прохладен дъжд той очиства и освежава човешкия дух, изкарва на повърхността силата и благородните пориви, които вече са посети в недрата на душата.

Чин Чин не знаеше дали да се зарадва или да се отчая от това неочаквано разкритие и дали изобщо да повярва. И все пак нещо у странника го караше да му вярва и в едно мигновение, което с пълна сила можеше да бъде и цял час, той стоеше неподвижен, вперен в проникновените очи на непознатия.

— Нали няма да бъде неучтиво, ако ви запitam, господине, откъде знаете толкова много за амулета на Кун Лао? — промълви Чин Чин. — Вие жрец ли сте или сте поклонник на Ордена на светлината?

— Не — отвърна непознатият. — Нито едно от двете. Аз съм изследовател, такъв, какъвто и ти ще станеш.

— Аз? — възкликна момчето. — Но вие грешите, господине. Аз няма да ставам изследовател. Мен току-що ме поканиха да служа в храма.

— Да, но ще станеш — отвърна просякът и протегна ръката си.

Свито между палеца и показалеца се виждаше парченце плат, което се развя на лекия ветреца.

— Можеш ли да прочетеш това? — попита той.

Чин Чин взе тънката материя и зачете буквите, изписани от едната страна:

— Той не може да умре и все пак не живее, истина е. Той е повече от всичко, а всичкото е Пан Ку.

— Пастирчето изглежда странника. — Не разбирам. Кой е Пан Ку?

— Той е онова, което търся... Което и ти ще търсиш. Да разбереш Пан Ку означава да разбереш природата на цялото Сътворение. Да разбереш него означава да разбереш произхода на смъртни и безсмъртни, на доброто и на злото, да осъзнаеш двойствената природа на вселената.

Чин Чин погледна отново платнената лента и я подаде на просяка.

— То е твое — каза просякът и отдръпна ръката си. — Пази го добре, за да ти напомня, че изпитанието никога не свършва.

Когато се извърна и си тръгна, златистите му очи пробляснаха изпод наметалото. Странникът се отдалечи, а Чин Чин остана на място още по-объркан от преди, но твърдо решен да се потруди усърдно и да подири отговорите на десетките хиляди въпроси, които се въртяха в ума му.

Докато го гледаше как се отдалечава, Чин Чин промърмори:

— Чудя се кой ли...

Тогавя просветна мълния, просякът изчезна от погледа му и затичалият се към входа на храма.

Чин Чин вече бе разбрал кой му беше говорил преди малко...

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Още един?

— Не, Повелителю. Не.

Мракът нарасна и после се отдръпна, когато Шао Кан се надвеси от трона си.

— Тези смъртни ме отегчават със своето нахалство и с дребнавите си искания.

— Ни най-малко не ви обвинявам, Ваше великолепие — каза Рутхай. — Не става дума за друг магьосник или вещица, Ваше благородие.

— Тогава за какво става дума?

Тлъстичкият, с кожа като пергамент Рутхай изрита кантовете на дългата си червена роба и след като се поклони ниско, така че челото му почти докосна пръстите на краката му, се приближи до почти невидимото присъствие на Шао Кан.

— Повелителю Шао — промълви малкият демон. Както обикновено гласът му звучеше много по-неубедително, отколкото му се искаше или имаше нужда. — Получих послание от... от вашия слуга в Майчиното царство.

Шао Кан се облегна отегчен и въздишката му прокълтя като тътен на печките, горящи в ямите из палата на владетеля на Отвъдното.

— Какво иска от мен този ревлив смъртен?

— Повелителю, Шан Цунг казва, че много скоро ще получите последната душа, която ви е необходима, и ще можете да преминете.

— Неговите обещания ми омръзнаха.

— Той... Той казва, че е сигурен.

— И последният път беше сигурен.

— Ваше благородие, той... той признава, че е бил разсеян. Той търсеше амулета на Райдън, за да ви послужи, Ваше Величество.

— Слепи Рутхай — каза Шао Кан. — Той търсеше амулета, за да се противопостави на мен, глупако!

— Не! — каза Рутхай. — Шан Цунг... не би се осмелил да ви се противопостави, Превелики! Той знае, че и да се опита, не би могъл да успее.

— Тъкмо затова се провали, дребосъко. Никой не може да ми се противопостави. Нито той... нито Райдън.

— Д-да, Премогъщи! — отрони Рутхай угоднически. — Ще предам това на негова Долна нечестивост.

— Направи го — изръмжа Шао Кан. — И още нещо му предай, жалко пламъче.

— Каквото кажете, Ваше Сияние.

— Кажи на Шан Цунг, че ако ме провали още веднъж, ако не успее да вземе за мен душа по време на Смъртоносната битка, ще намеря начин да взема участие в този турнир и да си взема сам душата, която ми трябва... Може би неговата, малки регенте. А ако продължаваш да ми се бавиш още, може би това, което е останало от твоята.

Рутхай заотстъпва назад от трона, като продължаваше да прави ниски поклони.

— Твърде... разумен и уместен ход от ваша страна, Божествени — каза той. — Макар че трябва да призная, Могъщи Повелителю на Отвъдния свят, че с най-голямо удоволствие бих очаквал такъв турнир.

Шао Кан се усмихна широко и зъбите му зловещо лъснаха в мрака.

— Рутхай — каза той. — Аз също... чакам с нетърпение Смъртоносната битка.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.